

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОбЪРТС

Любовь
и закон

НОРА РОБЪРТС ЛЮБОВ И ЗАКОН

Превод: Михаил Михайлов

chitanka.info

Режисьорът Филип Кинкейд попада в участъка на Френдли, Ню Мексико, за превишена скорост. Оказва се, че тъкмо такъв град е нужен за новия му филм. Виктория Аштън, временно изпълняваща длъжността шериф във Френдли, не е доволна от промените, които предчувства, че ще донесат кинаджиите в малкото градче, и очаква проблеми. Но най-големият ѝ проблем е как ще се справи с чаровния си затворник.

ПЪРВА ГЛАВА

Мърл Х. Джонсън седеше пред чаша студена бира на скъсания стол в кафето на Ани, на осем километра северно от Френдли, и слушаше разсеяно музиката, която се носеше от прациящото радио. Песента на новата кълтри надежда на Нешвил се казваше „Жената е родена, за да страда“. Мърл не знаеше достатъчно за жените, за да може да възрази.

Връщаше се в града след проверка на оплакване за кражба на овце от едно ранчо в околността. Отпи от бирата. Би било вълнуващо, ако наистина имаше нещо, но Потс остаряваше и вече забравяше колко овце има. А шерифът знаеше, че няма нищо, помисли си мрачно Мърл. Седнал в малкото мръсно кафене, в което се носеше миризма на хамбургери с лук, той се замисли за несправедливостта на света.

Във Френдли, Ню Мексико, най-интересното, което му се случваше, бе да затвори стария Сайлс, когато се напиеше в събота вечер и започнеше да буйства. Беше се родил твърде късно. Ако годината беше хиляда осемстотин и осемдесета вместо хиляда деветстотин и осемдесета, щеше да има възможността да се изправи срещу разбойници, да участва в хайки и да преследва убийци — всичко, което се очакваше от един помощник-шериф. А вместо това, помисли си Мърл отчаяно, той вече беше почти на двадесет и четири години и най-големият му арест беше, когато прибра близнаците Креймър, задето разбиха местния бiliarд клуб.

Мърл потърка горната си устна, където се опитваше, без особен успех, да си пусне красиви мустаци. Най-хубавата част от живота му бе отминала и той никога нямаше да бъде нещо повече от помощник-шериф в забутан малък градец, където преследваше въображаеми крадци на овце.

Поне веднъж някой да обереше банката. Замечта се и си представи диво преследване и престрелки. Да, това бе нещо. Снимката му щеше да се появи във вестниците, можеше дори да получи рана в рамото. Идеята изглеждаше все по-примамлива. Би могъл няколко дни

да носи превръзка. Само да можеше шерифът да му позволи да носи пистолет...

— Мърл, ще плащаш ли това питие, или цял ден ще седиш и ще мечтаеш?

Мърл се върна към действителността и припряно се изправи. Ани го гледаше с ръце на едрия си кръст. Имаше малки тъмни очи, румена кожа и поразителна гъста коса с цвят на ягода. Мърл не се оправяше добре с жените.

Трябва да се връщам — промърмори той, докато търсеше портфейла си. — Шерифът ме чака да докладвам.

Ани изсумтя, протегна влажната си ръка и грабна банкнотата. Мърл излезе, без да си поиска рестото.

Слънцето светеше ослепително ярко и той машинално присви очи. Отблясъците от пътя трептяха на вълни, почти като течност, ала беше горещо и прашно. От двете страни на платното се простираха само скали и пясък и някоя и друга туфа жилава трева. Нямаше нито един облак, който да пресече яркото синьо небе или да намали потока бяла светлина от слънцето. Мърл дръпна козирката на шапката си над челото. Щеше му се да бе имал смелостта да си поиска рестото от Ани. Преди да посегне към дръжката на вратата, ризата му вече беше мокра и лепкава.

По шосето се приближаваше кола и слънцето блестеше върху предното стъкло и бронята ѝ. Докато я гледаше как се носи по правия път, Мърл прецени, че е на около километър и половина. Продължи разсеяно да я наблюдава, докато ровеше за ключовете, но когато приближи, ръката му замря в джоба и очите му се разшириха.

Това се казва кола, помисли възхитено той. Страхотна лъскава играчка, червена и блестяща. Когато профуча край него, главата му се отметна след нея. Уха, усмихна се Мърл. Каква кола! Мина с поне сто и десет. Сигурно таблото ѝ е от онези, луксозните, със... Сто и десет!

Докато скачаше в своята кола, той успя да извади ключовете от джоба си и да запали. Включи сирената и потегли така, че се разхвърчаха камъчета, а гумите замиришаха на изгоряло. Беше на седмото небе.

Фил караше без прекъсване вече повече от сто и двадесет километра и в началото на пътуването бе провел сериозен разговор по телефона от колата с продуцента си в Лос Анджелис. Беше уморен и ядосан, а прашният пейзаж и безкрайният еднообразен път го ядосаха още повече. До този момент пътуването му беше пълна загуба на време. Бе проверил пет града в югоизточната част на Ню Мексико и нито един от тях не отговаряше на изискванията му. Ако продължаваше така, в крайна сметка все пак щеше да се наложи да използват декори, а това не беше в стила му. Когато режисираше филм, Филип Кинкейд държеше всичко да е автентично, а сега търсеше затънтено и прашно градче. Запуснато и олюпено. Направо дупка, от която всички мечтаят да се измъкнат и в която никой не би желал да се върне за нищо на света.

Фил беше прекарал три дълги и горещи дни в безплодно търсене и нищо не му беше харесало достатъчно.

Вярно, беше намерил няколко прашни града, леко избледнели и доста поизвехтели, ала те не даваха нужното настроение. Като режисьор, преуспяващ режисьор на американски филми, Филип Кинкейд разчиташе на първосигнално въздействие, преди да започне да оглажда ръбовете. Сега търсеше град, който да му подейства като ритник в корема, а сроковете му изтичаха.

Хъфман, продуцентът, вече започваше да нервничи и настояваше да започнат студийните снимки. Докато минаваше покрай кафето на Ани, Фил за пореден път се проклинаше, че не реши сам да продуцира филма. Беше успял да изкопчи от Хъфман още една седмица, но ако не намереше подходящ град, който да използва за Некст Чанс, щеше да се наложи да повери избора на директора на продукция. Фил се намръщи — той разчиташе за детайлите само на себе си. Това, заедно с несъмнения му талант, беше причина за големия му успех едва на тридесет и четири години. Беше твърд, безкомпромисен и критичен, ала подхождаше към всеки от филмите си като към дете, което изисква безкрайни грижи и търпение. С актьорите обаче не бе толкова толерантен.

Воят на сирената леко го заинтригува. Погледна в огледалото и видя мръсна, очукана полицейска кола, някога може би бяла, която го преследваше ентусиазирано. Фил изруга и си помисли дали да не натисне газта и да остави досадника да му диша праха, но след това

примилено отби встрани. Горещината, облъхнала го, когато спусна стъклото, с нищо не допринесе за подобряване на настроението му. Отвратително място, помисли си той и изключи двигателя. Мръсна дупка, затънала в прахоляк. Мечтаеше за басейна си и едно голямо студено питие.

Мърл излезе ликуващ от колата си с кочан с квитанции в ръка. Да, помисли си пак, това се казва кола. Беше най-люксовото возило, което беше виждал, освен по телевизията. Забеляза, че се казва Мерцедес и опита наум звука на името. Реши, че е френска и се възхити от себе си. Божичко, беше спрял френска кола на три километра от града! Щеше да има какво да разправя довечера на чаша бира.

В първия момент шофьорът леко го разочарова. Не приличаше на чужденец, нито пък на богаташ. Погледът му се плъзна по златния швейцарски часовник, без да може да го оцени, и се спря на тениската и джинсите. Сигурно някакъв чешит, реши той. А може би колата бе открадната. Сърцето му заби развълнувано и Мърл погледна лицето на мъжа зад волана.

То беше слабо и леко аристократично, с чисти черти и дълъг, прав нос. Устата му не изразяваше любезност, а едва ли не отегчение. Кафявата му коса беше малко по-дълга от общоприетото и се завиваше над ушите му. Очите му имаха синия цвят на бистра вода и се открояваха впечатляващо върху фона на загорялата му кожа. Те също изразяваха отегчение, раздразнение и, макар че на Мърл едва ли би му дошла наум тази дума, надменност. Човекът не съответстваше на представата му за изпечен крадец на чужди коли.

— Да?

Леденият тон на тази единствена сричка припомни на Мърл, че беше на работа и той зае позата на много кораво ченге, както би казал шерифът.

— Бързате ли?

— Да.

Отговорът накара Мърл да се размърда.

— Книжката и документите на колата.

Фил посегна към жабката, а Мърл се наведе над прозореца.

— Господи, какво табло... Има си всичко, каквото трябва, че и още отгоре. И телефон направо в колата. Бива си ги тези французи.

Фил го погледна спокойно.

— Германци — поправи го той и му подаде документите на колата.

— Германци ли? — намръщи се недоверчиво Мърл. — Сигурен ли сте?

— Да. Фил извади книжката си от портфейла и му я подаде през прозореца. Жегата просто се изливаше в колата.

Мърл взе документа. Сигурен беше, че Мерцедес е френско име.

— Тази кола ваша ли е? — попита той подозрително.

— Както може да се види от името в книжката — отговори студено Фил, което бе сигурен знак, че започваше да се ядосва.

Мърл четеше документа с обичайната си бавна скорост.

— Профучахте край кафето на Ани, все едно че дяволът... — Сети се, че шерифът не одобряваше ругатните по време на работа и млъкна. — Спрях ви за превишена скорост. Когато я измерих, се движехте със сто и шестнадесет километра в час. Обзалагам се, че това сладурче върви толкова гладко, та не сте и забелязали.

— В интерес на истината, не забелязах. — Може би, ако не беше толкова ядосан и ако горещината не нахлуваше така безжалостно и колата, Фил щеше да се държи по друг начин, ала когато Мърл започна да попълва квитанцията, той присви очи.

— Откъде мога да съм сигурен, че изобщо сте измервали скоростта ми?

— Тъкмо излизах от Ани, когато минахте оттам — отговори Мърл приветливо и се усмихна на късмета си. — Ако си бях изчакал рестото, нямаше да ви видя.

— Откъсна квитанцията и продължи: — Просто подпишете тук. Можете да спрете в града и да платите глобата.

Фил бавно излезе от колата. На слънчевата светлина косата му проблесна с дълбок червен оттенък, който напомни на Мърл за махагоновата табла на майка му. Стояха един срещу друг, двама високи мъже. Но единият беше отпуснат и леко прегърбен, а другият строен, мускулест и изправен.

— Не — каза Фил решително.

— Не? — премига Мърл. — Какво не?

— Няма да подпиша.

— Няма да подпишете? — Мърл погледна надолу към квитанцията в ръката си. — Но вие трябва да подпишете.

— Не, не трябва! — Фил усети, че по гърба му се стича поточе пот и това неочаквано го вбеси. — Няма да подпиша и няма да платя и една стотинка на някакъв второкласен съдия, който си пълни банковата сметка от този капан.

— Капан! — Мърл беше повече учуден, отколкото обиден. — Господине, вие карайте със сто и шестнадесет, а ограничението на скоростта е обозначено съвсем ясно — осемдесет и пет. Всеки знае, че не може да карате с повече от осемдесет и пет.

— Кой казва, че съм карал с повече?

— Аз ви засякох.

— Вашата дума срещу моята — отвърна Фил хладно. — Имате ли свидетел?

Мърл зяпна.

— Ами, не, но... — Той бутна шапката си назад. — Вижте какво, не ми трябва никакъв свидетел, аз съм помощник-шериф. Просто подпишете.

Беше си чист инат. Фил не знаеше с каква скорост бе карал и не го интересуваше. Пътят бе дълъг и нямаше други коли, умът му беше в Лос Анджелис, но това, че го знаеше, не можеше да го накара да вземе счупената химикалка, която му подаваше помощник-шерифът.

— Не.

— Вижте какво, господине, вече написах квитанцията.

На Мърл му стана ясно от израза на Фил, че се беше заинатил, и вирна брадичка. В края на краищата, той беше законът. — Тогава ще трябва да ви арестувам — произнесе Мърл заплашително. — Това няма да се хареса на шерифа.

Фил се усмихна пренебрежително и протегна напред ръцете си със събрани китки. Мърл се втренчи в него, после безпомощно погледна от едната кола към другата. Въпреки гнева си, Фил изпита към него известно съчувствие.

— Ще трябва да ме следвате — заяви Мърл и прибра книжката му в джоба си.

— А ако откажа?

Мърл не беше пълен глупак.

— Ами тогава — продължи той добродушно, — ще трябва да ви взема с мен и да оставим тази хубава кола тук. Може би ще е цяла, когато камионът дойде да я прибере. От друга страна...

Фил кимна, за да покаже, че го бе разбрал и се върна в колата си, а Мърл отиде в своята, като си мислеше колко добре ще изглежда в тази луксозна червена машина.

Пътуваха до Френдли със скоростта на приспивна песен. Мърл кимаше на хората, които оставяха работата си, за да погледат малката процесия. Протегна ръката си през прозореца, за да покаже, че са стигнали и спря пред участъка.

— Влезте вътре. Шерифът ще иска да поговори с вас — заяви Мърл внезапно с официален тон, ала леденият поглед на Фил го възпря да го хване за ръката. Вместо това отвори вратата и изчака арестантът му да мине.

Фил видя малка стая с две килии, табло за обяви, няколко стола с тънки крака и очукано бюро. Вехт вентилатор на тавана раздвижваше с лек вой спарения въздух. На пода лежеше голяма купчина косми с цвят на кал, която се оказа куче. На отрупаното с книги и документи бюро се виждаха две недопити чаши кафе. Тъмнокоса млада жена се бе навела над всичко това и съсредоточено пишеше в един жълт бележник. Когато влязоха, тя вдигна глава.

Фил забрави раздразнението си достатъчно дълго, за да си я представи в три различни филма. Имаше лице с класически овал, леко загатнати скули и златиста кожа. Носът ѝ беше направо изящен, устата ѝ още малко и би могла да бъде наречена голяма, а пълните устни говореха за чувственост. Беше оставила черната си коса да пада свободно по раменете на небрежни вълни. Веждите бяха вдигнати и под тях тъмнозелените ѝ очи с гъсти мигли гледаха въпросително.

— Мърл?

Тази сричка беше изговорена с плътен глас, лениво и сексапилно като черна коприна. Фил познаваше актриси, които биха убили за такъв глас. Ако не е скована пред камерата, помисли си той, и ако останалата част от нея е като лицето... Плъзна поглед надолу. На лявата ѝ гърда беше закачена малка метална значка и той се втренчи очарован в нея.

— Превишена скорост на седемнадесето шосе, шерифе.

— О? — С лека усмивка на лицето младата жена изчака очите на Фил да се върнат на нейните. Беше разпознала преценяващия му поглед, когато влезе, точно както разпознаваше и съмнението му сега.

— Нямаше ли химикалка, Мърл?

— Химикалка? — Объркан, той започна да проверява джобовете си.

— Аз не исках да подпиша квитанцията — намеси се Фил и пристъпи към бюрото, за да разгледа лицето ѝ по-отблизо. И добави: — Шерифе. — Можеха да я фотографират от всеки възможен ъгъл и пак щеше да изглежда прекрасно, заключи той. Искаше отново да я чуе как говори.

Тя срещна погледа му, без да мигне.

— Разбирам. Мърл, с каква скорост се движеше той?

— Сто и шестнадесет. Тори, трябва да видиш тази кола! — забрави се Мърл.

— Сигурно ще я видя — промърмори младата жена и като все още гледаше Фил в очите, протегна ръка. Мърл бързо ѝ подаде документите.

Фил забеляза, че ръцете ѝ бяха дълги, тънки и елегантни. Ноктите ѝ бяха лакирани в седефено розово. По дяволите, какво прави тук, зачуди се той. Много по-лесно си я представяше в Бевърли Хилс.

— Добре, всичко ми изглежда в ред, господин... Кинкейд. — Очите ѝ се върнаха на неговите. Само малко туш и молив за очи, прецени той. Тенът ѝ е страхотен. Никаква пудра, никакво червило. За миг му се прииска да има камера и няколко преносими прожектора. — Глобата е четиридесет долара — произнесе тя вяло. — В брой.

— Няма да платя.

Младата жена сви устни и го накара да се запита какъв ли бе вкусът им. После продължи, без да мигне:

— Или четиридесет дни. Мисля, че ще ви се стори по-удобно да платите глобата... При нас няма да ви хареса.

Хладната ирония в тона ѝ го раздразни.

— Няма да платя никаква глоба! — Фил опря длани на бюрото и се наведе към нея. Долови леко някакъв фин и изтънчен аромат. — Да не искате да повярвам, че вие сте шерифът? Какви ми ги разигравате с този тук?

Мърл отвори уста да заговори, погледна Тори и пак я затвори. Тя се изправи бавно и Фил се изненада, че бе толкова висока и стройна като хрътка. Тяло на фотомодел, помисли си, издължено и гъвкаво, направо те кара да се чудиш какво има под дрехите. Караше джинсите и карираната риза да изглеждат като дрехи за един милион долара.

— Никога не се опитвам да разубеждавам хората, господни Кинкейд. Ще трябва да изпразните джобовете си.

— Няма — подзе той вбесен.

— Съпротива при арест — повдигна вежда Тори. — Ще трябва да ги направим шейсет дни. — Фил отговори нещо бързо и грубо. Вместо да се обиди, тя се усмихна. — Заклучи го, Мърл.

— По дяволите, чакайте малко...

— Не я ядосвай — прошепна Мърл, докато го буташе към килията. — Може да бъде подла като змия.

— Освен това, ако не искате да откараме колата ви и което също да ви го таксуваме... — добави Тори, — дайте на Мърл ключовете си. — Тя погледна яростното му лице. — Мърл, прочети му правата.

— Знам си правата, по дяволите! — Фил отмахна презрително ръката на Мърл. — Искам да се обадя по телефона.

— Разбира се — усмихна му се очарователно Тори. — Веднага щом дадете на Мърл ключовете си.

— Вижте какво... — Фил отново погледна към значката й. — Шерифе. Да не би да очаквате да се хвана на такъв стар номер? Този тук — посочи той Мърл с палец — чака в засада да мине някой, който не е от града, и се опитва да му измъкне четиридесетачка. Има закон, който забранява полицаите да дебнат за превишена скорост.

Тори го слушаше с интерес.

— Ще подпишете ли квитанцията, господин Кинкейд?

Фил присви очи.

— Не.

— Тогава ще ни погостувате.

— Не можете да ме осъдите — започна разпалено Фил. — Трябва съдия...

— Мирови съдия — прекъсна го Тори и почука с лакирания си нокът по едно малко удостоверение в рамка. В него бе записано името Виктория Л. Аштън. Той я изгледа безстрастно.

— Вие?

— Удобно, нали? — Тя наклони главата си настрани. — Шестдесет дни или двеста и петдесет долара.

— Двеста и петдесет!

— Гаранцията е петстотин. Искате ли да я внесете?

— Телефонът — процеди Фил през зъби.

— Ключовете — отвърна Тори любезно.

Като прокланаше под носа си, Фил измъкна ключовете и ѝ ги подхвърли, а тя сърчно ги хвана.

— Имате право на един градски разговор.

— Трябва ми междуградски — измърмори той. — Ще използвам кредитната си карта.

Тори посочи телефона на бюрото си и даде ключовете на Мърл.

— Двеста и петдесет! — прошепна той алчно. — Не си ли прекалено твърда с него?

Тори изсумтя съвсем не по женски и отговори тихо:

— Господин Холивуд Кинкейд има нужда от един добър удар по самочувствието. Ще му бъде страшно полезно да постои в килията. Откарай колата в гаража на Бестлър.

— Аз? Да я карам? — Той погледна към ключовете в ръката си.

— Заклучи я и донеси ключовете — добави тя. — И не си играй с копчетата.

— О, Тори...

— О, Мърл... — отговори тя и го изпрати с един нежен поглед.

Фил чакаше нетърпеливо отсреща да вдигнат телефона.

— Приемам за Шърман, Милър и Стейн — каза някой в слушалката. Той изруга и попита настоятелно:

— Къде, по дяволите, е Лу?

— Господин Шърман няма да бъде в кантората до понеделник — отговори предвзето телефонистката. — Ще оставите ли името си?

— Обажда се Филип Кинкейд. Веднага намерете Лу и му кажете, че съм в... — Той се обърна и погледна мрачно Тори.

— Добре дошли във Френдли, Ню Мексико — вметна тя услужливо.

Мнението на Фил се ограничи до кратка нецензурна дума.

— Френдли, Ню Мексико. В затвора, по дяволите, по някакво скалъпено обвинение. Кажете му да си вземе куфарчето и да се качва на самолета. И по-бързо.

— Да, господин Кинкейд, ще се опитам да го открия.

— Просто го открийте — нареди Фил кратко и затвори. Когато започна да набира отново, Тори прекоси стаята и спокойно прекъсна линията.

— Само един разговор — напомни му тя.

— Свързах се с някаква проклета телефонистка.

— Колко жалко... — Тори го дари с ослепителна усмивка, едновременно привлекателна и вбесяваща. — Господин Кинкейд, стаята ви е готова.

Фил постави слушалката и я погледна право в очите.

— Няма да ме затворите в тази килия!

Тя вдигна поглед и примига наивно.

— Няма ли?

— Не.

За момент Тори изглеждаше объркана. Въздишката ѝ докато заобикаляше бюрото, беше женствена и привлекателна.

— Затруднявате ме, господин Кинкейд. Знаете, че не мога да се справя с вас. Вие сте по-едър от мен.

Внезапната смяна на тона ѝ го накара да възприеме по-разумно поведение.

— Госпожице Аштън... — започна той.

— Шериф Аштън — поправи го тя и извади от чекмеджето на бюрото си пистолет четиридесет и пети калибър, със същата усмивка на лицето си. Фил зяпна при вида на големия пистолет в елегантната ѝ ръка. — Влезте без повече шум в първата килия, ако не искате още едно обвинение за съпротива при арест. Чаршафите тъкмо са сменени.

Фил беше раздвоен между възхищение и учудване.

— Нали не очаквате да повярвам, че ще го използвате?

— Казах ви, никога не се опитвам да разубеждавам хората. — Въпреки че държеше дулото надолу, Тори бавно започна да вдига пистолета.

Той се вгледа внимателно в нея. Очите ѝ бяха прекалено спокойни и го гледаше право в лицето. Не се съмняваше, че бе готова да пробие някоя дупка в него, в някоя част от тялото му, която сметнеше за маловажна, а Фил много държеше на тялото си.

— Тъпкано ще ти го върна — измърмори той под носа си и се отправи към килията си.

Смехът ѝ беше толкова звучен и привлекателен, че го накара да се обърне пред решетките. Господи, помисли си, как би искал да я поопознае, когато не държи пистолет. Бесен на себе си, Фил влезе в килията.

— Това не трябва ли да значи по-скоро: „Когато се измъкна оттук, ще си получиш заслуженото“? — Тори откачи ключовете от един гвоздей и заключи килията с дрънчене, а Фил започна да крачи из нея, като се бореше с усмивката си. — Искате ли хармоника и канче?

Той се ухили, но за щастие беше с гръб към нея. Отпусна се на нара и я погледна със святкащи очи.

— Ще взема канчето, ако в него има кафе.

— Това е част от обслужването, Кинкейд. Във Френдли получавате безплатна храна и квартира. — Фил я проследи с поглед как отива към бюрото, за да върне пистолета на мястото му. Нещо в ленивата ѝ походка приятно раздвижи кръвта му. — Сметана и захар? — попита тя вежливо.

— Черно.

Докато наливаше кафето, Тори усещаше погледа му. Беше донякъде учудена от него, донякъде заинтригувана. Знаеше много добре кой бе той. Въпреки дълбоко вкорененото ѝ неодобрение към така наречените плейбои, които смяташе за разглезени лъскави нехранимайковци, изпитваше към него известно уважение. Фил не се бе опитал да ѝ повлияе с името или репутацията си. Вместо това бе разчитал на емоциите си. И тя знаеше, че именно емоциите му го бяха вкарали в килията.

Твърде богат, реши Тори, твърде преуспяващ, твърде привлекателен. И може би, помисли тя, докато си сипваше кафе, твърде талантлив. Филмите му несъмнено бяха блестящи. Чудеше се какво го движи. Помисли си, че може би сама ще открие, докато ѝ бе „гостенин“ и се засмя тихо.

— Черно — каза Тори, докато вървеше с двете чаши през стаята. — Точно както поръчахте.

Той я гледаше как се движи — плавно, със съвсем леко поклащане на бедрата. Реша, че се дължи на дългите ѝ крака и някаква вътрешна увереност. При определени обстоятелства би я възприел като забележителна жена, ала в момента я възприемаше като вбесяваща досадница. Стана безмълвно от нара и се приближи, за да поеме

кафето, което тя му подаваше между решетките. Пръстите им се докоснаха за миг.

— Вие сте красива жена, Виктория Аштън — промълви Фил. — И адски проклета.

— Да — усмихна се Тори.

Това го разсмя.

— По дяволите, какво правите тук, играете си на шериф ли?

— По дяволите, какво правите тук, играете си на престъпник ли?

Мърл влетя с трясък, ухилен от ухо до ухо.

— Божичко, господин Кинкейд, това се казва кола! — Той пусна ключовете в ръката на Тори и се облегна на решетките. — Бих могъл цял ден да стоя в нея, кълна се. Очите на Бестлър направо щяха да изскочат, когато влязох с нея.

Фил изръмжа, обърна се и се загледа през зарешетеното прозорче в дъното на килията. Гледката към града го накара да се намръщи. Бива си го това местенце, помисли си той объркан. Една прашна дупка. Сякаш всичката боя е била отмита още преди двадесет години. Изпепелена, поправи се Фил, когато усети как потта се стича по гърба му. Изглежда всичко тук бе кафяво — само нагорещен пясък и сухи ридове, пръснати в далечината. Всички сгради бяха в различни убити отсенки на кафявото — къщите бяха просто като разсъблечени от безпощадното слънце. Докато отпиваше от силното кафе, забеляза, че тротоарите в този проклет град още бяха дървени. По сградите нямаше боя, която да не е напукана и излющена. Целият град изглеждаше така, сякаш колективно бе затаил уморено дъх и чакаше кога ще свърши всичко.

Мърляво и безнадеждно градче със свой собствен, тъжен облик, прикрит под дебел слой прах и летаргия. Хората остават в такъв град, когато нямат къде другаде да идат и какво друго да правят и се връщат в него, когато са изгубили всяка надежда за нещо по-добро. А той седи захвърлен в някаква малка задушна килия... И внезапно нещо му прещрака, Фил се взря в старите олюпени фасади и изкривената дървения и си представи всичко това през обектива на камерата. Пръстите му стиснаха пречката на прозореца и той започна да си представя сцена след сцена. Ако не беше толкова ядосан, щеше да го забележи още в първия момент.

Това беше Некст Чанс.

ВТОРА ГЛАВА

През следващите двадесет минути Тори не обръщаше много внимание на затворника си, който изглежда се задоволяваше с това, да гледа през прозореца, докато кафето изстиваше в ръката му. Тя отпрати Мърл и се захвана за работа.

Бе надарена с остър, практичен и упорит ум и тези черти ѝ бяха помогнали да получи обширно образование. Имаше големи успехи в обучението си, но невинаги успяваше да се хареса на преподавателите си. „Защо“ винаги беше любимият ѝ въпрос. Освен това настроението ѝ, което се менеше от спокойно до експлозивно, я правеше трудна ученичка. Някои от колегите ѝ я наричаха неприятна досадница — обикновено когато бяха от другата страна. На двадесет и седем години Виктория Л. Аштън беше много ловък и опитен юрист.

Държеше малка, непретенциозна кантора в огромна стара къща с лоша водопроводна инсталация в Албъкърки. Делеше къщата със счетоводител, брокер на недвижимо имущество и частен детектив. Беше живяла на третия етаж в две стаи над кантората си, които повече приличаха на обор, почти пет години. Това положение я задоволяваше и тя нямаше желание да го променя, дори когато вече можеше да си го позволи. В професията си Тори обичаше предизвикателствата и предпочиташе да изпипва нещата детайлно. В личния си живот беше по-непридирчива. Никой не би я нарекъл мързелива, ала смяташе, че е по-полезно да поспи, отколкото да бяга за здраве. Енергията ѝ се изливаше в кантората или съдебната зала — и временно в работата ѝ като шериф на Френдли, Ню Мексико.

Беше израснала във Френдли и беше доволна от заспалия ход на живота в градчето. Чувството за справедливост, което бе наследила от баща си, я бе завело в юридически колеж. Въпреки това нямаше желание да работи в някоя известна фирма на което и да е от двете крайбрежия или в някой голям град между тях и независимият ѝ характер я накара да рискува със собствена практика. Тлъстите хонорари не я вълнуваха; твърде рано се беше научила как да се справя

с малко пари — това умение беше получила от майка си. Интересуваха я главно хората и начините, по които законът може да се използва в тяхна полза или вреда.

Тори седна зад бюрото си и продължи оформянето на договор за съдружие между двама начинаещи автори на песни. Понякога не беше просто да се занимава с работата си от разстояние, но бе обещала. Докато работеше, отпиваше разсеяно от кафето си. До есента щеше да се върне в Албъкърки, щеше отново да започне да поема дела и щеше да размени значката си за куфарче. Междувременно почивният ден се изнизваше. Бе ден за заплати. Тя се усмихна и продължи да пише. В събота вечер Френдли живваше малко. Хората си поръчваха още по една бира. А в гаража на Бестлър беше уговорена игра на покер, за която се предполагаше, че Тори не знае. Тя знаеше кога бе изгодно да погледне на другата страна. Баща ѝ щеше да каже, че хората имат нужда от малко забавление.

Облегна се назад, за да прочете какво бе написала, качи обувките си в ботуш крак на бюрото и започна да навива на пръста си един гарвановочерен кичур. Фил рязко излезе от унеса си и се завъртя към вратата на килията.

— Трябва да се обадя по телефона. — Гласът му беше настоятелен и развълнуван. Всичко, което бе видял през прозореца на килията, го беше убедило, че съдбата го бе довела във Френдли.

Тори дочете точката от договора и го погледна с безразличие.

— Вече проведохте полагаемия ви се разговор, господин Кинкейд. Защо не се успокоите? Вземете пример от Динамит — предложи тя и махна към кучето. — Поспете малко.

Фил сграбчи решетките и ги разтърси.

— Момиче, трябва да използвам телефона. Важно е.

— Винаги е така — отвърна разсеяно Тори и отмести погледа си към документа.

Фил беше готов да пожертва принципите си за бързина.

— Вижте, ще подпиша квитанцията. Само ме пуснете оттук — изръмжа той.

— Можете да подпишете квитанцията — отвърна любезно Тори, — ала това няма да ви изкара оттук. Остава и обвинението в съпротива при задържане.

— Това е такова фалшиво, нагласено...

— Бих могла да добавя и нарушаване на обществения ред — реши тя и го погледна усмихнато над документите. Беше бесен. Личеше си по скованата стойка на мускулестото му тяло, стиснатите устни и пламналия поглед. Тори усети присвиване в слабините си. Вече много добре разбираше защо името му се свързваше с десетки привлекателни жени. Беше може би най-красивият самец, който бе виждала някога. Причината беше в тази загатната аристократична надменност, заедно с несъмнено изключителната му физика и избухливия характер. Напомняше на див котарак със загладен косъм.

Известно време се гледаха мълчаливо в очите. Неговите бяха твърди като камък, нейните спокойни.

— Добре — промълви Фил. — Колко?

Тя вдигна вежди.

— Подкуп, Кинкейд?

Той вече добре познаваше мъчителката си.

— Не. Колко е глобата ми... Шерифе?

— Двеста и петдесет долара. — Тори отметна косата си назад. — Или, ако искате, можете да внесете гаранция от петстотин.

Фил се намръщи и посегна към портфейла си. Когато изляза оттук, заплаши той наум, ще накарам тази вкусна мръвчица да си плати. Един поглед в портфейла му показва, че не му достигаха повече от сто долара. Фил изруга и погледна към Тори. Тя чакаше търпеливо с мила усмивка на лицето. Би я удущил с радост, но вместо това реши да опита друг подход. С жените чарът винаги му носеше успех.

— Шерифе, преди малко си изгървах нервите — подзе той с леко разсеяната усмивка, с която беше известен. — Извинявам се. От няколко дни съм на път, а вашият помощник ме вбеси. — Тори продължаваше да се усмихва. — Ако съм ви казал нещо неучтиво, то е защото не се вписвате в представата ми за полицаи от малко градче. — Фил се усмихна широко и по момчешки чаровно — Том Сойер, заловен с ръка в захарницата.

Тори вдигна дългия си строен крак и го кръстоса с другия на бюрото.

— Не ви стигат парите, нали, господин Кинкейд?

Той стисна зъби, за да задържи един яден отговор.

— Не обичам да нося много пари в брой, когато пътувам.

— Много мъдро — съгласи се тя с кимване. — Ала ние не приемаме кредитни карти.

— По дяволите, трябва да изляза оттук!

Тори го изгледа безстрастно.

— Няма да повярвам, че имате клаустрофобия — каза тя. — Не и след като съм чела, че сте пълзели в шейсетсантиметрова тръба, за да проверите ъглите на камерите в „Нощ на отчаяние“.

— Нямам... — Фил млъкна внезапно и очите му се присвиха. — Вие знаете кой съм?

— О, ходя на кино няколко пъти в годината.

Погледът му се втвърди.

— Ако това е някакво изнудване...

Тори го прекъсна с гърлен смях.

— Самомнението ви е забележително. — Недоверчивото му изражение отново я разсмя и тя стана. — Кинкейд, не ме интересува кой сте и с какво си изкарвате хляба. За мен вие сте човек с лош характер, който отказва да се подчини на закона и се държи неприятно. — Тори пристъпи лениво към килията и той отново усети лек и нежен парфюм, който подхождаше повече на френска коприна, отколкото на протрити джинси. — Длъжна съм да ви сложа на място.

Фил забрави гнева си и просто се отдаде на възхищението от явната ѝ красота.

— Господи, какво лице имате — промълви той. — Бих могъл да създам цял филм около това лице.

Думите му я изненадаха. Тя добре осъзнаваше, че бе физически привлекателна. Би било глупаво да не мисли така и беше чувала от мъжете безбройни комплименти към външния ѝ вид. Това трудно би могло да се нарече комплимент, но нещо в гласа и очите му я накара да почувства тръпка по гърба си. Когато Фил протегна ръка между решетките и докосна косата ѝ, Тори не възрази. Той я остави да пада между пръстите му, ала погледът му бе прикован в очите ѝ.

Тори усети топлина, от която мислеше, че бе защитена. Тя премина по тялото ѝ сякаш беше излязла на слънце от студена и мрачна стая. Такава топлина сковава коленете и те кара да ахнеш от изумление. Тори стоеше неподвижно и попиваше усещането.

Опасен мъж, каза си тя изненадано. Много опасен. Видя как в очите му проблясва желание, което се смени с веселие и устните му се

извиха.

— Скъпа — каза Фил, — мога да те направя звезда.

Тези умишлено изтъркани думи разсеяха напрежението и я разсмяха.

— О, господин Кинкейд — прошепна тя задъхано, — наистина ли може да се явя на пробни снимки? — Тори се притисна драматично към решетките, а той бе толкова изумен, че можеше само да наблюдава. — Ще те чакам, Джони — продължи тя накъсано, а в очите ѝ проблеснаха сълзи и меките ѝ устни потрепнаха. — Няма значение колко време. — Протегна се през решетките и го сграбчи. — Ще ти пиша всеки ден — обеща Тори задавено. — И всяка нощ ще те сънувам. О, Джони... — Клепките ѝ се притвориха. — Целуни ме за довиждане!

Очарован, Фил се наведе да изпълни желанието ѝ, но точно преди устните им да се докоснат, тя отстъпи и се разсмя.

— Как се справих, Холивуд? Получавам ли ролята?

— Малко преиграваш — забеляза той, ала това беше по-скоро строго, отколкото вярно. — Все пак не е зле като за аматьорка.

Тори се изкикоти и се облегна общително на решетките.

— Просто си сърдит.

— Сърдит? — отвърна той раздражено. — Била ли си някога за малко в някоя от тези килии?

— В интерес на истината, да. — Тя му се усмихна непринудено. — При по-неблагоприятни обстоятелства. Отпусни се, Кинкейд, приятелят ти ще дойде да те измъкне под гаранция.

— Кмета — подзе Фил с внезапно вдъхновение. — Искам да видя кмета. Имам делово предложение — добави той.

— О... — Тори се замисли. — Съмнявам се, че мога да ти помогна в събота. В събота кметът обикновено ходи на риба. Ще ми кажеш ли за какво става дума?

— Не.

— Добре. Между другото, последният ти филм трябваше да вземе Оскара. Това беше най-хубавият филм, който съм гледала.

Внезапната смяна на отношението ѝ го обърка. Фил внимателно се вгледа в лицето ѝ, но не видя нищо, освен искреност.

— Благодаря.

— Не изглеждаш като човек, който може да направи филм с мисъл, завършеност и чувство.

Той се позасмя и прекара ръка през косата си.

— И за това ли се очаква да ти благодаря?

— Не е задължително. Имам предвид, че наистина изглеждаш като човек, който кавалерства на разни едрогърди знаменитости. Кога ти остава време да работиш?

Фил поклати глава и отговори мрачно.

— Ами... Справям се.

— Изисква доста енергия — съгласи се Тори.

— Кое? — ухили се той. — Работата или едрогърдите знаменитости?

— Предполагам, че ти знаеш отговора на този въпрос. Между другото — продължи тя, преди Фил да бе успял да формулира смислен отговор, — не казвай на Мърл, че правиш филми. — И се усмихна широко. — Ще започне да ходи като Джон Уейн и ще ни подлуди и двамата.

Той ѝ върна усмивката и двамата се вгледаха един в друг в напрегнато мълчание. Между тях имаше взаимно привличане, което не радваше никой от тях.

— Шерифе, — каза Фил приятелски — телефона. Помниш ли онази мисъл за милосърдието?

Устните ѝ се извиха, ала преди да успее да се съгласи, вратата се отвори е трясък.

— Шерифе!

— Тук съм, господин Холистър — каза Тори спокойно. Погледът ѝ се премести от разярения широкоплещест мъж към ужасения кльощав тийнейджър, който той влачеше със себе си. — Какъв е проблемът? — Тя се върна към бюрото си без да бърза и машинално прекрачи над кучето.

— Тези хлапета — започна Холистър, като пухтеше от бягането. — Предупредих ви за тях!

— Близнаците Креймър? — Тори седна на края на бюрото и погледна към едрата ръка, която стискаше тънката ръка на момчето. — Защо не седнете, господин Холистър? Ти... — Тя погледна към момчето. — Ти си Тод, нали?

То преглътна бързо.

— Да, госпожо... Шерифе, Тод Суонсън.

— Донеси на господин Холистър чаша вода, Тод. Ей там, в другата стая.

— Ще се измъкне през задната врата, преди да мигнете — каза Холистър, извади от джоба си карирана кърпичка и изтри челото си.

— Не, няма — отвърна спокойно Тори и махна с глава на момчето, докато придръпваше стол за Холистър. — Хайде, седнете, че ще ви стане лошо.

— Лошо! — Холистър се отпусна в стола, а момчето бързо се измъкна. — Вече ми е лошо. Тези... Тези хлапета.

— Да, близнаците Креймър.

Тя изчака търпеливо, докато той изложи един обширен и на места непословителен трактат за съвременната младеж. Фил имаше възможност да прави това, което умееше най-добре — да наблюдава и попива.

Забеляза, че Холистър бе раздразнителен и тесногръд старец, който изглежда малко се страхуваше от младите. Потеше се обилно и бършеше челото и врата си с карираната кърпичка, а по омачканата му риза имаше тъмни петна. Беше зачервен досадник с наднормено тегло. Външно Тори го слушаше с уважение, но Фил забеляза как потупваше коляното си с пръст, докато седеше на ръба на бюрото.

Момчето влезе с водата и на бузите му имаше две големи червени петна. Фил реши, че му е било много трудно да не се измъкне през задната врата. По негова преценка беше на около тринадесет и изглежда бе страшно уплашено. Имаше гладко привлекателно лице, тъмна рошава коса и големи кафяви очи, които сякаш се опитваха да погледнат навсякъде едновременно. Бе твърде слабо, а джинсите и изпоцапаната риза бяха едва ли не парцаливи. Подаде на Тори водата с трепереща ръка. Фил видя, че когато пое чашата, тя стисна ръката му — бързо и окуражаващо. Започваше да я харесва.

— Ето. — Тори подаде чашата на Холистър. — Изпийте това и ми кажете какво се случи.

Холистър пресуши чашата на две големи глътки.

— Тези хлапаци ровят зад магазина ми. Гонил съм ги сума пъти. Идват и крадат каквото докопат. Казвал съм ви.

— Да, господин Холистър. Какво стана този път?

— Хвърлиха камък по прозореца. — Той отново се зачерви застрашително. — Този беше с тях. Не бягаше достатъчно бързо.

— Разбирам. — Тя погледна към Тод. Той не откъсваше поглед от върховете на гуменките си. — Кой хвърли камъка?

— Не видях кой, ала хванах този. — Холистър се надигна и натъпка подгизналата си кърпичка обратно в джоба. — Ще заведе дело.

Фил видя как момчето пребледня. Въпреки че продължаваше да гледа към Холистър, Тори хвана ръката на Тод.

— Тод, иди и седни в задната стая. — Тя изчака, докато момчето вече не можеше да чува разговора. — Добре сте направили, че сте го довели тук, господин Холистър. — Тори се усмихна. — И здравата сте го изплашили.

— Трябва да го затворят — започна мъжът.

— О, това няма да ви оправи прозореца — вметна тя разсъдливо. — Единствено ще го накара да изглежда герой в очите на близнаците.

— По мое време...

— Сигурно вие с баща ми никога не сте чупили прозорец — попита Тори и му се усмихна с широко отворени очи.

Холистър изруга, но после изсумтя.

— Ама, Тори...

— Оставете ме аз да се оправя с това, господин Холистър. Това хлапе сигурно е три години по-малко от близнаците Креймър. — Тя сниши глас и Фил се напрегна да я чуе. — Можел е да избяга.

Холистър пристъпи от крак на крак.

— Не се опита — промърмори той. — Просто си стоеше там. Ала прозорецът ми...

— Колко ще струва да се смени?

Мъжът сбърчи вежди и посумтя около минута.

— Двадесет и пет долара би трябвало да стигнат.

Тори заобиколи бюрото и отвори едно чекмедже. Отброи няколко банкноти и му ги подаде.

— Имате думата ми, че ще се оправя с него. И с близнаците.

— Същата като баща си — промълви Холистър и я потупа несръчно по главата. — Не искам тези Креймър да висят край магазина ми.

— Ще се погрижа за това.

Той кимна и излезе.

Тори отново седна върху бюрото си и погледна намръщено левия си ботуш. Не беше същата като баща си. Той винаги беше сигурен, а тя налущкваше. Фил с учудване чу една тиха, притеснена въздишка.

— Тод — извика Тори и зачака. Когато момчето влезе, очите му потърсиха Холистър и след това се спряха ужасени върху нея. Когато застана пред нея, Тори разгледа лицето му, пребледняло и напрегнато. Сърцето ѝ се топеше, но заговори оживено:

— Няма да те питам кой е хвърлил камъка. — Тод отвори уста, затвори я решително и завъртя глава. — Защо не избяга?

— Не... Не можах... — Той прехапа устни. — Сигурно съм бил много изплашен.

— На колко години си? — Искаше ѝ се да оправи косата, която падаше разбъркано на челото му, ала ръцете ѝ останаха преплетени в скута.

— На четиринайсет, шерифе. Честно. — Очите му се стрелнаха към нейните и се отклониха като изплашена птичка. — Само без един месец.

— Близнаците Креймър са на шестнайсет — посочи тя меко. — Нямах ли приятели на твоята възраст?

Момчето сви неопределено рамене.

— Ще трябва да те заведа у вас и да поговоря с баща ти, Тод.

Преди момчето беше изплашено, но сега я погледна с такъв неподправен ужас, че той веднага изхвърли от ума ѝ лекцията, която смяташе да му изнесе.

— Моля ви... — Това бе шепот, сякаш момчето не можеше да произнесе нищо повече и дори така гласът му звучеше безнадеждно.

— Тод, страхуваш ли се от баща си? — Той преглътна и не каза нищо. — Бие ли те? — Тод навлажни устните си и дъхът му затрепери. — Тод... — Гласът ѝ стана много мек. — Можеш да ми кажеш. Аз съм тук, за да ти помогна.

— Той... — Тод се задави. — Не, госпожо.

Тори погледна объркано към умоляващите му очи.

— Добре, мисля, че, тъй като това е първото ти нарушение, можем да го запазим между нас.

— Г-госпожо?

— Тод Суонсън, ти си задържан за умишлена повреда. Разбираш ли обвинението?

— Да, шерифе. — Адамовата му ябълка затрепери.

— Дължиш на съда за нанесените щети двадесет и пет долара, които ще отработиш след училище и през почивните дни по два долара на час. Осъден си на шест месеца условно и през това време трябва да се въздържаш от леки жени, твърд алкохол и близнаците Креймър. Веднъж седмично ще идваш да се разписваш при мен, тъй като аз ще ти бъда наблюдаващ инспектор.

Тод я гледаше втренчено и се опитваше да възприеме думите й.

— Вие няма... Няма да кажете на баща ми, така ли?

Тори се изправи бавно. Той беше десетина сантиметра по-нисък. Когато погледна нагоре към нея, очите му бяха пълни с надежда и объркване.

— Не. — Тя сложи ръце на раменете му. — Не ме разочаровай.

Очите на Тод се напълниха със сълзи и той замига, за да ги задържи. На Тори ужасно й се искаше да го прегърне, ала знаеше, че не бива.

— Ела утре сутринта. Ще имам малко работа за тебе.

— Да, добре, госпожо... Шерифе. — Той отстъпи внимателно към вратата, като очакваше тя да си промени мнението. — Ще дойда, шерифе. — Момчето завъртя бравата, но продължаваше да я гледа. — Благодаря ви. — И изхвърча от участъка като куршум.

Тори гледаше затворената врата.

— Е, шерифе — забеляза тихо Фил, — ти си жена на място.

Тори се завъртя и видя, че той я гледаше странно. За първи път усети цялата сила на този ясен син поглед и объркана се върна на бюрото си.

— Беше ли ти приятно да видиш как се движат колелцата на съдебната машина, Кинкейд? — попита тя.

— В интерес на истината, да. — Гласът му беше толкова сериозен, че Тори пак погледна към него. — Ти постъпи правилно с това момче.

Тя го изгледа продължително и въздъхна.

— Така ли? Ще видим, нали? Виждал ли си някога малтретирано дете? Готова съм да се обзаложа на този часовник за хиляда и

петстотин долара, който носиш, че едно от тях току-що излезе оттук. А аз нищо не мога да направя.

— Има закони — вметна Фил и се притисна към решетките. Изведнъж му се прииска да я докосне.

— И закони — промълви Тори. Вратата се отвори и тя вдигна поглед. — Мърл. Добре. Поеми тук. Трябва да отида до Креймърови.

— Близнаците?

— Кой друг? — отвърна Тори и взе от закачалката една черна шапка с плоска периферия. — Докато съм навън, ще си взема вечеря и ще избира нещо за госта ни. Какво ще кажеш за задушено, Кинкейд?

— Пържолка, средно опечена — отговори той. — Салата с олио и оцет. И едно добро Бордо.

— Не го оставяй да те сплаши, Мърл — предупреди Тори и се запъти към вратата. — Той е въздух под налягане.

— Шерифе, телефонния разговор! — извика Фил, когато тя посегна да затвори вратата.

С тежка въздишка Тори показва обратно главата си.

— Мърл, дай на горкия човек да използва телефона. Веднъж — добави тя твърдо и излезе.

Час и половина по-късно Тори се върна с плетена кошница в ръка. Фил седеше на нара си и пушеше тихо, а Мърл седеше с крака на бюрото и шапка на лицето и похъркваше леко.

— Свърши ли купона? — попита Тори.

Фил я изгледа мълчаливо. Тя се засмя, отиде до Мърл и го тупна по рамото. Той скокна бързо и петите на ботушите му изскърцаха по повърхността на бюрото.

— А, Тори — измърмори Мърл и се наведе да вдигне шапката си от пода.

— Някакви проблеми с този отчаян тип? — осведоми се Тори.

Мърл я погледна неразбиращо и после се усмихна глупаво.

— Хайде сега, Тори...

— Иди да си вземеш нещо за ядене. Можеш да наминеш край бара на Ернандес и през билиардната зала, преди да завършиш дежурството си.

Мърл сложи шапката на главата си.

— Да проверя ли гаража на Бестлър?

— Не — отвърна тя, като си спомни за играта на покер. Ако попаднеш на нея, Мърл щеше да реши, че е негов дълг да я разтури. — Аз вече минах оттам.

— Ами, добре... — Той провлачи крака и хвърли кос поглед към Фил. — Някой от нас трябва да остане тук тази нощ.

— Аз ще остана. — Тори откачи ключовете и тръгна към килията. — Имам дрехи за смяна в задната стая.

— Да, но, Тори... — Мърл искаше да ѝ обърне внимание, че, в края на краищата, тя бе жена, а затворникът ѝ беше хвърлил няколко дълги погледа.

— Да? — Тори се спря пред килията на Фил.

— Нищо — измънка той, като си спомни, че Тори можеше сама да се грижи за себе си и винаги го бе правила, изчерви се и тръгна към вратата.

— Това не беше ли мило? — промърмори тя. — Мърл беше разтревожен за моето целомъдрие.

Фил се изсмя и Тори вдигна извитата си вежда.

— Не знае ли за големия пистолет в чекмеджето на бюрото?

— Разбира се, че знае. — Тя отключи килията. — Казаха съм му, че ако си играе с него, ще му счупя всички пръсти. Гладен ли си?

Фил погледна кошницата с несигурна усмивка.

— Може би.

— О, хайде, по-весело — заповяда Тори. — Не успя ли да проведеш телефонния си разговор?

Тя говореше така, сякаш успокояваше малко момче и той се усмихна въпреки желанието си.

— Да, проведох го. — Разговорът с продуцента му беше минал добре и Фил беше склонен да се държи малко по-приятелски. Освен това умираше от глад. — Какво има тук?

— Котлет, средно опечен, салата, печени картофи...

— Ти се шегуваш! — Той скочи и сам забърника в кошницата.

— Аз не си правя шеги с храната, Кинкейд. Аз съм човечна.

— Ще ти кажа точно каква мисля, че си, след като се наям. — Фил махна найлона от една чиния и откри пържолата. Ароматът стигна право до стомаха му. Той придърпа един разклатен дървен стол и се настани, за да погълне безплатното си ядене.

— Ти не посочи десерта, така че аз се спрях на ябълков сладкиш.
— Тори измъкна един дебел резен от кошницата.

— Може би ще си променя мнението за теб — каза Фил с уста, пълна с пържолата.

— Не прави нищо прибързано — посъветва го тя.

— Каж ми нещо, шерифе. — Той преглътна и посочи с вилицата към кучето, което още спеше. — Това нещо движи ли се изобщо?

— Не, ако може да го избегне.

— Живо ли е?

— Последния път, когато погледнах, беше — отвърна Тори. — Съжалявам за Бордото — продължи тя. — Против правилата е. Взех ти „Доктор Пепър“.

— Какво?

Тори извади една бутилка с газирана вода.

— Вземи я или се откажи.

След като помисли малко, Фил протегна ръка.

— Ами кмета?

— Оставих му съобщение. Сигурно ще дойде утре да те види.

Фил отвори бутилката и се намръщи.

— Наистина ли ще ме накараш да преспя в тази дупка?

Тя наклони глава и посрещна погледа му.

— Имаш странна представа за закона, Кинкейд. Да не смяташ, че трябва да ти наема стая в хотел?

Той си прокара пържолата с газирана вода и се смръщи.

— Ти си твърд човек, шерифе.

— Да. — Тори се усмихна широко и се настани на края на нара.
— Как е вечерята ти?

— Добре. Искаш ли?

— Не, ядох. — Двамата се гледаха внимателно и разсъждаваха. Тя проговори първа. — Какво прави Филип Кинкейд, момчето чудо, във Френдли, Ню Мексико?

— Минавах — отвърна той предпазливо. Нямаше намерение да обсъжда планове си с нея. Нещо му подсказваше, че ще срещне твърда съпротива.

— Със сто и шестнадесет километра в час — напомни му Тори.

— Може би.

Тя се засмя и се облегна на тухлената стена. Фил гледаше как косата ѝ пада лениво върху гърдите. Един мъж трябва да е луд, за да се забърка с тази жена, каза си той. Филип Кинкейд беше напълно нормален.

— А какво прави Виктория Л. Аштън с шерифска значка във Френдли, Ню Мексико?

Тори погледна встрани от него със странно изражение.

— Изпълнява едно задължение — каза тя меко.

— Не подхождаш за ролята. — Той я съзерцаваше над бутилката, докато отпиваше поредната глътка. — А аз съм специалист кой подхожда и кой — не.

— Защо не? — Тори повдигна коляното си и го обви с пръсти.

— Ръцете ти са прекалено меки. — Фил замислено си отрязва още от пържолата. — Не толкова меки, колкото очаквах, когато видях лицето ти, ала прекалено. Не се грижиш за тях, но и не работиш с тях.

— Един шериф не работи с ръцете си — изтъкна тя.

— Нито пък носи парфюм, който струва сто и петдесет унцията и е предназначен да подлудява мъжете.

И двете ѝ вежди подскочиха нагоре. Пълната ѝ долна устна се издаде напред замислено.

— За това ли е предназначен?

— Един шериф — продължи той, — обикновено не изглежда като фотомодел, току-що слязъл от корицата на „Харпърс Базар“, не се отнася с помощника си като с по-малкото си братче и не плаща глобата на някакво хлапе от собствения си джоб.

— Боже, Боже — произнесе бавно Тори. — Наблюдателен си. — Фил сви рамене и продължи да се храни. — Добре, тогава, за каква роля съм подходяща според теб?

— Дойдоха ми няколко наум още в момента, в който те видях. — Той поклати глава и привърши пържолата си. — Сега вече не съм толкова сигурен. Не си крехко пустинно цвете. — Усмивката ѝ се разшири, а Фил продължи. — Би могла да бъдеш, ако искаш, ала не искаш. Не си и лъскава, и изискана, но и това е по твой избор. — Фил взе сладкиша, стана и се настани до нея на нара. — Знаеш ли, в този странен свят има доста хора, които много биха искали да ме имат за публика, докато разказват историята на живота си.

— Поне три или четири — съгласи се тя сухо.

— Не се отнасяш добре със самочувствието ми, шерифе. — Той опита сладкиша, одобри го и ѝ предложи следващата хапка. Тори отвори уста и му позволи да я храни. Сладкишът беше още топъл и ароматен.

— Какво искаш да знаеш? — попита тя и преглътна.

— Защо хвърляш мъжете в затвора, вместо да им разбиваш сърцата?

Тори се разсмя възхитено. Отново облегна глава на стената. Все пак се поколеба. Помисли си, че толкова отдавна не бе могла просто да си поговори с някой... мъж. Той беше интересен и, помисли си тя, за момента безопасен.

— Израснах тук — каза просто.

— Ала не си останала. — Тори го погледна скептично и Фил и даде в устата още една хапка сладкиш. Струваше му се, че от много време не бе бил с жена, която не искаше и дори не очакваше нищо от него. — Твърде си изискана, Виктория — забеляза той и откри, че харесва вкуса на името ѝ. — Не си го придобила във Френдли.

— Харвард — каза тя с предвзето произношение. — Право.

— А... — кимна одобрително Фил. — Това, да. Мога да си те представя с куфарче и костюм на тънки райета. Защо не практикуваш?

— Практикувам. Имам кантора в Албъкърки. — Тори събра вежди. — Раиран костюм?

— Сив, много дискретен. Как успяваш да имаш кантора в Албъкърки и да практикуваш от Френдли? — Той отметна косата от рамото ѝ с непринуден жест, който никой от двамата не забеляза.

— За известно време не поемам нови дела, така че работата ми е сравнително лека. — Тя сви рамене. — С каквото мога, се оправям по документи и когато се налага, се връщам набързо.

— Добър юрист ли си?

Тори се усмихна широко.

— Аз съм страхотен адвокат, Кинкейд, но не мога да те представявам — не е етично.

Фил ѝ подаде още една хапка сладкиш.

— И защо си се върнала във Френдли?

— Много си любопитен, нали?

— Да.

Тя се засмя.

— Баща ми беше шериф години наред. — В очите ѝ премина тъга, ала Тори я потисна. — Мисля, че по един свой, тих начин, той запазваше града цял, такъв, какъвто бе. Когато умря, никой не знаеше какво да прави. Звучи странно, но в такъв малък град един човек може да има голямо значение, а той беше... Много специален човек.

Раната още не е заздравяла, реши Фил, като я наблюдаваше внимателно. Зачуди се преди колко ли време бе умрял баща ѝ, ала не попита.

— Както и да е, кметът ме помоли да заема поста, докато работите отново се стабилизират и тъй като и без това трябваше да остана да уредя някои неща, аз се съгласих. Никой не искаше службата, освен Мърл, а той е... — Тя се засмя топло. — Той не е готов. Аз познавам закона, познавам и града. След няколко месеца ще има избори. Името ми няма да бъде на бюлетината. — Тори го погледна. — Задоволих ли любопитството ти?

Под острата светлина на лампата кожата ѝ беше съвършена, а очите ѝ бяха яркозелени. Фил установи, че отново посяга към косата ѝ.

— Не — промълви той.

Въпреки че очите му не слизаха от нейните, тя се почувства така, сякаш Фил я оглеждаше цялата, бавно и много внимателно. Съвсем неочаквано устата ѝ пресъхна. Тори се изправи.

— А би трябвало — вметна тя несприливо и започна да прибира мръсните чинии. — Очаквам следващия път, когато вечеряме, да чуя твоята история. — Тори почувства ръката му върху своята и спря. Погледна надолу към пръстите му, обвити около ръката, ѝ, и бавно вдигна очи към неговите. — Кинкейд, достатъчно проблеми имаш.

— Вече съм в затвора — изтъкна той и я обърна с лице към себе си.

— Срокът на пребиваването ти лесно може да бъде удължен.

Фил знаеше, че трябва да устои и че не може. Той я притегли в ръцете си.

— Колко мога да получа, ако правя любов с шерифа?

— Първото, което ще получиш, ако не ме пуснеш, е счупено ребро.

Грешка, каза си тя направо. Този мъж никога не е безопасен. За капак ѝ дойде мисълта колко ѝ бе приятно Фил да я притиска към себе

си. Устата му беше много близо и много прелъстителна. И беше просто невъзможно да забрави какво бе положението на всеки от тях.

— Тори — промълви той. — Харесва ми как звучи. — Плъзна пръсти нагоре по гърба ѝ и ги зарови в косата ѝ. Тялото ѝ беше прилепено към неговото и Фил чувстваше как потрепва. — Мисля, че ще трябва да те имам.

Борбата няма да помогне, реши тя, не повече от заплахите. И нейната кръв започна да се сгорещява. Знаеше, че трябва да действа бързо. Наклони глава назад и повдигна презрително вежда.

— Никоя жена ли не ти е отказвала досега, Кинкейд?

Видя как в очите му блесна гняв и пръстите му в косата ѝ се стегнаха. Тори си наложи да остане неподвижна и отпусната. Вътрешно трептеше от вълнение, но решително не му обърна внимание. Бедрата му бяха притиснати силно към нейните, ръцете около кръста ѝ бяха мускулести и напрегнати. Твърдият мъжкар в него я привличаше, ала погледът му я предупреждаваше да не прави нова грешка. Останаха близо за един дълъг момент.

Пръстите му се отпуснаха, той отстъпи назад и я измери с поглед.

— Ще има и друг път — каза Фил тихо. — На друго място.

Външно спокойна, тя отново започна да събира чиниите. Усещаше сърцето си да бие в гърлото.

— Ще получиш същия отговор.

— Няма.

Раздразнена, Тори се обърна към него и видя, че я наблюдаваше с ръце в джобовете и се поклащаше леко на пети, ала погледът му хич не съответстваше на небрежната поза.

— Стой си при твоите празноглави блондинки — посъветва го тя студено. — Те изглеждат много добре на снимките, овесени на ръката ти.

Внезапно той осъзна, че Тори бе ядосана и много поразвълнувана, отколкото бе показала. Видя предимството си и отново се приближи към нея.

— Сваляш ли понякога тази значка, шерифе?

Тя го гледаше право в очите.

— От време на време.

Фил погледна надолу и задържа поглед върху малката звезда.

— Кога?

Тори усети, че я надхитрят.

— Това е без значение.

Когато отново вдигна очи към нея, той се усмихваше.

— След време няма да бъде без значение. — Докосна долната ѝ устна. — Ще прекарам доста време, опитвайки вкуса на красивата ти уста.

Тя отстъпи смутено.

— Боя се, че няма да имаш нито възможност, нито време.

— Ще намеря и възможност, и време да се любя с теб няколко пъти... — Фил ѝ се усмихна подигравателно. — Шерифе.

Както предвиждаше, очите ѝ пламнаха от гняв.

— Надут глупак — процеди Тори тихо. — Ти наистина мислиш, че си неустоим.

— Разбира се. — Той продължаваше да се усмихва подлудяващо. — А ти?

— Аз мисля, че си едно разглезено, самовлюбено магаре.

Фил се ядоса, но се овладя. Ако изпуснеше нервите си, щеше да загуби предимството, което имаше. Пристъпи по-близо. Ироничната усмивка още стоеше на лицето му.

— Така ли? Това официално мнение ли е, или лично?

Тя отметна глава и избухна:

— Личното ми мнение е...

Той я прекъсна с твърда, груба целувка.

Тори беше твърде изненадана, за да се съпротивлява. Докато успее да събере мислите си, вече беше късно. Устата му я прелъстяваше умело, като разтваряше устните ѝ, за да може да я изследва задълбочено и на воля. Тя откликна с истинско удоволствие. Устните му бяха първо твърди, после меки, първо нежни, после настоятелни. Бе я отвел на шеметно спускане с атракционното влакче на чувствата. Преди да успее да се съвземе от първото зашеметяващо спускане, отново се изкачваха. Тори се държеше за него и очакваше следващия взрив от скорост.

Фил леко постави езика си върху нейния, след това го отдръпна, като я изкушаваше да го последва. Тя го послуша, без да мисли и откри тайните и тъмния вкус на устата му. За момент той я остави да води, а след това обхвана тила ѝ в шепата си и я покори с един последен

изблик на сила. Искаше накрая да бъде слаба, безволева и напълно завладяна.

Когато я освободи, Тори остана съвършено неподвижна и се опита да си спомни какво се беше случило. Объркването в очите ѝ му достави огромно удоволствие.

— Признавам се за виновен — каза Фил провлечено и се отпусна обратно на нара. — Обаче си струваше.

Горещ, бушуващ гняв замести всяко друго чувство. Тя се спусна към него и го сграбчи за ризата. Фил не оказа съпротива, ала се ухили.

— Полицейско насилие — напомни ѝ той. Тори започна да го ругае без никакво усилие и така свободно, че Фил не можа да прикрие възхищението си и едва успя да я попита, когато тя спря за малко да си поеме дъх: — Това в Харвард ли го научи?

Тори рязко го пусна и се завъртя да вземе кошницата.

Затръшва вратата на килията с трясък и изхвърча от участъка, без да спира.

Все още ухилен, той се излегна на нара и извади цигара. Тя спечели първия рунд, каза си Фил, но той спечели втория. Издуха дима и се зачуди какъв ли ще е реваншът.

ТРЕТА ГЛАВА

Будилникът започна да звъни и Тори нетърпеливо го събори от масичката. Той се търкулна на пода и продължи да звъни. Тя зарови глава под възглавницата. Сутрин не беше в най-добрата си форма. Шумният будилник вибрираше на пода, докато не се протегна с отвращение и го изключи с удар. След добро напиване обикновено беше раздразнителна. След лошо беше опасна.

Прекара по-голямата част от изминалата нощ в подскачане и въртене в леглото. Сцената с Фил я беше вбесила не само защото беше спечелил, а и защото напълно се бе наслаждавала на този кратък момент на безумно удоволствие. Тори се обърна по гръб и сложи възглавницата на главата си, за да спре слънчевата светлина. Най-лошото бе, реши тя, че щеше му се размине. Не можеше съзнателно да използва закона, за да го накаже за нещо, което беше съвсем лично. Нейна грешка беше, че отслаби защитата си и предизвика последствията. Освен това ѝ беше доставило удоволствие да говори с него и да си премери силите с човек с остър език. Липсваше ѝ възможността да спори с мъж.

Но това не е извинение, напомни си Тори. Той я накара да забрави задълженията си... И това му достави удоволствие. Отвратена, тя отметна възглавницата настрана и примижа от ярката слънчева светлина. Беше се научила как да отстъпва и настъпва още когато беше тийнейджърка. Защо се провали този път? Не искаше да се замисля за това. Измъкна се намусена от леглото и започна да се облича.

Всички мускули го боляха. Фил изпъна докрай краката си и тихо простена. Би се заклел, че Тори бе сложила буците в матрака специално за него. Отвори внимателно едното си око и погледна към мъжа в съседната килия. Той продължаваше да спи, още от момента, в който Тори го тръшна на нара миналата вечер. Фил изсумтя ядосано. Когато тя го домъкна, Фил доста се развесели. Мъжагата беше два

пъти по-тежък от нея и блажено пиян. Наричаше я „добрата стара Тори“, а Тори го проклинаше с половин уста, докато го вкарваше в килията. Половин час след като чу равномерното хъркане, Фил загуби чувството си за хумор.

Не му беше казала нито дума. Той наблюдаваше борбата ѝ с пияния с безобиден интерес. С удоволствие забеляза, че още бе ядосана. Тя излезе и влезе още няколко пъти преди полунощ, когато заключи участъка със същото студено мълчание. Това му достави удоволствие, ала след това направи фатална грешка — когато Тори отиде в задната стая да си легне, Фил се измъчи с гледката на сянката ѝ на стената, докато се събличаше. Това, заедно с невъзможния матрак и хъркането на пияния нарушител на обществения ред, направи нощта му доста тежка. Когато се събуди, не беше в най-доброто си настроение.

Стана намръщен и се втрени в мъжа в съседната килия. Имаше широко и зачервено ангелско лице, заобиколено с кръг от завити руси косми. Фил потърка ядно собственото си лице и усети по него груба четина. Той беше финяга и го дразнеше липсата на самообръсначка, горещ душ и комплект чисти дрехи. Изправи се, решен незабавно да се сдобие и с трите.

— Тори! — Гласът му беше рязък, глас на човек, който бе свикнал да му се подчиняват. Не получи никакъв отговор. — По дяволите, Тори, ела тук! — Фил разтърси решетките и съжали, че не беше запазил ламариненото канче. Би могъл да вдигне достатъчно шум, за да събуди дори вцепенения мъж в съседната килия. — Тори, ставай от леглото и ела тук! — Изруга и си обеща, че никога вече няма да позволи на никой да го затваря, където и да било. — Когато изляза... — подзе той.

Тори влезе с привлечена стъпка и кана вода в ръката.

— Затваряй си устата, Кинкейд.

— Чуй ме — възрази той. — Искам да си взема душ, да се обръсна и да си сменя дрехите. И ако...

— Ако не млъкнеш, докато си изпия кафето, ще си вземеш душа там, където си. — Тя повдигна изразително каната. — Ще можеш да се оправиш веднага щом дойде Мърл. — Тори отиде до кафеварката и започна да дрънчи със съдовете.

— Ти си истински изверг, когато държиш затворен мъж — каза Фил мрачно.

— Аз изобщо съм си изверг. Направи си услуга и не се карай с мен, преди да съм изпила две чаши. Сутрин съм много зла.

— Предупреждавам те... — Гласът му беше нисък и заплашителен, като настроението му. — Горчиво ще съжаляваш, че ме затвори тук.

Тя се обърна и го погледна за първи път тази сутрин. Дрехите и косата му бяха разчорлени. Чистите черти на аристократичното му лице бяха потъмнели от брадата, пораснала през нощта. В позата му и в студените му воднистосини очи се четеше ярост. Беше вбесен и ужасно привлекателен.

— Мисля, че ще съжалявам, когато те пусна — измърмори Тори и отново се обърна към кафето. — Искаш ли това кафе, или ще го плиснеш по мен?

Идеята много го изкуши, но същото важеше и за аромата на кафето.

— Черно — напомни ѝ той лаконично.

Тя пресуши половин чаша, без да обръща внимание, че си опари езика, и отиде при Фил.

— Какво искаш за закуска? — попита Тори и му подаде чашата през решетките.

Фил се намръщи.

— Душ и един чук за приятеля ти ей там.

Тя хвърли поглед към съседната килия.

— Сайлс ще се събуди до един час и ще бъде свеж като краставичка. — Преглътна още кафе. — Буден ли те държа?

— Да, а също и пухеният дюшек, който ми осигури.

Тори сви рамене.

— Това е положението.

— Щом изляза оттук, ще те удуша — обеща ѝ той над ръба на чашата. — Бавно и с голямо удоволствие.

— Не е това начинът да си получиш душа. — Вратата се отвори и тя се обърна. Влезе Тод и застана нерешително на прага с ръце в джобовете. — Добро утро. — Тори се усмихна и го повика с ръка. — Подранияваш.

— Не казахте кога да дойда. — Той влезе предпазливо и очите му прескочиха от Фил на Сайлърс и се върнаха на Фил. — Имате затворници.

— Да. — Тя посочи Фил с палец. — Този е доста неприятен тип.

— За какво е вътре?

— За нетърпима наглост.

— Нали не е убил някого?

— Не още — измърмори Фил, ала не можа да устои на блясъка в очите на момчето и добави: — Набедиха ме.

— Всички така казват, нали, шерифе.

— Абсолютно. — Тори вдигна ръка да разроши косата на момчето, но то подскочи стреснато и се втренчи в нея. Тя се престори, че не забелязва реакцията му и постави ръката си на рамото му. — Добре, тогава, ще ти дам малко работа. В задната стая има метла. Можеш да почнеш да метеш. Закусвал ли си?

— Не, но...

— Ще ти донеса нещо, когато се погрижа за този тук. Можеш ли да наглеждаш нещата вместо мен за малко?

Момчето зяпна от учудване.

— Да, госпожо!

— Добре, ти отговаряш. — Тори се запъти към вратата и по пътя взе шапката си. — Ако Сайлърс се събуди, можеш да го пуснеш. Другият си остава на мястото. Разбрано?

— Ясно, шерифе. — Той погледна студено към Фил. — Няма да ме метне.

Тори потисна смеха си и излезе. Примирен с чакането. Фил се облегна на решетките да си изпие кафето, а момчето се хвана на работа с метлата. Метеше старателно и от време на време поглеждаше крадешком към Фил над рамото си. Изглеждаше добре. Фил се замисли над реакцията му на приятелския жест на Тори и се зачуди как ли би реагирал на мъж.

— В града ли живееш? — реши да опита той.

Тод се спря и го погледна недоверчиво.

— Извън него.

— В ранчо?

Тод пак почна да мете, ала по-бавно.

— Да.

— Имате ли коне?

Тод сви рамене.

— Няколко... — Той напредваше внимателно към килията. — Не сте оттук — продължи момчето.

— Не, аз съм от Калифорния.

— Без майтап? — Впечатлен, Тод го измери повторно. — Не изглеждате чак толкова лош човек — реши той.

— Благодаря — ухили се Фил в канчето си.

— Тогава защо сте в затвора?

Фил помисли какво да отговори и се спря на голата истина.

— Изпуснах си нервите.

Тод се изсмя и продължи да мете.

— За това не се влиза в затвора. Моят татко си ги изпуска непрестанно.

— Понякога се влиза. — Фил разглеждаше профила на момчето.

— Особено ако нараниш някого.

Момчето прекара метлата по пода, без да обръща много внимание на праха.

— Вие наранихте ли някого?

— Само себе си — призна си Фил мрачно. — Ядосах шерифа.

— Зак Креймър каза, че не одобрява никакви жени шерифи.

Фил се засмя на това и си спомни колко лесно го беше заключила една шерифка.

— Зак Креймър не ми се струва много умен.

На лицето на Тод бързо премина една приятна усмивка.

— Чух, че отишла до тях вчера. Близнаците ще трябва да изчистят всички прозорци на стария Холистър, и отвън, и отвътре. Без пари.

Тори влетя в участъка с две покрити чинии.

— Закуска — съобщи тя. — Той създаде ли ти някакви проблеми? — обърна се Тори към Тод и сложи едната чиния на бюрото си.

— Не, госпожо. — От миризмата на храната устата му се напълни със слюнка, но той отново се наведе над работата си.

— Добре. Сядай да ядеш.

Тод я погледна недоверчиво.

— Аз ли?

— Да, ти. — С другата чиния в ръка тя отиде да вземе ключовете. — Когато ти и господин Кинкейд свършите, върни чиниите в хотела. — Без да чака отговор, Тори отключи килията на Фил, ала той наблюдаваше с какво изражение се зае със закуската Тод.

— Шерифе — каза Фил, като пое ръката ѝ вместо чинията, която тя му подаваше. — Ти си жена от класа. — Повдигна ръката ѝ и я целуна леко по пръстите.

Тори не можа да устои и му позволи да задържи ръката ѝ за момент.

— Фил — въздъхна тя. — Недей да ме обезоръжаваш, ще усложниш нещата.

Веждата му се повдигна изненадано и той я погледна внимателно.

— Знаеш ли — каза бавно, — мисля, че вече е много късно.

Тори поклати глава в несъгласие.

— Яж си закуската — заповяда тя бързо. — Мърл скоро ще дойде с дрехите ти. — Обърна се да си тръгне, но Фил задържа ръката ѝ.

— Тори — промълви той тихо, — ти и аз още не сме свършили.

Тя внимателно измъкна ръката си.

— Ти и аз никога не сме започвали — поправи го Тори и затвори решително вратата на килията. Върна се до кафеварката и погледна към Тод. Момчето се справяше с бекона и яйцата без никакъв проблем.

— Ти не ядеш ли? — попита я Фил, преди да се заеме със собствената си закуска.

— Никога няма да разбере как някой може да яде по това време — промърмори тя и се зае да се подсилва с кафе. — Тод, на шерифската кола ще ѝ дойде добре едно измиване. Ще се справиш ли?

— Разбира се, шерифе. — Той вече бе се измъкнал наполовина от стола, ала Тори сложи ръка на рамото му и го задържа със смях.

— Първо се наях. Мисля, че ако свършиш с метенето и колата, за днес ще е достатъчно. — Седна на ъгъла на бюрото си, за да се порадва на апетита му. — Родителите ти знаят ли къде си? — попита го небрежно.

— Свърших си работата, преди да изляза — отвърна Тод с пълна уста.

— Хм... — Тя не каза нищо друго и отпи от кафето си. Когато вратата се отвори, Тори вдигна поглед. Очакваше да види Мърл. Вместо това занемя.

— Лу! — Фил скочи и сграбчи решетките. — Време беше.

— Хей, Фил, изглеждаш си съвсем нормално!

Лу Шърман, помисли Тори с искрено страхопочитание. Един от най-големите адвокати в страната. Беше следила делата му, изучавала стила му, беше използвала прецедентите му. На живо изглеждаше също толкова внушителен, колкото на всички негови снимки, които бе виждала във вестниците и списанията. Беше едър мъж, около метър и деветдесет и пет, със здраво телосложение и буйна бяла коса. Гласът му отекваше в съдебните зали от четиридесет години. Беше упорит, пламенен и от него се бояха. Засега тя можеше единствено да гледа зяпнала човека, който влизаше в кабинета ѝ във великолепен перленосив костюм и риза в бебешко розово.

Фил му извика нещо обидно, което го накара да се разсмее гръмко.

— По-добре да се отнасяш с уважение, ако искаш да те измъкна оттук, синко. — Погледът му се плъзна към недоядената закуска на Фил. — Свърши си яденето, докато поговоря с шерифа. — Той се обърна и погледна тържествено от Тори към Тод. — Някой от вас да е шерифът?

Тори още не бе успяла да си възвърне гласа. Тод махна с глава към нея.

— Тя — отвърна той с пълна уста.

Лу погледна надолу към значката ѝ.

— Да, наистина — забеляза той весело. — Вие сте най-добре изглеждащият представител на закона, който съм виждал... Не се обиждайте — добави Лу широко ухилен.

Тори се опомни, стана и му протегна ръка.

— Виктория Аштън, господин Шърман. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Удоволствието е мое, шериф Аштън — поправи я Лу с голяма доза чар. — Кажете ми какво е направило този път момчето.

— Лу... — подзе Фил и получи в отговор едно разсеяно махване от адвокатата си.

— Довърши си яйцата — заповяда му той. — Отказах се от много добра игра на голф, за да дойда тук. Е, шерифе? — добави Лу и повдигна въпросително вежда.

— Господин Кинкейд беше спрял за превишена скорост на седемнадесета магистрала — започна Тори. — Отказа да плати глобата и помощникът ми го доведе тук. — Лу въздъхна тежко и тя продължи: — Боя се, че господин Кинкейд не беше сговорчив.

— Той никога не е — съгласи се извинително Лу.

— По дяволите, Лу, няма ли просто да ме изкараш оттук?

— Всичко с времето си — обеща Лу, без да го поглежда. — Има ли други обвинения, шерифе?

— Съпротива при арест — продължи тя, почти без да прикрива усмивката си. — Глобата е двеста и петдесет, а гаранцията е определена на петстотин. Когато реши да... Да сътрудничи, господин Кинкейд откри, че не му достигат средствата.

Лу потърка брадичката си и големият рубин на ръката му проблесна с матова светлина.

— Това не е за пръв път — каза той замислено.

Фил беше вбесен, че го пренебрегват и клеветят едновременно и ги прекъсна:

— Тя ме заплаши с пистолет.

При тази информация адвокатът му отново се разсмя гръмко.

— По дяволите, жалко, че не съм бил тук да му видя физиономията.

— Струваше си — призна Тори.

Фил избълва куп ругатни, спомни си за момчето, което слушаше с интерес, и млъкна.

— Лу — подзе той бавно, — ще ме измъкнеш ли оттук, или цял ден ще си бъбрите? От вчера не съм се къпал.

— Много е капризен — обърна се Лу към Тори. — Наследил го е от баща си. Измъкнах го от една-две напечени ситуации, доколкото си спомням. Беше в едно малко градче в Ню Джърси... Ех, това е друга история. Бих искал да разговарям с клиента си, шериф Аштън.

— Разбира се... — Тори взе ключовете.

— Аштън — промърмори Лу и затвори очи. — Виктория Аштън. Има нещо познато в това име. — Той потърка брадичката си. — Отдавна ли сте шериф тук?

Тори поклати глава и започна да отключва килията на Фил.

— Не, всъщност само замествам за известно време.

— Тя е адвокат — вметна Фил с отвращение.

— Това е! — Лу изглеждаше доволен. — Знаех си, че името ми е познато. Случаят Дънбартън. Справихте се забележително.

— Благодаря.

— Имахте известни проблеми със съдията Уидърз — спомни си той, след като порови в паметта си. — Обида на съда. Как го нарекохте?

— Високомерен дърдорко — отвърна Тори.

Лу се изкикоти доволно.

— Добре казано!

— Това ми струва една нощ в затвора.

— И все пак спечелихте делото.

— Имах късмет, че съдията не се разсърди.

— Дължите успеха си на умение и упорит труд — опроверга я той. — Къде сте учили?

— Харвард.

— Вижте какво — прекъсна ги Фил раздразнено. — Можете да обсъдите това по-късно на чашка.

— Обноските, Фил, винаги си имал проблеми с обноските си. — Лу отново се усмихна на Тори. — Извинете ме, шерифе. Добре, Фил, дай ми едно хлебче и ми разправи какви са ти проблемите.

Тори ги остави насаме. В този момент Мърл влезе с куфара на Фил. Динамит се вмъкна след него, отиде на мястото си, просна се на пода и веднага заспа.

— Просто го остави до бюрото — каза Тори на Мърл. — Когато се оправим с господин Кинкейд, ще отида в къщи. Два часа няма да можеш да се свържеш с мен.

— Добре. — Мърл погледна към Сайлъс, който още хъркаше. — Да го изритам ли?

— Когато се събуди. — Тя погледна Тод. — Тод ще измие колата ми.

Тод нагълта последната хапка и скочи от стола.

— Ей сега ще го направя! — Той изхвърча през вратата.

Тори се намръщи след него.

— Мърл, какво знаеш за бащата на Тод?

Мърл сви рамене и потърка мустака си.

— Суонсън не е много общителен. Отглежда добитък на няколко километра северно от града. Участвал е в няколко скандала, но нищо интересно.

— А майка му?

— Тиха жена. От време на време чисти в хотела. Нали си спомняш по-големия брат. Офейка преди няколко години и оттогава нищо не се е чувало за него.

Тори възприе информацията със замислено кимване.

— Наглеждай го вместо мен, когато не съм наблизо, става ли?

— Разбира се. Проблеми ли има?

— Не съм сигурна. — Тя се намръщи за момент, ала пак се отпусна. — Просто си отваряй очите, Мърл — добави Тори и се усмихна нежно. — Защо не идеш да провериш дали си е намерил кофа? Мисля, че няма нужда дълго да го убеждаваш да измие и своята кола.

Мърл отново излезе, доволен от идеята.

— Шерифе... — Тори се обърна към килията, откъдето в момента излизаше Лу. — Моят клиент ми каза, че изпълнявате и длъжността на мирови съдия?

— Точно така, господин Шърман.

— В такъв случай ще пледирам временна невменяемост от страна на клиента ми.

— Много си мил, Лу — измърмори Фил от вратата на килията. — Може ли вече да си взема душа? — настоя той и посочи куфара си.

— Отзад — каза му Тори. — Трябва да се обръснеш — добави тя сладко.

Той взе куфара и я изгледа продължително.

— Шерифе, когато свършим с това, ще имаме малко лична работа.

Тори повдигна преполовеното си кафе.

— Гледай да не се порежеш, Кинкейд.

Лу изчака, докато Фил изчезна в задната стая, и въздъхна бащински:

— Той е добро момче.

Тори избухна в смях.

— О, не — заяви тя решително. — Не е.

— Е, трябваше поне да опитам. — Той сви рамене и настани огромното си тяло в стола. — Относно обвинението в съпротива при арест — подзе Лу. — Ще ми бъде много неприятно, ако това влезе в досието му. Една нощ тук е достатъчен шок за Фил, Виктория.

— Съгласна съм — усмихна се Тори. — Уверена съм, че това обвинение може да отпадне, ако господин Кинкейд плати глобата за превишена скорост.

— Посъветвах го да го направи — кимна Лу и извади дебела пура. — Не му харесва, но аз умея... — Той разглеждаше пурата като любовник. — Да убеждавам — реши накрая Лу и я погледна с уважение. — Ти също. Какъв беше пистолетът?

Тори сплете благоприлично пръсти.

— Колт, четиридесет и пети калибър.

Лу се разсмя от сърце и запали пурата си.

— А сега ми разкажи за делото Дънбартън, Виктория.

Конят вдигаше с копитата си кафяв облак прах. Впусна се в лек галоп в отговор на командата на Тори. Топлият въздух, сух като земята наоколо, се носеше край тях. Шапката, която си бе взела да я пази от слънцето, лежеше забравена на гърба ѝ. Толкова бе привикнала към коня, че почти не усещаше движенията му под себе си. Искаше да поразмисли, ала преди това искаше да прочисти съзнанието си. Още от детството ѝ язденето беше най-сигурният начин да го постигне.

Спортът не я привличаше. Не виждаше никакъв смисъл да удря или преследва топка по някое игрище. Това изискваше твърде много енергия. Би плувала няколко дължини от време на време, но смяташе, че е много по-приемливо да плава на сал. Разсмиваше я идеята за потенето във фитнес зала. Ала язденето беше друга категория. Тори не го считаше за упражнение или усилие. Сега го използваше, както бе правила през годините, за да избяга за малко от мислите си.

Половин час язди без никаква посока. Постепенно забави коня и остави ръцете си да почиват на юздите. Знаеше, че той ще завие и ще тръгне обратно към ранчото.

Филип Кинкейд. Той отново изскочи в съзнанието ѝ. Колко неприятно, реши Тори. Трябваше вече да е приключила. В момента Фил би трябвало да е на път обратно към Лос Анджелис. Тя много се

надяваше да е така. Не ѝ беше приятно да си признае, че я беше развълнувал. За съжаление, въпреки конфликта им и несъмнената му арогантност, го беше харесала. Той беше интересен, забавен и остроумен. Беше ѝ трудно да не харесва някой, който умее да се надсмива над себе си. Ако това беше всичко, нямаше да има проблем.

Слънцето биеше безмилостно и Тори си сложи шапката. Но това не беше всичко, защото между тях имаше силно и постоянно привличане. Това бяха изцяло отношения между мъж и жена, а тя не беше очаквала това, когато го хвърли в затвора. Беше я надхитрил веднъж. Това беше дразнещо, ала резултатът беше много по-дълбок. Кога за последен път се беше забравяла напълно в ръцете на мъж? Кога за последен път беше мислила почти цялата нощ за мъж? Беше ли ѝ се случвало изобщо някога? Тори въздъхна дълбоко и се намръщи на голия, каменист пейзаж.

Не, реакцията ѝ беше твърде силна, за да се чувства спокойна. И това, че още мислеше за него, я тревожеше. Жена на нейната възраст не би трябвало да си спомня за една целувка по този начин. И все пак, още си спомняше точно как устата му покри нейната и тъмният му, мъжки вкус проникна в нея. Без никакво усилие почувства как тялото му прилегна към нейното, силно и твърдо. Не беше доволна.

И без тази случайна среща с някакъв мъж от Холивуд с противен характер имаше да се справя с достатъчно проблеми по време на престоя си във Френдли, напомни си тя. Беше обещала да облекчи прехода към нов шериф, трябваше да мисли и за Тод. И майка ѝ. Тори затвори очи за момент. Трябваше да изясни отношенията си с майка си.

Толкова много неща бяха казани след смъртта на баща ѝ и толкова много неща бяха премълчани. Тори рядко се объркваше, но я обземаше смут, когато имаше работа с майка си. Докато беше жив, баща ѝ действаше като буфер между тях. Сега, когато го нямаше, те бяха изправени лице в лице. Тори се засмя унило и си каза, че майка ѝ сигурно е толкова объркана, колкото и тя самата. Напрежението между тях не намаляваше и двете се отдалечаваха все повече и повече. Поклати глава и реши да остави нещата така, както си бяха. След няколко месеца щеше да се върне в Албъкърки и толкова. Тори си имаше свой живот, а майка ѝ си имаше неин.

Каза си, че би било най-мъдро да възприеме същото отношение и към Филип Кинкейд. Пътищата им едва ли щяха да се пресекат отново.

Нарочно беше направила така, че да отсъства от града няколко часа, за да го избегне. Тя се намръщи при това самопризнание. Не, не искаше да го вижда повече. Той ѝ създаваше проблеми. С лекота успяваше да бъде чаровен, когато поиска. А Тори беше достатъчно умна, за да разпознае решителността, когато я види. Поради някаква причина — честолюбие или физическо привличане — Фил и желаше. Не би могла да се справи лесно с него. В повечето случаи би ѝ доставило удоволствие да си премерят силите, ала нещо я предупреждаваше да не насилва късмета си.

— Колкото по-скоро се върне в града на блясъка, толкова по-добре — промърмори тя. Притисна с пети хълбоците на коня и отмина в пълен галоп.

Фил спря колата до оградата за добитъка и се огледа наоколо. Малко по-надясно се издигаше малка дървена къща, боядисана в бяло. Беше проста, на два етажа, с широка дървена веранда. Отстрани беше опънато въже, на което се сушаха няколко дрехи. От двете страни на стълбите цветя в глинени саксии създаваха няколко цветни петна. Тревата беше ниска и прегоряла от слънцето. Мрежата на един от прозорците беше скъсана. На по-заден план се виждаха няколко стопански постройки и може би началото на зеленчукова градина. Служебната кола на Тори, наскоро измита, но вече покрита с тънък слой прах, беше паркирана отпред.

Нещо в това място му харесваше. Беше усамотено и тихо. Без колата отпред би се вместило във всяка година на миналия век. Някой се бе постарал да го поддържа спретнато, ала то никога нямаше да просперира. Би казал, че е по-скоро дом, отколкото ранчо. При подходящо осветление, помисли си той, би изглеждало много ефектно. Измъкна се от колата и се премести вляво, за да го разгледа от друг ъгъл. Чу ниския тропот на копита, обърна се и видя Тори да се приближава.

Веднага забрави за къщата и се прокле, че няма камера. Тя беше съвършена. Под безмилостното слънце Тори яздеше златисто паломино. Нищо не би било в по-голям контраст с нейния цвят. Шапката отново беше на гърба ѝ и косата се вееше свободна. Седеше изправена и движенията ѝ бяха нагодени идеално към движенията на коня. Фил присви очи и видя всичко на забавен каданс. Така би ги заснел — косата ѝ би се повдигала и би се задържала за момент, преди

да падне отново. Прахът щеше да си виси във въздуха зад тях. Силните крака на коня щяха да се сгъват и разгъват, така че зрителят да може да види движението на всеки мускул. Това бяха сила и красота и майсторство на ездач върху коня. Искаше му се да може да види как ръцете ѝ държат юздите.

Разбра точно кога Тори го забеляза. Ритъмът не се наруши нито за миг, но в раменете ѝ се появи внезапно напрежение. Това го накара да се усмихне. Не, още не сме свършили, каза си той. Съвсем не. Облегна се на оградата и я зачака.

Тори спря коня с рязко подръпване на юздите. Остана на седлото и изгледа Фил мълчаливо и продължително. Той небрежно извади от джоба си слънчеви очила и си ги сложи. Жестът я ядоса.

— Кинкейд — подзе тя студено.

— Шерифе — отвърна той.

— Някакъв проблем ли има?

Фил се усмихна бавно.

— Не бих казал.

Тори отметна косата си зад гърба и се опита да прикрие досадата си от това, че го намира тук.

— Мислех, че вече си преполовил пътя до Лос Анджелис.

— Така ли?

Тя изсумтя нетърпеливо и слезе от коня. Седлото изскърца, когато прехвърли над него стройния си крак и скочи леко на земята. С юзда в ръцете Тори го изгледа.

— Предполагам, че глобата ти е платена. Знаеш, че другите обвинения бяха снети.

— Да.

Тя наклони глава.

— Е?

— Е — отвърна той мило, изненадан от гнева, който проблесна в очите ѝ. Да, приближавам се до теб, Виктория, и още дори не съм почнал, помисли Фил.

Тори бавно се обърна да разседлае коня.

— Господин Шърман тръгна ли си?

— Не, обсъжда мухи и стръв с кмета — ухили се Фил. — Лу намери сродна душа за риболов.

— Разбирам. — Тори вдигна седлото от коня и го сложи на оградата. — Значи си обсъдил работата си с кмета тази сутрин.

— Стигнахме до приятно и за двамата споразумение — отговори Фил, докато тя вадеше мундщука от устата на коня. — Той ще ти разясни подробностите.

Без да отговори, Тори плесна хълбока на коня и го изпрати в заграждението. Затвори портата с протяжно скърцане. Обърна се и погледна Фил право в очите.

— Защо?

— Сигурно ще искаш да знаеш графика и всичко останало, преди да започнат снимките.

Тя сви вежди.

— Моля?

— Дойдох в Ню Мексико да търся място, където да снимам новия си филм. Трябваше ми малко скапано градче посред нищото.

Тори го гледа внимателно цели десет секунди.

— И си го намерил — каза тя безизразно.

— Благодарение на теб. — Фил се усмихна на иронията на съдбата. — Започваме следващия месец.

Тори пъхна ръце в джобовете си, обърна се и се отдалечи малко.

— Няма ли да бъде по-просто да се заснеме в студио или с декори?

— Не.

При неговия директен отговор тя отново се обърна.

— Това не ми харесва.

— Не съм и мислил, че ще ти хареса. — Той отиде до нея. — Ала ще трябва да се примириш с това през по-голямата част от лятото.

— Ще докараш в града твоите камери, твоите хора и твоята бъркотия — започна Тори ядосано. — Френдли живее със свой собствен ритъм. Сега ти искаш да докараш тук начин на живот, който повечето от тези хора дори не могат да си представят.

— Ще правим много възпитани оргии, шерифе — обеща Фил ухилен и се засмя на гнева, който се появи в очите ѝ. — Тори, ти не си глупава. Ние не идваме да се забавляваме. Идваме да работим. Ако изкараш един актьор на това слънце за десет дубъла, той няма да нарушава реда вечерта. Той ще бъде в безсъзнание. — Взе в ръка един

кичур от косата ѝ и го нави на пръста си. — Да не би да вярваш на всичко, което пише в „Инсайд Скууп“?

Тори отблъсна ръката му раздразнено.

— Знам за Холивуд повече, отколкото ти за Френдли — възрази тя. — Прекарах известно време в Лос Анджелис, когато представлявах един сценарист в дело за нападение. Измъкнах го — добави Тори кисело. — Преди няколко години ходех с един актьор и отидох на няколко купона, докато бях на Западния бряг. — Тя поклати глава. — Клюкарските списания може и да преувеличават, Фил, но ценностите и начинът на живот се виждат ясно и несъмнено.

Фил повдигна вежда.

— Не съдиш ли прекалено строго?

— Може би — съгласи се тя. — Ала това е моят град. Аз отговарям за хората и за спокойствието тук. Ако продължиш с това, което си намислил, предупреждавам те, сгрещи ли някой от хората ти, отива в затвора.

Той присви очи.

— Ние си имаме собствена охрана.

— В моя град вашата охрана отговаря пред мен — отвърна Тори. — Не го забравяй.

— Няма да ни сътрудничиш, така ли?

— Не повече, отколкото ми се налага.

Двамата се измериха мълчаливо с поглед. Зад тях паломиното обикаляше неспокойно покрай оградата. Появя лек вятър и раздвижи праха и горещия въздух.

— Добре — отсъди накрая Фил, — нека се разберем, че ти няма да стоиш на моя път и аз няма да стоя на твоя.

— Идеално — съгласи се Тори и понечи да си тръгне.

Фил я хвана за ръката.

— Това е професионално — добави той.

Както и в килията, тя дълго гледа ръката му върху своята, преди да вдигне поглед към очите му. Сега Фил се усмихваше.

— Този път не носиш значката си, Тори. — Той вдигна ръка, свали слънчевите очила и ги окачи на оградата. — А и още не сме свършили.

— Кинкейд...

— Фил — поправи я той и бавно я привлече в прегръдките си. — Снощи, докато лежах в тази проклета килия, си мислех за теб и си обещах нещо.

Тори се напрегна. Дланите ѝ се опряха на гърдите му, но тя не се съпротивляваше. Знаеше, че е по-силен физически. Трябваше да разчита на ума си.

— Твоите мисли и обещания не са мой проблем — отговори му Тори хладно. — Независимо дали нося значката си, или не, аз съм шерифът, а ти ме дразниш. Мога да бъда много неприятна, когато ме раздразнят.

— Обзалагам се, че можеш — промърмори Фил. Дори и да искаше, не можеше да не гледа устните ѝ. — Ще те имам, Виктория — каза той меко. — Рано или късно. — Бавно върна поглед на очите ѝ. — А аз винаги изпълнявам обещанията си.

— Мисля, че и аз имам какво да кажа относно това.

Фил се усмихна самоуверено.

— Кажи не — прошепна той, преди устните му да докоснат нейните. Тя започна да се накланя назад, ала Фил беше по-бърз. Дланта му обхвана тила ѝ и я задържа. Устните му бяха меки и настоятелни. Много преди тялото ѝ да се отпусне, той усети биенето на сърцето ѝ до неговото. Прекара търпеливо устните си по нейните, като я хапеше и възбуждаше. Тори издиша пресекливо и пръстите ѝ се впиха в ризата му.

Фил миришете на сапун — чист и остър аромат. Тя го вдиша несъзнателно, когато я привлече към себе си. Ръцете ѝ сами намериха мястото си около врата му. Тялото ѝ се напрегна срещу него, но вече не от скованост, а от желание. Отново изпита неразумното удоволствие и му се поддаде. Чу тихия му стон, когато отдели устни от нейните, ала преди да може да възрази, той ги притисна към шията ѝ. Фил започна да я изследва, като мълвеше нещо, което никой от двамата не разбираше. Отчаянието ги обзе внезапно, сякаш само бе чакало, за да ги изненада. Устните му се върнаха върху нейните със страст, която Тори очакваше.

Почувства ухапването му и отговори, като ухапа долната му устна. Ръцете му на кръста ѝ я привлякоха по-близо, измъчвайки и двамата. Страстта, преливаща между тях, беше толкова силна, че ненаситните, търсещи устни не бяха достатъчни. Той плъзна ръце по

хълбоците ѝ и палците му се промъкнаха между телата им, за да погаят гърдите. Тя му отвърна, като се впи в устата му. Искаше повече.

Тори чувстваше всичко с невероятна яснота — меката, тънка тъкан на ризата ѝ, която се триеше в напрегнатите зърна на гърдите ѝ под натиска на пръстите му, топлината на устните му, които преминаха диво по лицето ѝ и отново се върнаха на нейните, биенето на двете им сърца.

Фил не очакваше да почувства толкова силно желание. Очакваше привличане и предизвикателство, но не и болка. Не това беше планирал, не това искаше и все пак не можеше да спре. Тя запълваше мислите му, обсебваше чувствата му. Косата ѝ беше прекалено мека, ароматът ѝ — прекалено прелъстителен. А вкусът ѝ... Вкусът ѝ беше твърде екзотичен. Той алчно я поглъщаше, докато страстта ѝ го увеличаваше все по-навътре в нея.

Знаеше, че трябва да се отдръпне, ала остана още малко. Тялото ѝ беше толкова гладко и стройно, устата ѝ беше толкова жива. Фил си позволи да я погали още веднъж и още веднъж да прекара устни по нейните и след това отстъпи назад.

И двамата бяха еднакво разтърсени и решени да не го показват. Тори чувстваше пулса си да бие във всяка точка на тялото ѝ. Стоеше много изправена, защото коленете ѝ трепереха. Фил изчака малко, за да е сигурен, че ще може да проговори. Взе слънчевите очила и отново си ги сложи. Те бяха някаква защита. Още по-добра защита беше да сложи известно разстояние между двамата, докато възвърне самообладанието си.

— Не каза не — изкоментира той.

Тори го гледаше и се стараеше да остави мисленето за после.

— Не казах и да — отвърна тя.

Фил се усмихна и я поправи:

— О, да. Каза да. Ще се върна — добави той и тръгна към колата си.

Докато потегляше, погледа в огледалото и видя, че Тори стои на същото място. Щракна шумно запалката. Ръката му трепереше. Трети рунд, помисли си Фил и издиша продължително, завърши наравно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тори не помръдна дори когато прахта, вдигната от гумите на Фил, се беше уталожила. Досега мислеше, че знае какво значи страст, желание, вълнение. Внезапно тези думи придобиха ново значение. За пръв път в живота си беше обхваната от нещо, което умът ѝ не можеше да контролира. Тази страст беше толкова силна и неочаквана. Още препускаше болезнено през нея, докато се взираше надолу по дългия равен път, сега безлюден. Как беше възможно да желае толкова силно и толкова скоро. И как стана така, че жена, която винаги се бе справяла с мъжете с небрежна лекота, бе напълно покорена от една целувка?

Тя поклати глава и си наложи да се извърне от пътя, по който бе поел Фил. Нищо от това не беше свойствено за нея. Сякаш за момент бе станала някоя друга — някоя, чиито предимства и слабости можеха да бъдат извадени на показ и манипулирани. И все пак, дори сега, когато си бе възвърнала контрола, в нея имаше нещо, което напираше да излезе наяве. Трябваше да отдели време и да помисли, внимателно.

Тори вдигна седлото и го понесе към конюшната. „Ще се върна.“ Последните думи на Фил отекнаха в ушите ѝ и тя потръпна. Намръщи се и бутна вратата. Вътре бе по-хладно. Въздухът бе просмукан с острата миризма на сено и животни. Това беше миризма от детството ѝ и Тори почти не я забелязваше, дори когато се връщаше след неколкомесечно отсъствие. Никога не ѝ бе идвало на ум да се учуди, защо тук се чувстваше у дома си по същия начин, както в напрежението на съдебната зала или на изтънчено парти. Тя започна да крачи напред-назад по бетонния под и да анализира проблема.

Проблемът беше Фил Кинкейд. Различните страни на проблема бяха нейното силно привличане към него, въздействието му върху нея и това, че щеше да се върне. Привличането, реши Тори, беше безпрецедентно, но не и изненадващо. Той беше привлекателен, интелигентен и забавен. Дори недостатъците му имаха определен чар. Ако се бяха срещнали при други обстоятелства, биха могли да се опознаят постепенно, може би да излизат заедно и да се наслаждават

на едни приятелски отношения. Част от искрата, напомни си тя, се дължеше на начина, по който се бяха запознали, и на това, че всеки от двамата беше решен да не се предава. Реши, че в това имаше логика и се почувства по-добре.

И ако това беше разумно, продължи Тори, следваше, че въздействието му върху нея беше подсилено от обстоятелствата. Удобно ѝ бе да мисли така и тя продължи нататък. Имаше нещо несъмнено привлекателно в мъж, който не приема да му отказват. Би могло да е дразнещо, дори вбесяващо, ала все пак беше вълнуващо. Под шерифската значка и зад дипломата от Харвард, Тори беше жена във всяко едно отношение. Освен това какво пречеше, когато един мъж можеше да целува като Фил Кинкейд, добави тя кисело. Не можа да се въздържи и прекара върха на езика си по устните си. О, да, помисли си Тори и се усмихна, този мъж се целуваше страхотно.

Леко раздразнена от себе си, тя излезе от конюшната, примижа на слънцето и се запъти към къщата. Надникна в курника, без да съзнава, че просто си убива времето. Кокошките спяха в жегата с глави под крилата. Тори ги остави, защото знаеше, че майка ѝ бе събрала яйцата сутринта.

Проблемът беше, че той щеше да се върне. Щеше да ѝ се наложи да се справи с него... И с онази частица от Холивуд, която щеше да дойде с него, добави тя намръщена. В момента не беше сигурна кое я притесняваше повече. По дяволите, искаше ѝ се да знае какви са плановете на Фил. Ако се беше добрала първа до кмета... Тори се прекъсна със съжалителен смях. Нямаше да промени абсолютно нищо. Като кмет Боб Тууми щеше да се сдобие с престижа, че в града му се снима голям филм. А като притежател на единствения хотел в града, трябваше вече да е чул как доларите дрънчат в касата му.

Кой можеше да го вини, запита се Тори. Нейните възражения вероятно бяха повече лични, отколкото професионални. Актьорът, с когото бе излизала на времето, беше преуспяващ и лъскав, изпечен женкар и бохем. Знаеше, че повечето от предразсъдъците ѝ се дължат на него. Беше много млада, когато той ѝ показа Холивуд от своята позиция. Но дори и без това, размисли тя, оставаха разрушаващото влияние, което снимките щяха да окажат върху Френдли, въздействието върху гражданите и съвсем реалната възможност за

имуществени щети. Като шериф, всичко това попадеше под нейната юрисдикция.

Какво би направил баща ѝ, запита се Тори, докато влизаше в къщата. Както винаги, в момента, в който влезе вътре, я нападнаха спомени за него — силният кънтящ глас, смехът му, простата му, земна логика. За нея неговото присъствие беше неотменна част от всичко в къщата, дори от възглавничката, на която той имаше навик да отпуска краката си след дългия ден.

Къщата беше дело на майка ѝ. Чистите бели стени в хола, дивана, който беше претапициран отново и отново — този път в семпла растителна шарка. Килимите бяха добре разположени и чисти, картините внимателно изравнени. Дори те бяха избрани така, че да се вписват, а не да изпъкват. Колекцията от кактуси на майка ѝ стоеше на перваза. Във въздуха се носеше уханието на изсушени розови листа, подбрани пак от нея. Подовете и мебелите бяха болезнено чисти, списанията бяха спретнато подредени. В източена ваза на плетена покривчица стоеше самотно мушкато. Всичко това беше дело на майка ѝ, и все пак, когато влезеше в дома от детството си, тя се сещаше за баща си. Винаги.

Ала баща ѝ вече нямаше да дойде, прекрачвайки стълбите. Нямаше да я хване в мечешката си прегръдка и да я целуне шумно. Умря твърде млад, помисли си Тори и се огледа в стаята като чужд човек. Сърдечният удар беше за стари, слаби мъже, не за мъже в разцвета на силите им. Не беше справедливо, помисли си тя, със същия безсилен гняв, както всеки път, когато се връщаше. Не беше справедливо за човек, който беше посветил живота си на справедливостта. Той трябваше да има повече време и можеше да има повече време, ако... Мислите ѝ прекъснаха, когато чу тихите звуци от кухнята.

Тори отблъсна болката. Достатъчно ѝ беше трудно да гледа майка си и без да си спомня за онази последна нощ в болницата. Даде си още един миг, за да се успокои, преди да отиде към кухнята.

Застана на вратата и погледа как Хелън пренарежда лавиците на кухненските шкафове. Постоянната подреденост на майка ѝ беше конфликтна тема за двете още откакто Тори беше момиче. Жената, която гледаше, беше дребна и руса, около петдесетте, но младолика, с женствени ръце и спретната розова роба. Тори знаеше, че тази рокля бе

изгладена и колосана. Майка ѝ миришеше леко на сапун и нищо друго. Дори физически Тори се чувстваше далече от нея. Външният вид и темпераментът ѝ идваха изцяло от баща ѝ. Тори не виждаше нищо от себе си в жената, която търпеливо застилаше лавиците с хартия на нежни райета. Никога не бяха се държали като нещо повече от внимателни непознати, все по-внимателни с отминаването на годините. Тори държеше стая в хотела вместо в къщата поради същата причина, поради която се стараеше посещенията ѝ да бъдат кратки. Срещите им неизменно завършваха зле.

— Майко...

Хелън се обърна изненадано. Тя не ахна и не се завъртя рязко при неочакваното посещение, просто се обърна към Тори, като леко повдигна едната си вежда.

— Тори. Стори ми се, че чух някаква кола да заминава.

— Беше друга кола.

— Видях, че излезе да пояздиш. — Хелън старателно опъна хартията. — В хладилника има лимонада. Денят е много сух. — Без да отговори, Тори взе две чаши и добави лед. — Как си, Тори?

— Много добре. — Тази скованост ѝ беше неприятна, ала нищо не можеше да направи. Толкова много се издигаше като стена между тях. Дори докато наливаше студената лимонада от каната на майка си с невени по ръба, си спомни нощта, в която умря баща ѝ, грозните думи, които бе казала, и грозните чувства, които още не се бяха уталожили напълно. Двете никога не бяха се разбирали, не бяха близки, но онази нощ беше разтворила между тях пропаст, която никой от двете не знаеше как да преодолее. Сякаш с времето тя само се разширяваше.

Тори имаше нужда да наруши мълчанието и, докато прибираше каката в хладилника, каза:

— Знаеш ли нещо за Суонсънови?

— Суонсънови? — Въпросът в гласа на Хелън беше само загатнат. Никога не би попитала директно. — Живеят извън града от двадесетина години. Не общуват много, макар че тя е идвала на църква няколко пъти. Мисля, че на него му е трудно да изкара пари от ранчото си. Големият син беше момче с приятна външност. Беше на около шестнадесет, когато ги напусна. — Хелън върна всекидневните чинии на лавицата в спретнати купчини и затвори вратата на шкафа. — Това

беше преди около четири години. Малкият син е доста сладък и болезнено притеснителен.

— Тод — промълви Тори.

— Да. — Хелън видя загрижеността, ала никога не би измъкнала нещо от някого, особено от дъщеря си. — Чух за прозореца на господин Холистър.

Тори вдигна за малко очи. Очите на майка ѝ бяха спокойни и тъмнокафяви.

— Близнаците Креймър.

На устните на майка ѝ потрепна намек за усмивка.

— Да, разбира се.

— Знаеш ли защо по-големият син на Суонсън е напуснал дома?

Хелън взе питието, което ѝ беше наляла Тори, но не седна.

— Разправят, че господин Суонсън е избухлив. Обаче на клюките не може да се разчита — добави тя и отпи.

— Обаче те често се основават на факти — възрази Тори.

Потънаха в мълчание, което беше характерно за срещите им. Хладилникът изщрака шумно и забръмча. Хелън внимателно избърса мокрия кръг, който чашата ѝ беше оставила на масата.

— Изглежда Френдли ще бъде обезсмъртен във филм — подзе Тори. Майка ѝ я погледна объркано и тя продължи: — Филип Кинкейд прекара една нощ в килията при мен. Сега се оказва, че е решил да използва Френдли като снимачна площадка за новия си филм.

— Кинкейд — повтори майка ѝ, като претърсваше бавно паметта си. — О, синът на Маршъл Кинкейд.

Тори се усмихна, без да иска. Не мислеше, че Фил би оценил такова признание. Едновременно с това ѝ хрумна, че сигурно това бе етикет, с който му се е налагало да се бори през цялата си професионална кариера.

— Да — съгласи се тя замислено. — Той е преуспяващ режисьор — чу се да казва едва ли не в негова защита — с впечатляваща поредица от хитове. Бил е номиниран за Оскар три пъти.

Хелън прие тази информация, ала мислите и бяха още на първоначалното твърдение на Тори.

— Искаш да кажеш, че си го арестувала?

Тори се отърси от лошото настроение и се поусмихна.

— Да. Нарушение на правилника за движение — добави тя и сви рамене. — Нещата малко се усложниха... — Гласът ѝ заглъхна, когато си спомни потресаващия момент в килията му, когато устните му бяха покрили нейните. — Той ще се върне — промълви Тори.

— За да снима филм? — подсказа Хелън, озадачена от отнесеното изражение на дъщеря си.

— Какво? Да — каза бързо Тори. — Да, ще прави снимки тук. Още не знам подробностите. Изглежда са изяснили нещата с кмета тази сутрин.

Но не и с теб, помисли си Хелън, ала не го каза.

— Колко интересно.

— Ще видим — вметна Тори. Внезапно я обзе безпокойство, тя се надигна и отиде до мивката. Гледката през прозореца беше просто една дълга ивица гола земя, която очароваше по някакъв свой начин. Баща ѝ я обичаше заради това, което беше — гола и изоставена.

Хелън наблюдаваше дъщеря си и си спомняше как съпругът ѝ стоеше точно по същия начин и гледаше навън с точно същото изражение. Почувства, че я залива нетърпима скръб, но я сдържа.

— Френдли ще бръмне покрай това за доста време — каза тя оживено.

— Нека си бръмчи — отговори Тори. Ала никой няма да помисли за усложненията, добави тя на себе си.

— Проблеми ли очакваш? — попита майка ѝ.

— Ще се справя с тях.

— Винаги си толкова уверена в себе си, Тори.

Раменете на Тори се изправиха машинално.

— Така ли, майко? — Обърна се и видя, че майка ѝ я гледа спокойно и открито. Погледът ѝ беше точно толкова спокоен и открит, когато ѝ каза, че е поискала да изключат поддържащите системи на баща ѝ. Тори не забеляза никаква скръб, никакви съжаления или нерешителност. Само безизразно лице и най-съществените думи. Това, повече от всичко друго, никога не можа да ѝ прости.

Докато се гледаха в заляната от слънчева светлина кухня, и двете си спомниха ясно ослепително осветената чакалня, която миришеше на цигари и пот. И двете си спомниха монотонното бръмчене на климатика и тракането на крака по плочките в коридора навън.

— Не! — беше прошепнала Тори и след това беше извикала: — Не, не можеш! Не можеш просто да го оставиш да умре.

— Той вече си е отишъл — беше казала направо Хелън. — Трябва да го приемеш.

— Не! — След като със седмици беше гледала баща си да лежи неподвижен, докато машината вкарваше кислород в тялото му, Тори беше полудяла от скръб и страх. Беше далече от приемането на фактите. Беше гледала майка ѝ да седи спокойно, докато тя крачеше, беше я гледала да пие чай, докато нейният собствен стомах се преобръщаше само от мисълта за храна. „Мозъчна смърт.“ Тази фраза я вбесяваше. Тори плачеше до леглото на баща си, без да може да се сдържа, а Хелън стоеше със сухи очи.

— Не те е грижа — беше я обвинила Тори. — Така ти е по-лесно. Можеш да се върнеш към скъпоценните си привички и да не се тревожиш.

Хелън бе погледнала към покрусеното лице на дъщеря си и бе кимнала.

— Така е по-лесно.

— Няма да ти позволя! — Отчаяна, Тори бе прокарала ръце през косата си и се бе опитала да помисли. — Има начини да те спра. Ще получа съдебно нареждане и...

— Вече е направено — бе казала тихо Хелън.

Лицето на Тори бе загубило целия си цвят, а тялото ѝ бе останало без сила. Баща ѝ беше мъртъв. Беше умрял с превключването на едно копче. И нейната майка бе натиснала копчето.

— Ти го уби.

Хелън дори не мигна и не потрепери при тези думи.

— Знаеш, че не си права, Тори.

— Ако го обичаше... Ако го обичаше, нямаше да можеш да направиш това.

— А твоята любов щеше да го държи привързан към тази машина, безпомощен и празен.

— Жив! — беше отвърнала Тори и бе оставила омразата да измести непоносимата скръб. — Дяволите да те вземат, той още беше жив.

— Беше си отишъл — бе възразила Хелън, без дори да повиши глас. — Беше свършил от дни. Дори от седмици. Време е да се

справиш с това.

— Много ти е лесно, нали? — Тори бе възпряла сълзите, защото искаше, имаше нужда, да се изправи срещу майка си на равни начала. — Нищо и никой никога не е успявал да те накара да чувстваш. Дори той.

— Има различни начини да обичаш, Тори — беше отвърнала Хелън твърдо. — Ти никога не си могла да разбереш нещо друго, освен твоя начин.

— Да обичаш? — Тори бе стиснала здраво ръцете си, за да се сдържи и да не я удари. — Никога не съм те виждала да показваш любов към когото и да е. Сега татко е мъртъв, ала ти не плачеш. Не скърбиш. Ще си отидеш вкъщи и ще простреш прането, защото нищо, Господи, нищо, не може да наруши скъпоценните ти привички.

Раменете на Хелън бяха много изпънати, когато се бе изправила срещу дъщеря си.

— Няма да се извинявам за това, което съм — бе казала тя. — Нито пък очаквам ти да се аргументираш пред мен. Но ти казвам, че наистина обичаше баща си твърде много, Виктория. За това съжалявам.

Тори се бе обгърнала здраво с ръце, докато се поклащаше безсъзнателно.

— О, толкова си студена — бе прошепнала тя. — Толкова си студена. Ти нямаш чувства. — Тогави Тори имаше огромна нужда от утеха, от една дума, една прегръдка. Ала Хелън не можеше да ѝ го предложи, а тя не можеше да го поиска. — Ти направи това — бе казала Тори с напрегнат, пресеклив глас. — Ти ми го отне. Никога няма да ти простя това.

— Не — беше кимнала Хелън. — Не очаквам да го направиш. Винаги си толкова уверена в себе си, Тори.

Сега двете жени се гледаха над пресен гроб — със сухи очи и безизразни лица. Човекът, който преди беше съпруг и баща, още стоеше между тях. Думите искаха отново да се излеят — сурови и горчиви. Всяка от тях ги преглътна.

— Трябва да се връщам в града — промълви Тори. Излезе от стаята и от къщата. Хелън постоя за миг мълчаливо и се върна към лавиците си.

Басейнът, пълен с тъмносиня, вода, беше с формата на полумесец. В нощния въздух нежно се поклащаха палми. Носеше се силен, почти тропически аромат на цветя. Мястото беше хладно, обградено от дървета и цъфнали храсти. Край басейна имаше тясна тераса, покрита с мозайка, която блестеше на лунната светлина. От умело прикрити високоговорители сякаш от въздуха се носеха звуците на Дебюси. До телефона на масичката със стъклен плот стоеше висока чаша с коктейл от ямайски ром и лед.

Още мокър от плуването, Фил лежеше на едно канапе. За пореден път се опита да овладее мислите си. Беше прекарал целия ден, като засне в студиото две ключови сцени от филма. Имаше малко проблеми със Сам Дреслър, който играеше главната роля. Това не беше изненадващо. Дреслър нямаше репутация, че е приятен или сговорчив, само, че е добър. Фил нямаше намерение да се сприятелява с него за цял живот, просто искаше да си направи филма. И все пак, когато в една продукция сблъсъците започват толкова рано, това не предвещава нищо добро. Трябваше му някаква стратегия, за да се справи с Дреслър.

Поне нямаше да има проблеми със снимачния екип, помисли си той и взе разсеяно питието си. Беше ги подбрал грижливо и бе работил с всеки от тях преди. Бикс, оператора му, беше най-добрият в бранша — достатъчно творец, за да бъде новатор, и достатъчно практичен, за да не иска да влага особен смисъл във всеки кадър. Асистент-режисьорът работеше като вол и знаеше начина му на мислене. Фил познаваше екипа си до последния осветител и сценичен работник. Когато отидат на снимачната площадка...

Мислите на Фил се върнаха към Тори, както ставаше от дни. Разбираше, че тя доста ще се противи на нашествието в града ѝ. Щеше да му виси над главата с онази значка на ризата си. Не му се искаше да си го признае, но идеята му харесваше. С малко предварително планиране би могъл да намери доста начини да пресича пътя ѝ. О, да, хубавичко щеше да поиграе по нервите на шериф Аштън.

Каква мека, гладка кожа, спомни си той, миришеца леко на нещо, което можеше да се намери в някой харем. Тъмно, здрачно и възбуждащо. Представяше си я в коприна, нещо екстравагантно и ярко и нищо друго върху дългото ѝ стройно тяло.

Внезапният проблясък на страст го раздразни толкова, че плисна половината си пирие. Смяташе да ѝ поиграе по нервите, ала не възнамеряваше да допусне обратното. Познаваше жените, знаеше как да им доставя удоволствие и да ги очарова. Освен това знаеше как да избегне усложненията, свързани с една жена. Големият брой осигуряваше безопасност. Като използваше тази максима, Фил се бе наслаждал на доста жени.

Харесваше ги не само физически, но и като компания. Много от жените, с чиито имена го свързваха романтично, бяха просто приятелки. Броят на жените, за които твърдяха, че ги е завладял, го учудваше. Едва ли би могъл да работи по графика, който си налагаше, ако прекарваше всичкото си време в спалнята. Все пак, може би се бе наслаждал на повече жени, отколкото му се полагаха, като винаги внимаваше тонът да е лековат, а правилата да са прости. Смяташе да постъпи точно по същия начин и с Тори.

Може би беше вярно, че се сецаше за нея много по-често, отколкото за всяка жена, която си спомняше. Може би беше вярно, че му бе повлияла по-дълбоко, отколкото от всяка друга. Но...

Фил се намръщи на това „но“. Но, каза си той с подновена решителност, това беше само защото срещата им беше уникална. Споменът за нощта в малката задушна килия го накара да се намуси. Още не беше ѝ го върнал за това, а беше решен да го направи. Преди не беше му се случвало да е под нечий контрол. Докато растеше, беше привикнал към почит и уважение, което първо бе получил заради родителите си, а после и заради таланта си. Никога не мислеше много за парите. Фактът, че не бе успял да се откупи от килията, го вбесяваше. Въпреки че по-често сам се обслужваше, беше свикнал да има слуги — или по-скоро да му се подчиняват. Тори не му се бе подчинила и бе изпълнила молбите му само когато ѝ бе изнасяло.

Нямаше значение, че се дразнеше, когато хората му се подмазваха и му угаждаха. С това беше свикнал. Вместо да му се подмазва, Тори се държа леко пренебрежително, подхвърли му комплимент за работата и след това му се надсмя. И накара и него да се засмее, спомни си Фил.

Искаше да знае повече за нея. От дни си играеше с идеята да поръча някой да проучи адвоката Виктория Л. Аштън. Това, което го спря, не беше толкова уважението към личния ѝ живот, колкото

желанието сам да направи разкритията. Каква беше една жена, която имаше лице на мадона, глас като уиски с мед и действаше с пистолет четиридесет и пети калибър? Щеше да търси отговора през цялото сухо и прашно лято. Щеше да намери време, въпреки че графика за снимките беше претоварен.

Той се облегна на възглавницата на канапето и погледна нагоре към небето. Беше отказал покана за парти с извинението, че има работа и рано сутринта има снимки. Сега мислеше за Тори вместо за филма и беше загубил всякакво чувство за време. Знаеше, че трябва да я изхвърли от ума си, за да може да отдели цялото си внимание на филма, без да се отвлича. И знаеше, че няма да го направи. Откакто се беше върнал от Френдли, нямаше желание да вдигне телефона и да се обади на която и да било от познатите си жени. Можеше да се измъкне от приятелите си, като се извини с работата си, ала Фил знаеше. Имаше само една приятелка, която искаше в момента, само една жена. Една любима.

Искаше да я целуне отново, за да се увери, че не си бе въобразил чувствата, които беше изпитал. И усещането, че всичко е както трябва. Странно, но не искаше да отслабва това чувство с вкуса и докосването на друга жена. Това го тревожеше, ала той отхвърли притеснението, като си каза, че, когато Тори станеше негова, усещането за обсебване щеше да изчезне. Повече го притесняваше фактът, че искаше да си говори с нея. Просто да си говори.

Смътно разтревожен, Фил се изправи. Беше уморен, това бе всичко. И преди да си легне, трябваше да прочете новия сценарий. Когато влезе през стъклената врата на терасата, къщата бе съвсем тиха. Дори музиката беше спряла, без да забележи. Влезе в хола с чашата в ръка.

Стаята миришеше леко на лимоновото масло, което камериерката беше използвала сутринта. Кафявите плочки на пода блестяха. Върху дебелите плюшени възглавници на дивана бяха нахвърляни десетина възглавнички с небрежност, която беше едновременно подканваща и натруфена. Той сам бе избрал тоновете в синьо, зелено и слонова кост, които преобладаваха в стаята, както и импресионистката картина на стената, единственото произведение на изкуството в стаята. Огледалата и големите прозорци даваха на стаята простор. Нямаше разкош като в къщите, където бе израснал, но

създаваше същата атмосфера на богатство и преуспяване. Фил се чувстваше удобно с нея, както и с живота си, самия себе си и вижданията си за бъдещето си.

Прекоси стаята и тръгна към откритото вито стълбище, което водеше към втория етаж. Стъпалата не бяха покрити с килим и краката му тихо шляпаха по дървото. Беше доволен от снимките. Бяха ги гледали заедно с Хъфман. Сега, когато снимките бяха започнали, продуцентът се държеше по-приятелски. Имаше по-малко мърморене за поръчители и надвишаване на разходите. Освен това Хъфман беше доволен от идеята филмът да се снима на място. Финансово сделката с Френдли беше изгодна. Нищо не кара по-лесно един продуцент да се усмихне, помисли си кисело Фил и отиде да си вземе душ.

Банята беше огромна. Това беше го подтикнало да купи тази къща високо сред хълмовете дори повече от усамотеното ѝ разположение. Душът минаваше по стената и струята удряше от двете страни. Пусна водата и докато сваляше банските си, банята се изпълни с пара. Влизайки, той си спомни тясната малка стаичка, в която се бе изкъпал през онази задушна сутрин във Френдли.

Спомни си, че сапунът още беше мокър от Тори. Беше изненадващо интимно да го плъзга по кожата си и да си го представя върху нейната. После топлата вода свърши, докато още беше покрит с пяна. Беше я наругал цветисто и я бе пожелал бясно. Докато стоеше под двете кръстосващи се струи, Фил знаеше, че още я желае. Инстинктивно посегна към телефона, който висеше на стената до душа.

— Искам да ме свържете с Френдли, Ню Мексико — нареди той на телефонистката. Реши да пробва въпреки неудобния час. — Участъка. — Докато чакаше, от душа се вдигаше пара. Телефонът изщрака, избръмчи и звънна.

— Шерифът слуша.

Гласът ѝ го накара да се усмихне.

— Шерифе...

Тори се намръщи и остави кафето, което я държеше будна над досието, което пишеше.

— Да?

— Фил Кинкейд.

Последва пълно мълчание, през което устата на Тори се отвори и затвори. Почувства вълнение, което ѝ се стори детински смешно и изправи гръб.

— А — каза тя несприпудено, — да не си си забравил четката за зъби?

— Не. — За момент не знаеше какво да каже и се опита да измисли смислено извинение за обаждането си. Не беше влюбен тийнейджър, който се обажда на приятелката си само за да чуе гласа ѝ.

— Снимките вървят по план — подзе той бързо. — Пристигаме във Френдли следващата седмица. Искан да съм сигурен, че няма проблеми.

Тори погледна към килията и си спомни как изглеждаше Фил в нея.

— Твоят директор на продукция поддържа връзка с мен и с кмета — отвърна тя и отмести поглед от килията. — Имате всички необходими разрешения. Хотелът е запазен за вас. Трябваше да се боря, за да мога да запазя собствената си стая. Няколко души се готвят да дават под наем стаи в къщите си, за да ви настаним. — Нямаше нужда да изтъква, че идеята не ѝ харесва. Гласът ѝ му каза всичко. Той откри, че отново се усмихва.

— Още ли те е страх, че ще развратим града ти, шерифе?

— Дръжте се добре, ти и твоите хора — отвърна Тори, — или ще си получиш обратно старата стая.

— Успокоително е да знам, че ме чака. А ти чакаш ли ме?

— Да те чакам? — изсмя се тя. — Също както египтяните са чакали следващата чумна епидемия.

— Виктория, обичаш да представяш нещата по странен начин.

Тя се намръщи и се заслуша в странното съскане по линията.

— Какъв е този шум?

— Шум ли?

— Звучи като течаща вода.

— Точно това е — потвърди Фил. — Под душа съм.

Тори не каза нищо цели десет секунди и накрая избухна в смях.

— Фил, защо ми се обаждаш, докато си под душа?

Нещо в смеха ѝ и в начина, по който произнесе името му, освободиха в него нова вълна от желание.

— Защото ми напомни за теб.

Тя качи крака на бюрото и забрави за досието. Нещо в нея се размекна.

— О? — Това беше всичко, което каза.

— Спомних си как топлата вода свърши, когато се бях изкъпал едва наполовина в твоята стая за гости. — Той махна кичур мокра коса от очите си. — Тогава не бях в състояние да предявя официално оплакване.

— Ще го обсъдя с ръководството. — Тори облиза устни. — Не бих очаквала луксозни условия в хотела, Кинкейд. Няма обслужване по стаите или телефон в банята.

— Ще го преживеем.

— Ще видим — подметна тя сухо. — Групата ти може да преживее истински шок, когато останат без джакузи.

— Ти наистина ни мислиш за много кекави, нали? — Раздразнен, Фил прехвърли телефона в другата си ръка и той едва не се изплъзна от мократа му длан. — Може да научиш някои неща за хората от нашия бранш това лято, Виктория. С удоволствие ще ти бъда учител.

— Няма нищо, което искам да науча от теб — промълви Тори тихо.

— Искам и имам нужда са съвсем различни неща — изтъкна Фил. Почти видя гнева в очите ѝ. Това му достави странно удоволствие.

— Докато играете по правилата, няма да има проблеми.

— Ще дойде време, Тори — измърмори той в слушалката, — когато ти и аз ще играем по моите правила. Още не съм си изпълнил обещанието.

Тори свали крака от бюрото и ботушите ѝ удариха шумно пода.

— Не забравяй да се измиеш зад ушите — поръча му тя и затръшна телефона.

ПЕТА ГЛАВА

Тори беше в кабинета си, когато пристигнаха. Боботенето на коли отвън можеше да значи само едно. Наложих си, преди да стане от бюрото, да довърши формуляра, който попълваше. Разбира се, не бързаше да го види, но беше неин дълг да следи за реда в града по време на пристигането на хората от Холивуд. Въпреки това се поколеба, попипвайки разсеяно значката си. Още не беше решила как да действа с Фил. Познаваше закона достатъчно, ала той нямаше да ѝ помогне да се оправи с него, когато бе без значката си. Тод се втурна вътре с широко отворени очи и зачервено лице.

— Тори, тук са! Има цяла тумба пред хотела. Има фургони, коли и всичко останало!

Идеше ѝ да изругае, но трябваше да се усмихне. Тод се забравяше и я наричаше Тори само когато беше развълнуван до отчаяние. А беше такова сладко момче, помисли си тя, пълно с мечти. Тори пристъпи към него и сложи ръка на рамото му. Вече не се дърпаше.

— Да идем да видим — каза тя просто.

— Тори... Шерифе — поправи се той, ала думите му изскачаха една през друга, — мислите ли, че онзи човек ще ми даде да гледам как прави филма? Знаете, онзи, който беше в затвора.

— Знам — промърмори Тори, докато излизаха. — Мисля, че да — отговори му тя разсеяно.

Сцената навън беше толкова странна за Френдли, че Тори едва не се разсмя. Пред хотела имаше няколко автомобила и тълпи от хора. Кметът стоеше на тротоара и говореше с всички наведнъж. Няколко от хората от Калифорния оглеждаха града с изражение на любопитство и учудване. Хората от Френдли ги разглеждаха със същия вид.

Различни планети, помисли Тори и се усмихна леко. Заведете ме при вашия предводител. Когато забеляза Фил, усмивката ѝ угасна.

Беше облечен небрежно, както при първото си посещение в града — не по-различно от членовете на екипа си. И все пак имаше разлика.

Той държеше властта, нямаше начин да се сбърка. Дори когато явно слушаше кмета, Фил даваше заповеди. И му се подчиняваха, добави тя замислено. Изглежда между него и екипа му имаше приятелство, но и неявно уважение. Имаше смях и някой и друг вик при разтоварването на апаратурата, ала всичко се вършеше в абсолютен порядък. Той се грижеше за всеки детайл.

— Уха — вметна тихо Тод. — Вижте всички тези неща. На бас, че в тези кашони има камери. Може би ще мога да погледна през някоя.

— Ммм... — Тори видя как Фил се разсмя и чу смеха му през улицата. И тогава той я видя.

Усмивката му не изчезна, но се промени неуловимо. Те се измерваха с погледи, докато неговите хора говореха оживено, а нейните шепнеха. Това се превърна в предизвикателство без думи. Тя стоеше съвсем изправена, ръката ѝ още беше праметната небрежно през раменете на момчето. Фил забеляза жеста, въпреки че усещаше вълнение, което не беше съвсем приятно. Болеше го, откри той объркано. Болеше го само да я гледа. Изглеждаше студена, дори далечна, ала очите ѝ бяха приковани в неговите. Виждаше малката значка, закачена на нежната извивка на гърдите ѝ. В сухия, задушен ден, Тори беше вино, силно и неустойчиво. И най-вероятно неразумно. Един човек от екипа му се обърна към него два пъти, докато Фил го чуе.

— Какво? — Очите му не се отделяха от очите на Тори.

— Хъфман е на телефона.

— Ще му се обадя после. — Фил тръгна през улицата.

Ръката на Тори се напрегна и Тод погледна към нея въпросително. Видя, че гледа мъжа, който идваше към тях. Намуси се, но когато тя се отпусна, и той направи същото.

Фил спря до тротоара, така че очите им да са на едно ниво.

— Шерифе.

— Кинкейд.

Той се обърна към Тод и се усмихна.

— Здравей, Тод. Как си?

— Чудесно. — Момчето го гледаше изпод кичур рошава коса. Това, че Фил го заговори и помни името му, развълнува Тори. Тя потисна чувствата си, като си напомни, че не може да си позволи

много добри чувства към Фил Кинкейд. — Може ли... — започна Тод. Размърда се нервно и събра кураж. — Може ли да разгледам тези неща?

Фил се усмихна.

— Разбира се. Отиди и попитай за Бикс. Кажи му, че съм казал да ти покаже камера.

— Уха! — Тод погледна развълнувано Фил и после погледна въпросително нагоре към Тори. Когато тя му се усмихна, душата на момчето се отрази в очите му.

Охо, помисли си Фил, когато видя, че момчето леко се изчерви. Тори го стисна леко и Тод се изчерви още по-силно.

— Давай — окуражи го тя.

Фил погледа как момчето пресича улицата, преди да върне погледа си върху Тори.

— Изглежда имаш ново завоевание. Има добър вкус. — Тя го погледна неразбиращо и той поклати глава. — Господи, Тори, това хлапе е влюбено в теб.

— Не ставай смешен — възрази тя. — Той е дете.

— Не съвсем — отговори Фил. — И със сигурност е достатъчно голям, за да се влюби безумно в такава красива жена. — Той се усмихна, когато видя нещастния поглед, с който Тори потърси Тод. — Някога и аз съм бил на четиринадесет години.

Тя се ядоса, че Фил изтъква нещо, което сама не беше забелязала, и се втренчи в него.

— Ала никога не си бил толкова невинен като това момче.

— Не — съгласи се той спокойно и се качи на тротоара. Тори трябваше да вирне брадичка, за да задържи очите си върху неговите. — Радвам се да те видя, шерифе.

— Така ли? — отвърна тя лениво и се вгледа в лицето му.

— Да. Чудех се дали наистина си толкова красива, колкото си спомнях.

— Довел си доста голяма група — каза Тори, без да обръща внимание на комплимента му. — Предполагам, че ще има още.

— Да. Първо трябва да направим някои измервания на града и околностите. Актьорите ще дойдат до няколко дни.

Тя кимна и се облегна на един стълб.

— Ще трябва да оставите колите си в гаража на Бестлър. Ако искате да използвате някое лично жилище или магазин за снимките, ще трябва да се уговорите индивидуално. Барът на Ернандес е отворен до единадесет през седмицата и до един в събота. Консумацията на алкохол на улицата се наказва с глоба от петдесет долара. Отговаряте за всякакви повреди на частна собственост. Ако правите промени заради снимките, това също ще трябва да се уреди индивидуално. Всеки, който нарушава реда в хотела или на улиците, ще бъде глобен и осъден. Тъй като ти си шефът на всичко това, Кинкейд, ще те държа лично отговорен за доброто поведение на хората ти.

Фил изслуша правилата, които Тори изброи, с демонстративен интерес и внимание.

— Ела на вечеря с мен.

Тя се усмихна едва-едва.

— Забрави.

Когато тръгна да си ходи, той хвана ръката ѝ.

— Никой от двамата ни не иска това, нали?

Тори не се отърси от ръката му. Беше ѝ приятно отново да я докосва. Обаче го изглежда продължително.

— Фил, и двамата си имаме работа. Нека не усложняваме нещата.

— Непременно. — Чудеше се какво ще стане, ако я целуне още там, в момента. Откри, че точно това иска, повече от всичко, което бе искал от доста време. Но би било неразумно.

— Защо да не го наречем делова вечеря?

Тя се разсмя.

— А защо да не го наречем, каквото си е?

— Защото тогава не би дошла, а аз искам да поговоря с теб.

Този прост отговор я смути.

— За какво?

— За няколко неща. — Искаше да вдигне ръка към лицето ѝ и да усети меката ѝ гладка кожа, ала я задържа на ръката ѝ. — И между тях са моята работа и твоят град. Няма ли да е по-просто и за двамата ни, ако се разбираме и стигнем до съгласие по някои основни въпроси?

— Може би.

— Ела на вечеря в стаята ми. — Тори повдигна вежда. — Това ми е и кабинет за момента — напомни ѝ той. — Бих искал да изясним

нещата, които засягат филма ми. Ако ще спорим, шерифе, нека да го правим насаме.

Това, че я нарече „шерифе“, я спечели. Това беше титлата и работата ѝ.

— Добре — съгласи се тя. — Седем часа.

— Чудесно. — Тори понечи да си тръгне, но Фил я спря. — Шерифе, — продължи той с усмивка, — остави пистолета в бюрото, става ли? Ще ми убие апетита.

Тя се изсмя.

— Мога да се оправя с теб и без него, Кинкейд.

Тори се намръщи пред дрехите в гардероба си. Дори докато се къпеше, се чудеше дали да не си сложи работните дрехи и значката за вечерята с Фил, ала това би било дребнаво, а дребнавостта не ѝ беше в стила. Прекара пръсти по една изумруденозелена копринена рокля. Беше семпла, тясна, с висока яка, от която копчетата стигаха до кръста. Удобна и привлекателна, реши тя и я откачи от закачалката. Сложи я на леглото и се измъкна от робата си.

Навън улиците бяха тихи. Надяваше се, че ще си останат такива, защото беше оставила Мърл сам тази вечер. Хората се бяха събрали в домовете си, в дрогерията или в бара и обсъждаха снимките. Това беше главната тема в града от седмици, като изпреварваше жегата, липсата на дъжд и близнаците Креймър. Тори се усмихна. Да, хората имаха нужда от малко забавление, а това беше най-голямото нещо, което се случваше във Френдли от години. Трябваше да се примири. Донякъде.

Тя навлече роклята и почувства как коприната се плъзга по кожата ѝ. Осъзна, че от много време не бе мислила за дрехи. В Албъкърки полагаше доста грижи за външния си вид. В съдебната зала имиджът беше толкова важен, колкото и убедителната пледоария. Съдиите бяха хора. Все пак Тори знаеше как да съвмести добрия стил и удобството.

Роклята подчертаваше фигурата и същевременно даваше пълна свобода на движенията ѝ. Тя се погледна в огледалото върху бюрото. Виждаше се от кръста нагоре. Надигна се на пръсти и се извърна настрани, ала пак видя само част от себе си. Е, реши Тори и отново се отпусна, това би трябвало да е достатъчно.

Машинално се напръска с парфюма си и твърде късно си спомни коментара на Фил за него. Погледна намръщено изящното шишенце и го остави на тоалетката си. Вече не можеше да го махне. Сви рамене и седна на леглото, за да се обуе. Матракът изскърца тревожно. Нямаше проблеми да се оправи с Филип Кинкейд, каза си тя. Това беше едната причина да се съгласи да вечеря с него. Беше въпрос на принципи. Не беше жена, която лесно можеше да бъде прелъстена или очарована, особено от мъж с репутацията на Кинкейд. Разглезен, помисли си Тори, и твърде свикнал да печели, за да ѝ харесва. Беше израсъл с привилегии, в свят на блясък и слава. Очакваше всичко да става както иска, включително с жените.

Тори беше научена да знае цената на парите в света на обикновените хора, които се борят за всеки ден. Тя също очакваше всичко да става както иска, но след като се бе потрудила за това. Излезе от стаята, решена да надделее в предстоящата схватка. Дори нямаше търпение.

Стаята на Фил беше точно до нейната. Знаеше, че сам се бе погрижил за тази подробност, ала нямаше намерение да я споменава. Почука и зачака.

Когато Фил отвори вратата, леката забележка, която искаше да направи, изчезна от ума му. Спомни си как искаше да я види облечена в ярка коприна и сега можеше само да я гледа. Изискана. Това беше думата, която отекна в главата му, но дори тя не можеше да излезе от устата му. В този момент разбра, че трябва да я има или да преживее живота си, обсебен от мисълта за нея.

— Виктория — успя само да каже накрая.

Въпреки че сърцето ѝ заби силно под погледа му и при дрезгавия звук на името ѝ, Тори се усмихна непринудено.

— Филип — каза тя официално. — Да вляза ли, или ще ям отвън?

Той се отмести от вратата. Нямаше да стигне далече със заекване и зяпане. Пое ръката ѝ, за да я въведе в стаята и заключи вратата, без да е сигурен дали заключва нея вътре, или заключва света отвън.

Тори огледа малката, небрежно обзаведена стая. Фил вече беше успял да остави отпечатъка си. Бюрото беше затрупано с документи. Видя бележник, няколко дебели молива и радиостанция. Щорите бяха спуснати и стаята беше осветена от свещи. Тя вдигна вежди и погледна

към сгъваемата масичка за карти, която беше застлана с най-добрите ленени покривки на хотела. Върху нея имаше две чинии, покрити, за да се запази храната топла, а до тях стоеше отворена бутилка вино. Тори я взе и погледна етикета.

— Шато брио блан — измърмори тя със съвършено произношение и погледна Фил с бутилката в ръка. — Едва ли си го взел от винарната на Менделсън.

— Винаги взимам нещо за... За душата, когато отивам на снимки.

Тори наклони глава и остави бутилката.

— А свещите?

— От местната дрогерия — отвърна той направо.

— Вино и свещи — промълви тя замислено. — За делова вечеря?

— Имай милост към режисьора — помоли Фил и прекоси стаята, за да налее вино в две чаши. — Винаги играем някаква роля. Извън контрола ни е. — Той ѝ подаде едната чаша и я чукна със своята. — Шерифе, да пием за едни добри взаимоотношения.

— Партньорство — поправи го Тори и отпи. — Много е хубаво — кимна тя одобрително. Плъзна поглед по тялото му. Носеше безукорно ушити памучни панталони и кремава риза с отворена яка, които подчертаваха стройното му тяло. Пламъците на свещите засилваха тъмночервените оттенъци в косата му.

— Изглеждаш по-подходящ за професията си, отколкото когато те видях за първи път — изкоментира Тори.

— А ти по-малко — отвърна Фил.

— Наистина ли? — Тя се обърна и закричи из стаичката. Малкият килим беше протрит на места, таблата на леглото беше надраскана, а нощното шкафче се клатеше. — Как ти се струват условията тук, Кинкейд?

— Стават.

Тори се засмя в чашата си.

— Почакай да стане горещо.

— А сега не е ли?

— Крилатите думи: „Още нищо не си видял!“ значат ли нещо за теб?

Той си наложи да не гледа как се движи тялото ѝ под коприната.

— Искаш да видиш как цялата холивудска сган се стопява, така ли, Тори?

Тя се обърна към него и го смути с ослепителната си усмивка.

— Не, дори ви желая успех. Тъй или иначе, крайният продукт от работата ти неизменно ми харесва.

— Дори и да не харесваш как го постигам.

— Може би да — съгласи се Тори. — С какво ще ме нагостиш?

Фил замълча, загледан в очите ѝ, които му се надсмиваха над ръба на чашата.

— Менюто е доста ограничено.

— Кюфтета? — попита тя нерешително, знаейки, че това бе специалитетът на хотела.

— Боже опази. Пиле с кнедли.

Тори се върна към него.

— В такъв случай оставам. — Двамата седнаха и се погледнаха над масата. — Ще оставим ли деловата част настрана, Кинкейд, или това ще ти попречи на храносмилането?

Той се засмя и я изненада, като се протегна да вземе ръката ѝ в двете си ръце.

— Ти си страхотна жена, Тори. Защо те е страх да използваш първото ми име?

Тя се смути за момент, ала остави ръката си в неговите, без да се съпротивлява. Защото е твърде лично, помисли си Тори, но отговори:

— Да ме е страх?

— Или не искаш? — предположи Фил и прекара пръст по гърба на дланта ѝ.

— Това е несъществено. — Тя внимателно издърпа ръката си. — Казаха ми, че ще снимате тук около шест седмици. — Тори вдигна похлупака на чинията си и го сложи настрана. — Това твърдо ли е?

— Според гарантите — измърмори той и отпи от виното си.

— Гаранتي?

— Корпорацията Тико, компания, която гарантира сроковете.

— О, да. — Тори забодя вилица в пилето. — Чух, че това е нова мода в Холивуд. Гарантират, че филмът ще бъде завършен в срок и в рамките на бюджета, в противен случай плащат допълнителните разходи. Могат да те уволнят, нали?

— Мен, продуцента, звездите, всички — съгласи си Фил.

— Практично.

— Убийствено — отвърна той и набучи пилето си.

— От твоя гледна точка, сигурно — забеляза тя. — Все пак, като бизнес звучи разумно. Творците често имат нужда от някои... Ограничения. Като тези, които ти изложих тази сутрин.

— Ала ограниченията често трябва да бъдат по-гъвкави. Например — продължи Фил с усмивка — някои нощни сцени, които ще снимаме. Ще ми трябва помощта ти. Хората от града са добре дошли да гледат по всяко време, стига да не се месят, да не ни прекъсват и да не ни се пречат. Освен това, част от апаратурата, която носим, е доста скъпа и чувствителна. Ние си имаме охрана, но като шериф ти би могла да им разясниш, че достъпът до нея е абсолютно забранен.

— Вие отговаряте за оборудването си — напомни му Тори. — Ала ще имам грижата да направя съобщение. Преди нощните си снимки трябва да уточним нещата в моя офис.

Той я изгледа продължително.

— Защо?

— Ако смятате да работите посред нощ в центъра на града, трябва да ме уведомите, за да мога да сведа безредиците до минимум.

— Понякога ще трябва улиците да се блокират и да се разчистят.

— Трябва предварително да ме уведомиш писмено — настоя тя. — Ден, час. Животът във Френдли не може да спре само за твое удобство.

— И без това почти е спрял.

— Е, нямаме магистрала. — Тори не можа да сдържи усмивката си. — Както сам установи.

Фил я погледна спокойно.

— Освен това бих желал да използвам някои местни хора за допълнителни актьори и статисти.

Тя завъртя очи.

— Господи, търсиш си белята! Давай — продължи Тори и сви рамене. Дай обява, че търсиш актьори, но най-добре използвай всеки, който ти отговори, по един или друг начин.

Фил вече се беше сетил за това, така че не се разтревожи.

— А ти? — попита той небрежно.

— Хм?

— Ти интересуваш ли се?

Тя се разсмя и му протегна чашата си, за да ѝ налее още вино.

— Не.

Фил задържа бутилката за момент.

— Говоря сериозно, Тори. Искам да те вкарам във филма.

— Нямам нито време, нито желание.

— Ала имаш външния вид, а мисля и таланта.

Тя се усмихна повече изненадана, отколкото поласкана.

— Фил, аз съм адвокат и точно това искам да бъда.

— Защо?

Той веднага забеляза, че този въпрос наруши вътрешното ѝ равновесие. Тори се вгледа в него с чашата, допряна до устните си.

— Защото правото ме очарова — отговори след малко. — Защото го уважавам. Защото ми е приятно да мисля, че понякога мога да повлияя на процеса на правораздаване. Положих много усилия, за да вляза в Харвард и още повече, когато отидох там. Това значи нещо за мен.

— И въпреки това си се отказала от него от шест месеца.

— Не напълно. — Тя се намръщи срещу нетрепващия пламък на свещта. — Няма значение, налага ми се. Когато се върна, още ще има дела за мене.

— Бих искал да те видя в съдебната зала — промърмори Фил при вида на меката светлина, която заблестя в очите ѝ. — Обзалагам се, че си страхотна.

— Да бе, изключителна — уточни Тори и се усмихна. — Районният заместник-прокурор ме мрази. — Взе си още малко пиле — Ами ти? Защо режисираш, вместо да играеш?

— Никога не ме е привличало. — Той се облегна назад и изненадано откри, че се чувства спокойно и приятно. Можеше да я гледа вечно. Парфюмът ѝ, смесен с миризмата на горещ восък, беше еротичен, гласът и беше успокояващ. — Пък и предполагам, че ми харесва да давам нареждания, вместо да ги изпълнявам. Когато режисираш, можеш да промениш сцената, да смениш тона и да промениш темпото на цялата творба, а актьорът може да се превъплъти само в един образ, колкото и сложен да е той.

— Никога не си бил режисьор на някой от родителите си... — Тя остави думите да увиснат между тях, за да може Фил да ги възприеме

и като твърдение, и като въпрос. Той се усмихна и гънките край устата му се очертаха още по-ясно. Тори се зачуди какво би било да прекара пръстите си по тях.

— Не. — Фил наля още вино в чашата си. — Би създало голяма суматоха, нали. Ние тримата в един филм. Въпреки че са разведени от повече от двадесет и пет години, медиите биха пощурели.

— Би могъл да направиш два отделни филма — изтъкна тя.

— Права си. — Той помисли малко. — Ако имах подходящ сценарий... — Фил рязко разтърси глава. — Мислил съм за това, дори са ми го предлагали няколко пъти, но не съм сигурен дали ще е много умно и в професионален, и в личен план. И двамата доста си ги бива — продължи Фил с усмивка. — Темпераментни, експлозивни и вероятно двама от най-добрите драматични актьори през последните петдесет години. И двамата източват и последната капка кръв от образа.

— Винаги съм им се възхищавала — съгласи се Тори. — Особено във филмите, които са правили заедно. Проявяват доста страст на екрана.

— И извън него — измърмори той. — Винаги ме е учудвало, че са успели да останат заедно почти десет години. Никой от другите им бракове не е бил толкова продължителен. Проблемът е, че винаги са се състезавали. Това създаваше искрата на екрана и доста проблеми въкъщи. Трудно е да живееш с някой, когато те е страх, че може би с малко по-добър от теб.

— Ала ти много ги обичаш, нали? — Веждата му се повдигна въпросително. — Личи си — добави тя. — Много е мило.

— Обичам ги — съгласи се Фил. — И може би съм винаги малко нащрек. Те са опасни хора, поотделно или заедно. Израснах, слушайки как разучават роли на закуска и разкъсват продуцентите на парчета на вечеря. Баща ми се вживяваше във всяка роля. Ако играеше психопат, можех да очаквам в банята да намеря луд.

— „Обсебване“ — припомни си Тори със задоволство. — Петдесет и седма.

— Много добре — кимна Фил доволно. — Да не си му почитателка?

— Естествено. Получих първата си целувка, докато гледах Маршъл Кинкейд в „Безкрайно пътешествие“. — Тя се засмя гърлено.

— И от двете неща филмът беше по-впечатляващ.

— По времето, когато е правен този филм, ти си била в пелени — изчисли той.

— Да си чувал за късните филми?

— Малките момичета — заяви Фил — би трябвало да са в леглата си в тези часове.

Тори потисна смеха си. Сложи лакти на масата и подпря глава на дланите си.

— А малките момчета?

— Нямаше да имат проблеми — завърши той.

— Как ли пък не — възрази тя и се изкикоти. — Доколкото си спомням, твоите... Подвизи са започнали в доста крехка възраст. Как се казваше онази актриса, с която си се забъркал на шестнадесет? Ако правилно си спомням, тя беше около двадесетте, а ти...

— Искаш ли още вино? — прекъсна я Фил и напълни чашата й още преди да му отговори.

— След това дъщерята на онзи комик...

— Бяхме като братовчеди.

— Наистина ли? — провлачи Тори с недоверчиво изражение. — А танцърката... А, да, Ники Кларк.

— Имаше страхотно гъвкаво тяло — припомни си Фил и се усмихна широко. — Изглежда знаеш за... За подвизите ми повече от мен. Да не си прекарвала цялото си свободно време в Харвард в четене на филмови списания?

— Съквартирантката ми го правеше — призна си Тори. — Учеше актьорско майсторство. От време на време я виждам в реклами. И освен това, познавах човек от бранша. Името ти се споменава доста често по купоните.

— Актьорът, с който си ходила.

— Добра памет имаш — измърмори тя леко притеснена. — Изненадваш ме.

— Част от професията. Как са казва?

Тори взе чашата си и се вгледа в него.

— Чад Билингс.

— Билингс? — Фил беше изненадан и не особено доволен. — Той е второкласно леке, Тори. Не бих казал, че е твой стил.

— Така ли? — Тя го погледна открито. — Той беше забавен и... Поучителен.

— И женен.

— Осъждаш ли ме? — възрази Тори и сви рамене. — По това време беше между две жертви.

— Добре казано — измърмори Фил. — Ако чрез него си получила представата си за филмовата индустрия, изненадан съм, че не ни посрещна с бариери по пътя.

— Хрумна ми — подзе Тори, но отново се усмихна. — Все пак не съм пълна глупачка.

Фил продължаваше да я гледа намръщено и внимателно. Мисълта, че е била свързана с Билингс, го разстройваше повече, отколкото би трябвало.

— Нарани ли те? — попита той внезапно.

Тя го погледна изненадано.

— Не — отговори Тори бавно. — Макар че сигурно би го направил, ако му бях позволила. Не се виждахме толкова сериозно или продължително. По онова време бях в Лос Анджелис заради едно дело.

— Защо Албъкърки? — зачуди се Фил гласно. — Лу беше впечатлен от теб, а той не се впечатлява лесно. Защо не си в някой кабинет, целият в стъкло и кожа, в Ню Йорк?

— Мразя уличното движение. — Тя се облегна назад, разклати виното си и се отпусна. — И не обичам да бързам.

— Лос Анджелис?

— Не играя тенис.

Той се засмя. С всеки изминал момент я оценяваше все повече и повече.

— Харесва ми как опростяваш нещата, Тори. Какво правиш, когато не поддържаш закона?

— Каквото ми хрумне. Спортът и хобитата изискват твърде много усилия. — Тя отметна косата си. — Обичам да спя.

— Забравящ, че съм те виждал да яздиш.

— Това е друго. — Виното я беше отпуснало. Не забелязваше, че свещите се скъсяват и става късно. — Отпуска ме и прочиства ума ми.

— Защо живееш в стая в хотела, когато имаш къща точно до града? — Пръстите ѝ леко се стегнаха около столчето на чашата. Беше наблюдателен.

— Така е по-просто.

Зарежи тази тема засега, каза си Фил. Явно е много деликатна.

— А ти с какво се занимаваш, когато не правиш никакви важни послания чрез филмите си? — попита Тори и се насили да се отпусне.

Той прие смяната на темата без въпроси.

— Чета сценарии... Гледам филми.

— Ходиш по купони — добави важно тя.

— И това също. Всичко е част от играта.

— Понякога не е ли трудно да живееш в град, в който толкова много е преструвка? Дори ако разгледаме деловата страна на професията ти, ти се занимаваш с лудост, надежди, дори отчаяние. Как отделяш истината от въображението?

— А ти как го правиш в своята професия? — попита Фил на свой ред.

Тори помисли малко и кимна.

— Печелиш. — Тя стана и отиде до прозореца. Дръпна настрана щорите и с изненада видя, че слънцето е залязло. Няколко алени лъча висяха над хоризонта, ала на изток небето беше тъмно. Няколко звезди вече бяха изгрели. Фил седеше на мястото си, гледаше я и я желаеше.

— Мърл прави обиколката си — промълви Тори и Фил усети усмивката в гласа ѝ. — Сложил си е служебната физиономия. Предполагам, че се надява някой да го открие. Ако не може да е корав човек на закона от деветнадесети век, поне би се задоволил да играе такъв. — Една кола влезе в града и спря пред билиардната зала с пронизително скърцане на спирачки. — Господи, това са близнаците. — Тя въздъхна и видя как Мърл се обърна и се запъти към тях. — Откакто взеха книжки, в града няма спокойствие. Май е по-добре да сляза и да ги поставя на място.

— Мърл не може ли да се справи с две хлапета?

Тори се засмя с възхищение.

— Не познаваш Креймърови. А ето го и Мърл — продължи тя, — който им чете лекция номер двадесет и две.

— Те измиха ли всички прозорци на Холистър? — попита Фил и стана, за да се приближи до нея.

Тори обърна изненадано глава.

— Откъде знаеш това?

— Тод ми каза. — Той надникна през прозореца, за да види знаменитите близнаци. Отдалече двамата изглеждаха доста безобидни и смуцаващо еднакви. — Кой от двамата е Зак?

— А... Мисля, че десният. Може би — добави тя и поклати глава. — Защо?

— „Зак Креймър не одобрява никакви жени шерифи“ — цитира Фил.

Тори му се усмихна.

— Така ли?

— Точно така. — Почти без да го осъзнава, той се протегна към косата ѝ. — Очевидно не е много схватливо момче.

— Беше достатъчно схватлив, за да измие прозорците на господин Холистър — възрази тя и се развесели при спомена. — И ме нарече готино маце под носа си, като си мислеше, че не го чувам. Разбира се, може и да е бил Зик.

— Готино маце? — повтори Фил.

— Да — отвърна Тори с шеговита надменност. — „Много готино маце.“ Това е най-големият му комплимент.

— Лесно ти се замайва главата — реши той. — Как ще реагираш, ако ти кажа, че мястото на лицето ти е в някоя картина на Рафаело?

Очите ѝ блеснаха развеселено.

— Ще кажа, че си близо.

— И коса — продължи Фил с неуловима промяна в гласа. — Коса, която ми напомня за нощ... Гореща лятна нощ, в която не можеш да заспиш от мисли и желание. — Той зарови и двете си ръце в косата ѝ и вплете пръстите си в нея. Щорите паднаха обратно и ги откъснаха от външния свят.

— Фил — подзе тя, неподготвена за внезапната страст, която се бе събудила в двамата.

— И кожа — промълви той, без да я чува, — която ме кара да мисля за копринени чаршафи и има вкус на забранен плод. — Докосна устни до бузата ѝ и я погали с език. — Тори. — Тя почувства шепота му с кожата си и по тялото и премина тръпка. Беше хванала здраво ръцете му, но не в жест на съпротива. — Знаеш ли колко често си мислех за теб през последните няколко седмици?

— Не. — Не искаше да се сдържа. Искаше отново да почувства онази вълна от диво удоволствие, която я обземаше, когато Фил

притискаше устните си към нейните. — Не — каза пак и плъзна ръце около врата му.

— Твърде често — промълви той и изруга. — Дяволски често. — Устните му покриха нейните.

Незабавно ги завладя дива страст. Всеки от двамата търсеше безумното вълнение, което бяха изпитали за кратко преди седмици. Тори си мислеше, че е усилявала чувството във въображението си през изминалите дни. Сега разбра, че го е намалявала. Такава тръпка не можеше да опише или да си представи. Трябваше да я изпита. Сякаш всичко в нея се забърза — кръвта ѝ, сърцето ѝ, умът. И сякаш всичките ѝ усещания и емоции бяха съсредоточени в устата ѝ. Вкусът му взривяваше езика ѝ и се впускаше в нея, докато той я изпълни дотолкова, че тя вече не можеше да се разграничи от него. Със стон Тори отметна глава назад, като го подкани да се впусне още по-надълбоко в устата ѝ. Ала Фил искаше повече.

Косата ѝ висеше зад гърба ѝ и оставяше шията ѝ беззащитна. Той се поддаде на отчаяното си желание и я покри с диви целувки. Тя издаде стон, в който се смесваха болка и удоволствие. Струваше му се, че ароматът ѝ е най-силен там, стоплен от пулса на шията ѝ. Това го доведе още по-близо до ръба. Фил задърпа покритите с коприна копчета, нетърпелив да открие скритата ѝ кожа, тайната кожа, която преследваше ума му. От гърлото му се изтръгна стон, когато плъзна ръка под тънкия плат на роклята ѝ и намери гърдите ѝ.

Бяха твърди и достатъчно малки, за да се съберат в шепите му. Усети биенето на сърцето ѝ. Тори обърна глава, но само за да го подтикне да обърне внимание на пренебрегнатата страна на шията ѝ. С ръце в косата му, тя отново го придърпа към себе си. Неговите ръце търсеха диво навсякъде, изследваха, забавяха се, поемаха. Тори усещаше как мълви, докато устните му играят по кожата ѝ, ала едва чуваше думите му и не ги разбираше. Сякаш стаята ставаше все по-тясна и гореща и тя жадуваше да се освободи от дрехите си и да получи облекчение... И удовлетворение.

Той я привлече толкова близо, че телата им се притиснаха отчаяно. Устните им отново се срещнаха с пламенна страст. Сякаш бурята едва започваше. Отново и отново отпиваха от устните си, докато и двамата останаха без дъх. Макар че съвсем съзнателно бе възнамерявал да завърши нощта, като вкара Тори в леглото си, Фил не

бе очаквал отчаянието. Не знаеше, че толкова лесно може да изгуби контрол. Топлите извивки на женското тяло трябваше да донасят неспринудено удоволствие, не трептяща болка. Целувката беше прелюдия, а не всепоглътща стихия. Знаеше единствено, че всичко в него, не само тялото му, плачеше за нея. Каквото и да беше това, което ставаше с него, той не можеше да го спре. И тя беше единственият отговор на нуждите му.

— Господи, Тори... — Фил прекара диво устните си по лицето ѝ и се върна към устата. — Ела с мен в леглото. За Бога, ела с мен в леглото. Желая те.

Тя се почувства така, сякаш стои на ръба на скала. Никога не ѝ се беше искало толкова да скочи... Нито пък ѝ се беше струвало опасно. Би било лесно, толкова лесно, просто да се отпусне напред и да полети. Но падането... Здравият разум се бореше с желанието, замъглено от познанието за един мъж. Беше твърде рано да предприеме тази стъпка.

— Фил... — Разтърсена, тя се отдръпна от него и се облегна на перваза. — Аз... Не — успя да произнесе Тори и вдигна ръце към слепоочията си. Фил отново я привлече към себе си.

— Да — поправи я той и отново притисна устни към нейните. Тя не можа да не се поддаде. — Не можеш да се преструваш, че не ме желаеш толкова, колкото и аз тебе.

— Не. — Тори отпусна глава на рамото му за малко и после се измъкна от ръцете му. — Не мога — съгласи се тя с надебелял от страст глас. — Ала аз не върша всичко, което искам. Това е една от основните разлики между нас с теб.

Очите му се стрелнаха надолу към разкопчаната ѝ рокля.

— Между нас като че ли има нещо общо. Нещо много важно, което не се случва често между мъж и жена.

— Не. — Тори внимателно започна да закопчава роклята си. — Не би трябвало да стане и с нас. Нямах такива намерения.

— А аз, да — призна Фил. — Но не по този начин.

Тя вдигна очи към него. Разбираше го прекрасно.

Това беше по-силно, отколкото искаше който и да е от двамата.

— Лятото ще бъде дълго, Фил — измърмори Тори.

— Рано или късно ще бъдем заедно, Тори. И двамата го знаем. — Трябваше му нещо, за да си възвърне самообладанието. Отиде до

масата и си наля още една чаша вино. Отпи, отпи още веднъж и я погледна. — Нямам намерение да се отказвам.

Тя кимна в знак, че приема. Ала не ѝ харесваше как треперят ръцете ѝ.

— Не съм готова.

— Мога да бъда търпелив, когато е нужно. — Не искаше нищо повече, отколкото да я завлече в леглото и да вземе онова, от което и двамата имаха нужда. Вместо това извади цигара и си напомни, че е възпитан човек.

Тори се изпъна.

— Нека да се съсредоточим върху работата си — каза тя хладно. Искаше да излезе, но не искаше да отстъпва. — Ще се виждаме постоянно.

— И още как — додаде той тихо, когато тя се насочи към вратата.

Тори отключи и се обърна към него полуусмихната.

— Не си навличай проблеми — заръча му тя и затвори вратата след себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Фил седеше до оператора на крана.

— Вдигай! — При неговото нареждане кранистът ги издигна на пет метра над Френдли. Едва се зазоряваше. Беше уредил по улиците да няма никой, въпреки че зад крана и апаратурата стоеше цяла тълпа зяпачи. Всички пътища към града бяха блокирани да не би случайно някой да мине по улицата. Искаше безлюдност и умореното начало на един нов ден.

Погледна надолу и видя, че Бикс проверяваше ъглите на камерите и осветлението. Големите прожектори бяха нагласени така, че да уравновесят дневната светлина. Знаеше до сантиметър къде иска да пада сянката. За този кадър Фил щеше да действа като асистент-оператор и сам щеше да нагласи фокуса.

Върна вниманието си на улицата. Знаеше какво иска. Искаше да хване момента, в който слънцето изгрява с колкото се може повече естествена светлина. Погледна през обектива и сам нагласи фокуса. Кранът беше сложен на релси. Щеше да накара оператора да започне с панорама на хоризонта и изгряващото слънце и след това да премести камерата назад по релсите, за да обхване цялата главна улица на Френдли. Нищо омекотено, просто суровата действителност. Искаше да улови праха по прозорците на магазина. Беше доволен от това, което видя през камерата, и отбеляза ъгъла с лента, после кимна на асистент-режисьора.

— Тишина.

— Некст Чанс, трети кадър, първи дубъл.

— Камера — заповяда Фил и зачака. Присви очи и си представи какво вижда операторът. Светлината беше добра. Идеална. Трябваше да заснемат кадъра най-много с три дубъла, иначе щеше да се наложи да я променят с гелове и филтри. Не искаше това тук. Усети как кранът бавно се плъзга назад. Снимаше директно, без камерата да се върти наляво или надясно. Щяха да заснемат сърцето на града в един дълъг кадър. Олющена боя, разсъхнала дървения, скъсани мрежи по

прозорците. По-късно щяха да вкарат сцената с главния герой, който идва от гарата. Той се връща вкъщи, мислеше си Фил, защото няма къде другаде да отиде. И намира това място точно такова, каквото го е оставил преди двадесет години.

— Стоп. — Шумът от земята веднага секна. — Искам още един дубъл. При същата скорост.

Тори стоеше в края на тълпата и наблюдаваше. Не беше станала в зори заради вълнението. Бяха я довели чувството ѝ за дълг и любопитството ѝ. Фил беше абсолютно ясен, че никой не бива да наднича през прозорците по време на този кадър. Беше си казала, че идва да предпази хората от бели, но когато всичко беше изяснено и уредено, откри, че иска да види как работи Фил.

Той доминираше и беше съвсем свикнал с това, ала, каза си тя и пхна ръце в задните джобове на панталоните си, не изглеждаше толкова трудно. Премести се малко настрани и се опита да види сцената, която си представяше. Градът изглеждаше отегчен и посрещаше новия ден малко неохотно. Въпреки че на хоризонта имаше златни и розови отблясъци, върху улиците и сградите лежеше сива пелена.

Фил за първи път снимаше тук. През изминалата седмица снимаше пейзажи. Тори бе останала във Френдли, като от време на време пращаше Мърл да провери какво става. Това го правеше щастлив и ѝ даваше дистанцията, която желаше. Помощникът ѝ се връщаше преливащ от новини и ентусиазъм, така че тя във всички случаи беше в течение.

Но днес подтикът да види сама беше твърде силен. Бяха изминали няколко дни и няколко дълги нощи от вечерта, която бяха прекарвали заедно. Беше успяла да си намира повече работа, отколкото беше необходимо, за да го избягва. Ала Тори не беше жена, която дълго бяга от някой проблем, а Фил Кинкейд още беше такъв.

Очевидно доволен, Фил каза на краниста да снижи крана. Хората около Тори забръмчаха като кошер. Няколко деца се оплакаха задето ги изпращат на училище. Тори видя Тод и му махна с усмивка.

— Не е ли страхотно? — попита той, щом стигна до нея. — Искан да се кача — продължи Тод и посочи крана, — но господин Кинкейд каза нещо за осигуровки. Обаче Стийв ми позволи да видя

камерата и ми даде да поснимам. Тази камера е тридесет и пет милиметрова с всички видове лещи.

— Стийв ли?

— Тоя, дето седеше до господин Кинкейд. Той е операторът. — Тод погледна и видя, че Фил разговаря с оператора и още няколко души от екипа. — Не е ли голяма работа?

— Стийв ли? — повтори Тори и се усмихна на радостта на Тод.

— Е, и той, но аз говорех за господин Кинкейд. — Тод поклати глава и въздъхна. — Ужасно е умен. Трябва да чуеш какви думи използва. И като каже, всички скачат.

— Така ли — промърмори Тори и се намръщи към човека, за когото говореха.

— И още как — потвърди Тод. — И чух господин Бикс да казва на Стийв, че би предпочел да работи с господин Кинкейд, вместо с който и да е друг. Той е корав кучи... — Тод се усети и се изчерви. — Тоест, каза, че той е корав, но е най-добрият.

Тя гледаше как Фил сочи с ръце, докато обяснява изискванията си за следващия кадър. Беше съвсем ясно, че знае какво иска и че ще го получи. Сега можеше да го наблюдава. Беше твърде вгълбен, за да забележи нея или тълпата от хора, които зяпаха и бърбореха зад преградата от апаратура.

Носеше джинси, светлосиня тениска и опърпани маратонки. На колана му висеше калъф със слънчеви очила и друг с радиостанция. Забеляза, че когато работи, е много съсредоточен. В очите му липсваше безгрижната веселост. Говореше бързо, като подчертаваше думите с жестове. Веднъж-дваж прекъсна думите си, за да даде нареждания на сценичните работници, които разполагаха стойките на прожекторите.

Перфекционист, реши Тори и заключи, че това не би трябвало да я изненадва. Филмите му показваха детайлното внимание, което сега виждаше лично. Един набит мъж с бейзболна шапка се приближи тромаво до него и заговори през огромна купчина дъвка.

— Това е господин Бикс — промълви Тод благоговейно. — Главният оператор. Има два Оскара и притежава дял от един боксър.

Каквото и да казваше той, Фил слушаше внимателно и накрая просто поклати глава. Бикс поспори още малко, сви рамене, тупна силно с юмрук Фил по рамото и си отиде. Корав кучи син, каза си Тори. Явно е така.

Обърна се към Тод и разроши разсеяно косата му.

— Най-добре да отиваш на училище.

— О, но...

Тя повдигна вежда и спря извиненията му.

— Лятната ваканция е съвсем скоро. Те още ще са тук.

Той измърмори някакво възражение, ала Тори забеляза как я гледа. Охо, помисли си, точно като Фил преди.

Защо не беше усетила какво става? Трябваше да внимава, да бъде мила и да насочи момчето в друга посока. Човек не можеше просто да се усмихне и да махне с ръка на разочарованието на един тийнейджър.

— Ще мина след училище — заяви Тод засиял и отпраши, преди да успее да му отговори, а тя остана да хапе устни, разтревожена за него.

— Шерифе...

Тори се обърна рязко и застана лице в лице с Фил. Той се усмихна бавно и си сложи слънчевите очила. Раздразни я, че трябва да се напруга, за да види изражението му през тъмните стъкла.

— Кинкейд — отговори тя. — Как върви?

— Добре. Твоите хора са много сговорчиви.

— И твоите — кимна Тори. — Засега.

Фил се ухили.

— Очакваме актьорите този следобед. Директорът на продукцията изясни ли с теб всичко относно паркирането на караваните и тъй нататък?

— Тя е много оправна — съгласи се Тори. — Постигаш ли това, което искаш?

Той помисли малко.

— Що се отнася до филма, засега да. — Протегна небрежно ръка и прекара пръст по значката ѝ. — Ти беше заета през последните дни.

— Ти също.

— Не чак толкова. Оставих ти съобщения.

— Знам.

— Кога ще се видим?

Тя вдигна вежди.

— В момента се виждаме. — Той пристъпи по-близо и обхвана тила ѝ с ръка. — Фил...

— Скоро — каза той тихо.

Тори усещаше съвсем ясно допира на пръстите му, но го погледна студено.

— Кинкейд, създавай сцените си от другата страна на камерата. Прелъстяването на служител на закона ще те изпрати обратно в килията. Оттам ще ти бъде трудно да режисираш филма си.

— О, смятам да те прелъстя — предупреди я Фил тихо. — Със или без тази проклета значка, Виктория. Помисли за това.

Тя не се отдръпна и не отмахна ръката му, въпреки че знаеше, че ги гледат няколко чифта любопитни очи.

— Ще отделя на заплахата ти няколко минути — обеща Тори сухо.

Само напрежението в пръстите му върху тила ѝ показва раздразнението му. Тя реши, че той ще я пусне и се отпусна. Устните му покриха нейните толкова бързо, че Тори само можеше да си остане на мястото шокирана. Преди дори да помисли да го отблъсне, той я освободи. Когато се усмихна към нея, очите ѝ бяха яркозелени от гняв.

— До скоро, шерифе — каза Фил весело и се запъти обратно към екипа си.

През по-голямата част от деня Тори остана ядосана в кабинета си. От време на време гласът на Фил стигаше до нея през прозореца, давайки нареждания. Знаеше, че правят панорамни снимки на града и затова стоеше далече от прозореца. Напомни си, че има да върши работа. И във всички случаи снимките изобщо не я интересуваха. Беше разбираемо, че хората от града стояха и се заплесваха, ала тя си имаше по-важна работа.

Трябваше да го поставя на място, помисли си Тори и погледна намръщено към бележника си. Трябваше веднага да го поставя на място. И щеше да го направи, но това щеше да му придаде твърде голямо значение. Най-добре той да внимава в картинката, реши тя. Една грешна стъпка и щеше да му даде да се разбере. Тори взе кафето си и го изпи с гримаса. Беше студено. Стана, проклинайки, за да си налее още една чаша.

През прозореца се виждаше доста оживена дейност и се чуваше поток от разговори, прекъсвани по време на снимките. Минаваше обяд и беше дяволски горещо.

Фил работеше без прекъсване от часове. С неохотно уважение тя си призна, че той не гледаше леко на работата си. Върна се на бюрото

и се съсредоточи в своята.

Не беше забелязала, че бяха минали два часа, когато Мърл се втурна в участъка. Беше ѝ горещо, беше уморена и се ядоса, че я прекъсва. Отвори уста да му се скара, ала преди да успее, той заговори ентусиазирано.

— Тори, те са тук!

— Страхотно — измърмори тя и се върна към бележките си. — Кой?

— Артистите. Дойдоха от летището в лимузини. Дълги, черни лимузини. Наредиха пет-шест каравани извън града за гримьорни и тъй нататък. Трябва да погледнеш вътре. Имат си телефони и телевизори и всичко останало.

Тори вдигна глава.

— Не си си губил времето, а, Мърл? — попита тя вяло, но той беше твърде развълнуван, за да забележи.

— И Сам Дреслър — продължи Мърл, като крачеше напред-назад и тропаше с ботушите си. — Сам Дреслър тук, във Френдли. Сигурно съм гледал всичките му филми. Той ми стисна ръката — продължи Мърл и погледна към дланта си с благоговение. — Помисли, че аз съм шерифът. — Стрелна Тори с поглед. — Разбира се, аз му казах, че съм само помощникът.

— Разбира се — съгласи се тя, развеселена. Никога не можеше да му се ядоса за дълго. — Как изглежда?

— Точно както би си помислила — отвърна той и поклати объркано глава. — Целият загорял и стегнат, с диамант на пръста, който те заслепява. Раздаде автографи на всички, които искаха.

Тори не можа да се сдържи и попита:

— Ти взе ли си?

— Разбира се. — Мърл се ухили и измъкна кочана си с квитанции. — Само това ми беше под ръка.

— Много изобретателно. — Тя погледна смелия подпис, който Мърл ѝ показа. На другия край на страницата видя няколко елегантни заврънкулки. — Марли Съмърс — прочете Тори. Спомни си един филм от преди година и актрисата с неприятен сексапил.

— Тя е най-красивото същество, което съм виждал някога — промълви той.

Тори не би обърнала внимание на тази забележка, ако бе направена от който и да било друг. Обаче сега бързо вдигна поглед и го прикова в очите на Мърл. Онова, което видя там, я смути по начин, който ѝ напомни за Тод.

— Наистина ли? — попита тя внимателно.

— Толкова е дребничка — продължи Мърл, загледан в автографа. — Розова и руса. Като кукла на витрина. Има големи сини очи и най-дългите мигли... — Той замлъкна и прибра кочана обратно в джоба си.

Тори се притесни още повече, ала си каза, че не бива да е глупава. Някоя холивудска принцеса нямаше да погледне втори път към Мърл Т. Джонсън.

— Е — вметна тя небрежно. — Чудно, каква ѝ е ролята.

— Ще ми разкаже всичко довечера — заяви той и оправи периферията на шапката си.

— Какво? — изпищя Тори.

Мърл се ухили, потупа за последен път шапката си и погали измъчените си мустаци.

— Имаме среща — отвърна той и излезе самодоволно.

Тори остана да седи с отворена уста.

— Среща? — попита тя в празния кабинет. Преди да успее да реагира, телефонът до нея иззвъня и Тори го вдигна.

— Какво има — излая тя.

— Тори... Шериф Аштън, кметът Тууми се обажда — заекна кметът, леко объркан от тона ѝ.

— Да, Бъд... — Гласът ѝ още беше ядосан. Тори гледаше към вратата, която Мърл беше затворил зад себе си.

— Бих искал да дойдеш тук, в кабинета, шерифе. Тук са някои от актьорите. — Гласът му отново придоби важност. — Господин Кинкейд мисли, че би било добра идея да се видиш с тях.

— Някои от актьорите — повтори тя и си помисли за Марли Съмърс. — С удоволствие — каза заплашително и затвори, без да изслуша отговора на кмета.

Прекося улицата с мрачни мисли. Нямаше да позволи някаква холивудска сладурана да разбие сърцето на Мърл, докато тя бе наблизо. Щеше да направи това ясно веднага щом беше възможно. Влезе в хотела и погледна авторитетно няколкото души от екипа на

Фил, които се шляеха из фоайето. Бикс свали бейзболната си шапка и се усмихна.

— Шерифе!

Тори го изгледа спокойно, кимна му и продължи към кабинета. Зад гърба ѝ той завъртя очи към тавана и притисна шапката към сърцето си. Бяха направени няколко забележки за предимствата да нарушаваш закона във Френдли и Тори изчезна през една врата.

Малкият кабинет беше претъпкан и климатикът ръмжеше бодро. Към Тори се обърнаха няколко чифта очи. Тя огледа набързо хората. Марли седеше на облегалката на стола на Фил, облечена в розов гащеризон. Завидните ѝ форми бяха прекрасно демонстрирани. Косата ѝ беше разрошена прелъстително около съблазнителното лице, подчертано с черни вежди и светлорозово червило. Изглеждаше по-млада, отколкото Тори очакваше, почти като гимназистка, която чака да я изведат на сладолед и газирана вода. Тори срещна открито погледа на ясните ѝ сини очи с изражение, което накара Фил да се ухили, защото си помисли, че може би ревнува малко.

— Шерифе... — Кметът тръгна оживено към нея, решен да играе ролята на домакин. — Това е голяма чест за Френдли — започна той с най-добрия си глас на политик. — Убеден съм, че познаваш господин Дреслър.

Тори подаде ръка на мъжа, който се приближи към нея.

— Шерифе — започна той. Гласът му беше дълбок, със сърдечна интонация. Дреслър пое ръката ѝ в двете си ръце, които за нейна изненада се оказаха мазолести.

— Това беше неочаквано — промърмори той и се вгледа внимателно в лицето ѝ. — И много приятно.

— Господин Дреслър, възхищавам се от работата ви. — Усмивката ѝ беше искрена, защото това беше истина.

— Сам, моля те. — Гласът му беше като бренди и с възрастта единствено бе потъмнял привлекателно, без да загуби плътността си. — Когато сме на снимки, ставаме близки като малко семейство. Виктория, нали?

— Да. — Усети, че ще го хареса и отново му се усмихна.

— Бъд ни кара да се чувстваме доста добре — продължи той и тупна кмета по рамото. — Ще пийнете ли с нас?

— Джинджифилов сок.

— Шерифът е на служба — обади се Фил и Тори обърна глава, за да го погледне. — Ще установите, че се отнася към работата си много сериозно. — Той докосна млечнобялото голо рамо на Марли. — Виктория Аштън, Марли Съмърс.

— Шерифе... — Марли се усмихна омайващо и в ъгълчетата на устните ѝ се появиха загатнати трапчинки. — Фил каза, че сте необикновена. Изглежда отново е прав.

— Наистина ли? — Тори пое студеното питие, което ѝ подаде Бъд, и измери актрисата над ръба на чашата.

Марли беше свикнала на дълги погледи и студенина от страна на жените и спокойно посрещна погледа ѝ.

— Наистина — съгласи се тя. — Срегнах помощника ви преди малко.

— Чух.

Значи натам духа вятърът, каза си Марли и отпи от сангрията си. Бъд усети напрежението и продължи със запознанствата, за да заглади нещата.

Актьорите варираха от невинни девойки до ветерани — едно момиче, което Тори познаваше от няколко реклами; древен старец, който си спомняше от черно-белите филми, дето ги пускаха по телевизията в късните часове; лъскав дваисет и няколко годишен красавец, от онези, които неизменно разтупкват сърцата и изглеждат много добре на рекламните плакати. Тори успя да се държи приятно, остана достатъчно дълго, за да зарадва кмета и се измъкна. Тъкмо излизаше, когато усети на рамото си една ръка.

— Не обичаш ли купоните, шерифе?

Тя бавно се обърна към Фил.

— Не и когато съм на служба. — Знаеше, че той бе работил на слънцето цял ден, но не изглеждаше уморен, а въодушевен. Ризата му беше мокра от пот, влажната му коса беше прилепена над ушите, но по лицето му нямаше признаци на изтощение. Изведнъж разбра, че всъщност работата му доставяше удоволствие. Отново почувства към него привличане не по-малко, отколкото когато бяха сами в стаята му.

— Имал си дълъг ден — промълви Тори.

Той пое косата ѝ в ръка.

— Ти също. Защо не отидем да се разходим с колата?

Тя поклати глава.

— Не, имам работа. — Искаше да отклони темата и заговори за това, за което мислеше най-много в момента. — Твоята Марли е направила голямо впечатление на Мърл.

Фил се изсмя.

— Обикновено е така.

— Не и с Мърл — прекъсна го Тори. Беше толкова сериозна, че той също стана сериозен.

— Той е голямо момче, Тори.

— Момче — съгласи се тя многозначително. — Никога не е виждал нещо като твоята приятелка. Няма да позволя да го нарани.

Фил издиша шумно.

— Твоите задължения като шериф включват ли съвети към влюбените? Остави го на мира — нареди ѝ той, преди Тори да успее да му възрази. — Държиш се с него така, сякаш е малко кученце, което не се поддава на обучение.

Тя отстъпи назад.

— Не е вярно — възрази Тори, искрено разтърсена от тази мисъл. — Той е едно сладко момче, което...

— Мъж — поправи я тихо Фил. — Той е мъж, Тори. Стига си се държала като негова майка.

— Не разбирам за какво говориш — сопна се тя.

— Естествено, че разбираш — натърти Фил. — Не можеш да го пазиш под крилото си, както правиш с Тод.

— Познавала съм Мърл цял живот — подзе Тори с нисък глас. — Просто дръж захарното памуче изкъсо, Кинкейд.

— Винаги си толкова уверена в себе си, нали?

Цветът се отдръпна внезапно от лицето ѝ. За момент Фил я изглежда в безмълвно учудване. Никога не бе очаквал да види такава болка в очите ѝ и инстинктивно се протегна към нея.

— Тори?

— Не. — Тя вдигна ръка да го отблъсне. — Просто... Остави ме на мира. — Обърна се, пресече улицата и влезе в колата си.

Фил тръгна към хотела, проклинайки, и се върна. Тори вече беше отпратила на север.

Мислите ѝ бяха в задънена улица. Случваха се твърде много неща. Защо трябваше това да ѝ подежда така, чудеше се тя. Винаги се беше справяла лесно с проблемите, беше ги нагаждала към своя ритъм.

Сега дълбоко в себе си искаше просто да продължава да кара колата си. Толкова много хора искаха нещо от нея, очакваха нещо. Включително, призна си Тори, и тя самата. Всичко я притискаше изведнъж. Имаше нужда да поговори с някой, ала единственият, който някога бе ставал за това, вече го нямаше.

Господи, не беше уверена в себе си. Защо всички казваха, че е? Понякога ѝ беше толкова трудно да се чувства отговорна. Тод, Мърл, кметът, Креймърови, господин Холистър. Майка ѝ. Искаше само спокойствие — достатъчно време, за да разбере какво става в живота ѝ. Чувствата ѝ към Фил я завладяваха неочаквано. Спря колата и осъзна, че тези чувства създаваха напрежение в нея — жена, която винаги се бе смятала за спокойна. На всичкото отгоре имаше проблеми, които трябваше да бъдат първи. Беше научила това от баща си.

Вдигна поглед и откри, че бе дошла до гробищата, без дори да забележи. Въздъхна и отпусна глава на кормилото. Беше време да дойде тук и да се изправи срещу нещата, които бе загърбила от онази нощ в болницата. Измъкна се от колата и тръгна по сухата трева към гроба на баща си.

Странно, че преди тук имаше вятър, помисли си Тори, гледайки към небето, далечните планини и просторната пустош. Гледаше към всичко, освен към това, което беше в краката ѝ. Трябваше да има малко сянка, помисли си тя и обхвана лактите си с длани. Някой трябваше да засади дървета. Трябваше да взема цветя, каза си Тори и внезапно погледна надолу.

„Уилям Х. Аштън“

Не беше виждала надгробния камък преди. Не се беше връщала на гробищата от деня на погребението. От устните ѝ се откъсна тих стон.

— О, татко...

Не е правилно, помисли си тя и разтърси бясно глава. Просто не е честно. Как може да е там, долу, в тъмнината, когато винаги е обичал слънцето.

— О, не — промълви отново. Не знам какво да правя, каза си Тори, обръщайки се мълчаливо към него. Не знам как да се справя с всичко това. Още имам нужда от теб. Притисна длан към челото си и се опита да възпре сълзите.

Фил спря зад колата ѝ и излезе тихо. Изглеждаше много самотна и изгубена, изправена сред надгробните камъни. Първият му импулс беше да отиде при нея, но той го потисна. Това беше твърде лично за нея. Баща ѝ, помисли си Фил и погледна към гроба, пред който стоеше Тори. Застана до ниската порта от ковано желязо в края на гробището и зачака.

Имаше нужда да каже толкова много неща, имаше още толкова много да сподели. Ала вече нямаше кога. Той си отиде прекалено внезапно. Не е честно, отново си помисли тя с мрачна ярост. Беше толкова млад и толкова добър.

— Толкова ми липсваш — прошепна Тори. — Липсват ми дългите разговори на верандата в тихите вечери. Пушеше онези ужасни пури навън, за да не одимиш пердетата и да не дразниш мама. Винаги толкова съм се гордяла с теб. Тази значка не ми отива — продължи Тори меко и вдигна ръка към нея. — Аз разбирам от закони и съдебни зали. Не искам да направя грешка, докато я нося, защото е твоя. — Пръстите ѝ се свиха около значката. Изведнъж се почувства болезнено самотна, безпомощна и празна. Дори гневът беше изчезнал незабелязано. И все пак примирението, което се опитваше да почувства, беше отблъснато от скръбта, която не искаше да освободи. Ако заплаче, това нямаше ли да значи, че прави първата крачка, с която да се отдалечи от него?

Вгледа се уморено в името, издълбано в гранита.

— Не искам да си мъртъв — прошепна тя. — И се чувствам ужасно, защото не мога да го променя.

Извърна се от гроба с тъжно лице. Вървеше бавно, но измина половината от малкото гробище, преди да види Фил. Спря и се втренчи в него. Умът ѝ беше празен, останаха само чувствата. Той се приближи към нея.

Застанаха лице в лице. Фил видя как устните ѝ потрепват, сякаш иска да каже нещо, ала само поклати безпомощно глава. Прегърна я, без да продума. Скръбта, която я обзе, беше по-силна от всичко преди. Тори потрепери и се вкопчи в него.

— О, Фил, не мога да го понеса. — Тя зарови глава в рамото му и заплака за пръв път след смъртта на баща си.

Той я държеше мълчаливо, завладян от нежност, която не бе изпитвал към никого преди. Риданията ѝ бяха неподправени и страстни. Фил галеше косата ѝ и ѝ предлагаше утеха без думи. Мъката и се изливаше на вълни, които сякаш я задушаваша и го караха да се измъчва за нея по начин, който беше странно интимен. Струваше му се, че може да почувства онова, което чувстваше Тори, и я притискаше силно, чакайки да преминат първите изблици.

Накрая риданията ѝ стихнаха и се превърнаха в треперене, което беше някак по-покъртително от страстта. Още притискаше лицето си към рамото му и разчиташе на силата му, когато нейната я напускаше. Когато му позволи да я поведе към една каменна пейка, умът ѝ беше олекнал и се чувстваше странно облекчена. Седнаха, но той я задържа близо до себе си и я обви с ръцете си в закрила.

— Можеш ли да говориш за това? — попита Фил меко.

Тя въздъхна пресекуливо. От мястото, където седяха, виждаше ясно надгробния камък.

— Обичах го — промълви Тори. — Прекалено, казва майка ми. — Тя преглътна. Гърлото ѝ беше сухо и я болеше. — Той беше всичко добро. Учеше ме да различавам не само доброто и лошото, а и всички полутонове между тях. — Тори затвори очи и отпусна глава на рамото му. — Винаги знаеше какво да прави. Идваше му отвътре и без усилие. Хората знаеха, че могат да разчитат на него, че той ще оправи нещата. Зависех от него, дори в колежа, в Албъркърки — знаех, че ще бъде там, ако имам нужда от него.

Фил целуна слепоочието ѝ в жест на разбиране.

— Как умря?

Той усети по нея да преминава тръпка и я привлече по-близо.

— Получи масиран сърдечен удар. Нямаше никакво предупреждение. Не помня някога да е боледувал. Когато пристигнах, беше в кома. Всичко... — Тя спря, докато намери сили да продължи. Фил покри дланта ѝ със свободната си ръка. — Всичко сякаш се обърка наведнъж. Сърцето му просто спря — завърши Тори с шепот и преплете пръстите си в неговите. — Сложиха го на респиратор. Със седмици нямаше нищо друго, освен тази проклета машина. И тогава майка ми им каза да я изключат.

Фил остави мълчанието да се проточи и проследи погледа ѝ до надгробния камък.

— Трябва да ѝ е било трудно...

— Не — каза тя тихо и безизразно. — Дори не трепна, не заплака. Майка ми е много решителна жена — добави горчиво. — И взе решението сама. Каза ми чак след като всичко беше свършило.

— Тори... — Той я обърна към себе си. Тори беше бледа, очите ѝ блестяха и изглеждаше болезнено изтощена. В него нещо сякаш се скъса. — Не мога да ти кажа кое е правилно, защото няма такова. Ала знам, че идва време, когато всеки трябва да се изправи срещу нещо, което му се струва невъзможно да приеме.

— Ако бях видяла, че го прави от любов, а не за... Целесъобразност. — Тя затвори очи и поклати глава. — Прегърни ме пак. — Фил нежно я притегли в ръцете си. — Тази последна нощ в болницата се държахме много грозно, майка ми и аз. На него щеше да му е много неприятно. Не можах да се спра — въздъхна Тори. — И още не мога.

— Време. — Той я целуна по косата. — Знам колко банално звучи, но е нужно единствено време.

Тя замълча, като прие утехата му, събирайки от силата му. Ако разсъждаваше логично, щеше да реши, че не бе удобно да споделя с него съкровени чувства при досегашните им отношения, ала в момента му се доверяваше напълно.

— Понякога там, в града, изпадам в паника — промълви Тори.

Това толкова го изненада, че отново я наклони назад и се вгледа в лицето ѝ.

— Ти?

— Всички мислят, че понеже съм дъщерята на Уил Аштън, ще се справя с всичко, което изникне. А има толкова много варианти, освен правилния и погрешния.

— Ти си много добра в работата си.

— Аз съм добър адвокат — започна тя.

— И добър шериф — прекъсна я Фил. Повдигна брадичката ѝ и се усмихна. — Това е мнение на някой, който е бил от другата страна на решетките. — Нежно махна косата от бузите ѝ. Те бяха топли и още мокри. — Но не очаквай да го кажа на всеослушание.

Тори се засмя и притисна лицето си към неговото.

— Фил, ти можеш да бъдеш много мил мъж.

— Това изненадва ли те?

— Може би — промърмори тя. Стисна го с въздишка за последен път и се отдръпна. — Имам работа да върша.

Той ѝ попречи да се изправи, като пак хвана ръцете ѝ.

— Тори, знаеш ли колко много се натоварваш?

— Да. — Тя го смути, като вдигна ръката му към устните си. — Тези шест месеца са за него. Това е много важно за мен.

Фил взе лицето ѝ в шепи. Изведнъж му се стори много крехка и уязвима. Страшно му се искаше да се грижи за нея.

— Нека да те откарам обратно. Можем да пратим някой за колата ти.

— Не, всичко е наред. Вече съм по-добре. — Тори го целуна леко. — Оценявам това. С никой не можех да говоря.

Той я погледна настоятелно.

— Би ли дошла, ако имаш нужда от мен?

Тя не отговори веднага. Знаеше, че въпросът бе по-сложен от простите думи.

— Не знам — каза накрая.

Фил я пусна и я проследи с поглед.

СЕДМА ГЛАВА

Камерата се приближи до Сам и Марли. Фил търсеше контраста между младост и възраст, разочарование и очакване. Това беше ключова сцена, заредена с напрежение и сдържана сексуалност. Използваха бара на Ернандес, където героинята на Марли работеше като сервитьорка. Фил почти не бе променил стаята. Барът беше олющен, огледалото беше пукнато в долния край. Миришеше на пот и вкиснати напитки. Искаше да предаде във филма дори миризмата.

Прозорците бяха покрити със специална хартия, която да спира потока слънчева светлина. Така се подчертаваше застоялия въздух в стаята. Прожекторите бяха непоносимо горещи, тъй че нямаше нужда от грим, да се добавят капки пот по лицето на Сам. Заснемаха шестия дубъл и обстановката ставаше напрегната.

Сам изкрещя репликата си и изруга сочно.

— Стоп! — Фил сдържа гнева си и избърса чело с ръка. С някои актьори няколко ядни думи правеха чудеса, но Фил знаеше, че с Дреслър те само ще предизвикат допълнително забавяне.

— Фил... — Сам, махна смачканата каубойска шапка, която носеше, и я хвърли настрана. — Така не става.

— Знам. Изгасете прожекторите — заповяда Фил. — Донеси една бира на господин Дреслър — обърна си той към човека, когото бе наел да се грижи за нуждите на Сам на снимачната площадка. Персоналното внимание беше начинът, по който Фил се оправяше с Дреслър, и до този момент това вършеше работа. — Поседни, Сам — предложи той. — Ще се охладим, малко. — Изчака, докато настаняха Сам на една маса с портативен вентилатор и му поднесоха бира, и също си извади една кутия от хладилника.

— Горещо — отбеляза Марли и се облегна на бара.

Фил я погледна и забеляза потта по размъкнатата и блуза. Подаде й кутията с бира.

— Справяш се чудесно.

— Това е страхотна роля — добави тя и отпи една голяма глътка.
— От доста време чакам нещо такова.

— При следващия дубъл — започна Фил и присви очи, — когато казваш тази реплика за потта и праха, искам да го хванеш за ризата и да го дръпнеш към тебе.

Марли обмисли предложението и остави кутията на бара.

— Така ли: „В този град няма нищо“ — процеди тя ядно и сграбчи мократа му риза. „Нищо друго, освен прах и пот.“ — Сложи и другата си ръка на ризата му и го дръпна. — „Дори мечтите имат прах по себе си.“

— Добре е.

Марли се усмихна ослепително и пак вдигна бирата.

— По-добре предупреди Сам — предложи тя и му подаде кутията. — Той не обича импровизациите.

— Хей, Фил... — Фил се обърна и видя Стийв с ръка на бравата.
— Онова хлапе е отвън с шерифа. Пита дали може да влязат да гледат.

Фил отпи продължително.

— Могат да седнат в дъното на стаята. — Когато Тори влезе, очите му срещнаха нейните. Бяха изминали два дни от срещата им на гробищата. Оттогава не се бе появила възможност, или тя са бе погрижила да няма такава, за личен разговор. Тори срещна погледа му, кимна му и подкани Тод към една от задните маси.

— Страхотна жена, нали? — измърмори Марли.

Фил я погледна въпросително.

— Да.

Марли се ухили и отново се зае с бирата.

— Мърл смята, че тя е най-великото нещо, откакто е измислен нарязания хляб.

Фил извади цигара.

— Доста често се виждаш с помощник-шерифа, нали? Не ми изглежда твой тип.

— Той е симпатяга — каза Марли просто и се засмя. — Шефката му би ме изхвърлила от града.

— Просто е загрижена.

Тя измърмори нещо неразбираемо, което би могло да означава всичко, и прекара пръсти през разбърканите си къдрици.

— Първо помислих, че между тях има нещо... — Фил се изсмя и Марли повдигна тънката си изрисувана вежда. — Разбира се, това беше преди да видя как я гледаш. — Сега беше неин ред да се разсмее на надменното му изражение. — По дяволите, Фил, понякога можеш да изглеждаш като баща си. — Подаде му празната кутия и се обърна. — Грим!

— Тези са 4К — казваше Тод на Тори, сочейки прожекторите. — Слагат тази хартия на прозорците, защото иначе слънцето ще прецака нещата. При вътрешни снимки като тези сега използват специални свещи.

— Доста си навлязъл в техническата страна на нещата, нали?

Тод се раздвижи на стола, ала очите му бяха развълнувани, когато я погледна.

— Господин Кинкейд ги накара да проявят филма, който заснех, в преносимата лаборатория и каза, че е добър. Той каза, че има училища, където може да ида да уча кинематография.

Тя хвърли поглед към Фил, който обсъждаше полугласно нещо със Стийв.

— Доста време прекарваш с него.

— Ами, когато не е зает. Той няма нищо против.

— Не, сигурна съм, че няма. — Тори стисна ръката му и Тод отвърна смело на жеста ѝ.

— Бих предпочел да съм с тебе — измънка той.

Тя погледна надолу към преплетените им ръце и ѝ се прииска да знае как да започне.

— Тод...

— Тишина!

Тори въздъхна и върна вниманието си на сцената пред бара. Беше дошла, защото Тод толкова искаше тя да сподели ентусиазма му, че ѝ стана жал. Чувстваше, че за него е добре, дето се интересува толкова от техническата страна на продукцията. Беше го държала незабелязано под око през изминалите дни и го наблюдаваше заедно с членовете на снимачния екип. Засега изглежда никой не възразяваше срещу присъствието или въпросите му. Всъщност, помисли си Тори, той се превръщаше в нещо като талисман. Говорът му все повече се

изпъстряше с филмовия жаргон. Мозъкът му сякаш попиваше термините и като че ли ги разбираше почти интуитивно. Изглежда не се интересувахе от бляскавата страна на нещата.

Пък и каква беше бляскавата страна на нещата, запита се тя. Стаята бе душна и влажна. Миришеше, и то съвсем не приятно, на застояла бира. Прожекторите повишаваха и без това непоносимата температура. Двамата души пред бара бяха заобиколени от апаратура. Как можеха да са толкова съсредоточени един в друг, зачуди се Тори, когато камерите и прожекторите бяха почти върху тях? Въпреки нежеланието си, тя бе погълната от драматичната сцена.

Героинята на Марли измъчваше героя на Сам, като му се надсмиваше, че се е върнал като неудачник и го подкокоросваше. Но в характера ѝ се чувстваше някаква разрушителна сила. Изглеждаше като жена, притисната от обстоятелствата, ала твърдо решена да се измъкне. Тя правеше разликата във възрастта им някак несъществена. Докато сцената се разгръщаше, един обективен наблюдател би изпитал уважение към нея и може би дори съчувствие. След известно време зрителят щеше да е на нейна страна. Тори се зачуди дали, при цялата си репутация и опит, Дреслър осъзнаваше кой щеше да бъде истинската звезда на този кадър.

Много е добра, призна Тори мълчаливо. Марли Съмърс не беше разглезена, лъскава сладурана от града на блясъка, каквато Тори бе готова да повярва, че беше. Можеше да разпознае силата, когато я види. Тя влагаше в ролята както хъс, така и чисто женска уязвимост, които веднага спечелваха уважение. И потта, продължи Тори, си беше нейна.

— Стоп! — Гласът на Фил я върна в стола ѝ. — Това е. — Тори видя как Марли въздъхна дълбоко. Чудеше се дали има нещо общо между това, да завършиш трудна сцена, и това, да се справиш с труден кръстосан разпит. Реши, че чувството сигурно е почти същото.

— Да направим няколко снимки в едър план, Марли. — Той старателно нагласи смяната на ъглите и осветлението. Когато камерата беше разположена, Фил сам провери през обектива, премести Марли и провери отново.

— Камера... Действай.

Работиха още половин час, за да изгладят сцената. Беше повече от изобретателност, повече от талант. Колелата и лостовете на

филмовата индустрия бяха остри. Имаше много технически детайли и изтощителни повторения. Никой не се оплакваше и не задаваше въпроси, когато трябваше нещо да се промени или да се повтори. Съществуваше една безмълвна връзка — филмът. Може би, каза си тя, беше така, защото знаеха, че той ще надживее всички тях. Тяхната малка частица от безсмъртието. Тори откри, че се изпълва с уважение към тези хора, които толкова много се гордееха с работата си.

— Стоп. Това е всичко. — Тори почти почувства общата въздишка на облекчение. — Бъдете готови за петдесет и трети кадър след... — Фил погледна часовника си. — Два часа. — В момента, в който изключиха прожекторите, температурата падна.

— Ще ида да видя какво прави господин Бикс — обяви Тод и скочи от стола.

Тори остана на мястото си да гледа как Фил отговаря на въпроси и дава нареждания. Той никога не спира, осъзна тя. Един беше актьор, друг осветител или оператор, но той се занимаваше с всичко. Беше богат и привилегирован, напомни си Тори, ала не се страхуваше да работи упорито.

— Шерифе...

Тори обърна глава и видя, че Марли стои до нея.

— Госпожице Съмърс, впечатлена съм.

— Благодаря. — Марли седна на един стол, без да чака покана. — Трябва ми един тричасов душ. — Отпи продължително от чашата с ледена вода, която държеше в ръка. Двете жени се гледаха известно време мълчаливо.

— Имате невероятно лице — каза накрая Марли. — Ако имах такова лице, нямаше да има нужда да се боря, за да получа добра роля. Моето е като захаросана слива.

Тори установи, че се смее. Облегна се назад и праметна ръка през облегалката на стола си.

— Госпожице Съмърс, като шериф трябва да ви предупредя, че кражбата е престъпление. Откраднахте тази сцена от Сам много ловко.

Марли наклони глава и я погледна под друг ъгъл.

— Много сте схватлива.

— Понякога.

— Разбирам защо Мърл мисли, че държите ключа към загадките на вселената.

Тори я изглежда хладно.

— Мърл е много наивен и уязвим млад мъж.

— Да. — Марли остави чашата си. — Харесвам го. — Двете отново се измериха с поглед. — Вижте, искам да ви питам нещо, като между две привлекателни жени. Някога било ли ви е приятно да сте с някой мъж, който обича да говори с вас и да ви слуша?

— Да, разбира се — намръщи се Тори. — Може би затова не мога да си представя какво интересно би могъл да ви каже Мърл.

Марли се разсмя и подпря брадичка на дланта си.

— Твърде много сте свикнали с него. Проправям си пътя нагоре по стълбата от осемнайсетгодишна. Не искам нищо друго повече, отколкото да съм на върха. По пътя съм срещала доста мъже. Мърл е различен.

— Ако се влюби във вас, ще бъде наранен — изтъкна Тори. — Грижа се за него, откакто бяхме деца.

Марли помълча малко, като рисуваше лениво с пръст по запотената повърхност на чашата си.

— Няма да се влюби в мен — каза тя бавно. — Не наистина. Ние просто даваме един на друг по малко от двата си свята за няколко седмици. Когато те изминат, и двамата ще имаме нещо хубаво, което да си спомняме. — Марли погледна през рамо и забеляза Фил. — Всички имаме нужда от някого от време на време, нали, шерифе?

Тори проследи погледа ѝ. В този момент Фил вдигна очи към нея.

— Да — промълви тя и продължи да го гледа. — Предполагам, че имаме.

— Сега ще ида да си взема един дълъг душ... — Марли се изправи. — Той е добър човек — добави тя. Тори отново я погледна, знаейки точно за кого говореше.

— Да, мисля, че си права. — Поседя замислено. След това стана и се огледа за Тод.

— Тори! — Фил сложи ръка върху нейната. — Как си?

— Чудесно. — Тя се усмихна, за да му покаже, че не бе забравила последната им среща. — По-здрав си, отколкото те мислех, Кинкейд, щом можеш цял ден да работиш в тази пещ.

— Това определено беше комплимент — засмя се той.

— Внимавай да не ти се завърти главата. Поттиш се като прасе.

— Вярно — съгласи се Фил сухо. — Не бях забелязал.

Тори взе от близкия стол прехвърлена през облегалката му кърпа.

— Знаеш ли — подзе тя и започна да попива лицето му. — Мислех, че режисьорите възлагат повече работа на другите, отколкото ти.

— Това е моят филм — каза той просто, възбуден от начина, по който Тори прекарваше кърпата по лицето му. — Тори... — Фил хвана свободната ѝ ръка. — Искам да те видя. Насаме.

Тя остави кърпата на масата.

— Това е твоят филм — напомни му Тори. — Аз също трябва да направя нещо. — Очите ѝ се стрелнаха край него и потърсиха Тод.

— Довечера — настоя той. Беше преминал границите на търпението си. — Вземи си една свободна вечер, Тори.

Тя отново го погледна. Беше минала границите на извиненията си.

— Ако мога — съгласи се Тори. — Знам едно място — добави тя и се усмихна бавно. — На около километър и половина южно от града. Плувахме там, когато бях малка. Не можеш да го пропуснеш, това е единствената вода наоколо.

— По залез? — Фил вдигна ръката ѝ към устните си, но Тори я отдръпна.

— Не мога да обещаая. — И преди той да каже още нещо, тя мина покрай него и повика Тод.

Дори докато го извеждаше навън, Тод ѝ обясняваше нещо.

— Тори, страхотно е, нали? Най-страхотното нещо, което някога се е случвало в града. Ако можех, бих тръгнал с тях, когато си заминат. — Той я погледна изпод разрошената си коса. — Ти не искаш ли да заминеш, Тори?

— В Холивуд? — отговори тя небрежно. — О, мисля, че не е в моя стил. Освен това скоро ще се върна в Албъкърки.

— Искам да дойда с теб — изтърси Тод.

Бяха точно пред вратата на участъка, Тори се обърна и го погледна. Не може да се сдържи и сложи ръка на бузата му.

— Тод — подзе тя меко.

— Обичам те, Тори — започна той забързано. — Мога...

— Тод, влез вътре. — От дни се опитваше да измисли какво да му каже и как да го каже. Сега, докато влизаха в кабинета ѝ, Тори се

чувстваше напълно неподготвена. Седна внимателно на ръба на бюрото си и се обърна към него. — Тод... — Тя млъкна и поклати глава. Ох, иска ми се да бях по-умна...

— Ти си най-умният човек, който познавам — продължи той бързо. — И си толкова красива и аз те обичам, Тори, повече от всичко.

Тя пое ръцете му. Сърцето ѝ се късаше за него.

— Аз също те обичам, Тод. — Той не спираше да говори и Тори отново поклати глава. — Ала има различни видове любов, Тод, различни чувства.

— Знам само какво аз чувствам към теб. — Както бе седнала, очите му бяха на една височина с нейните и много настоятелни. Тя осъзна, че Фил беше прав. Той не беше съвсем дете.

— Тод, знам, че няма да ти е лесно да разбереш това, но понякога хората не са един за друг.

— Само защото съм по-млад — пресече я той разпалено.

— Това е част от нещата — съгласи се Тори тихо. — Когато се чувстваш като мъж, е трудно да приемеш, че още си момче. Имаш още много да изживееш и да научиш.

— Но когато това стане... — започна Тод.

— Когато това стане — прекъсна го тя, — няма да имаш същите чувства към мене.

— Напротив! — настоя той. Изненада и двамата, като сграбчи ръцете ѝ. — Това няма да се промени, защото не искам. И ще чакам, ако трябва. Обичам те, Тори.

— Знам. Знам, че чувствата ти са истински. — Тя покри ръцете му със своите. — Възрастта не значи нищо за сърцето, Тод. Ти си много специален за мен, много важна част от живота ми.

— Ала не ме обичаш... — Гласът му трепереше от объркване и яд.

— Не по начина, който имаш предвид. — Тори задържа здраво ръцете му.

— Ти мислиш, че е смешно.

— Не — каза тя остро и се изправи. — Не, мисля, че е прекрасно. И ми се иска нещата да стояха иначе, защото знам какъв мъж ще станеш. Боли ме. И за мен.

Той дишаше забързано, като се бореше със сълзите и ужасното чувство, че е предаден.

— Ти не разбираш — обвини я Тод и се отскубна от нея. — Не те интересува.

— Интересува ме. Тод, моля те...

— Не — спря я той с измъчен поглед. — Не те интересува. — Тод излезе от кабинета с достойнство, което късаше сърцето на Тори.

Тя се отпусна на бюрото, завладяна от чувство за провал.

Слънцето тъкмо залязваше, когато Тори се отпусна на ниската, бодлива трева край водата. Придърпа колене към гърдите си и се загледа в огненото кълбо, което потъваше към хоризонта. Цветът му се открояваше ярко върху синия фон на потъмняващото небе. Никаква мекота или благод. Това беше ярка и приковаваща вниманието прелюдия към нощта.

Тя гледаше небето със смесени чувства. Денят като цяло беше такъв, че ѝ се искаше да го опакова и да го изпрати към забравата. Още беше емоционално изтощена и нервна от случката с Тод. В резултат се бе отнесла към няколко рутинни обаждания с по-малко деликатност, отколкото ѝ беше навик, и дори бе успяла да се скара на Мърл, преди да приключи дежурството си. Погледна надолу към значката си и си помисли дали да не я хвърли във водата.

Страхотно обърка нещата, шерифе, каза си Тори. Е, по дяволите, реши тя и отпусна брадичка на коленете си. Това ѝ беше свободната вечер. Утре щеше да се справи с всички бедствия едно след друго.

Проблемът беше, помисли си с полуусмивка, че бе забравила изкуството да се отпуска. Беше време отново да се запознае с мързела. Легна назад, затвори очи и веднага заспа.

Бавно се събуди от лекото докосване на пръсти върху бузата ѝ. Тори въздъхна сънено и започна да спори със себе си дали да отвори очи. Усети още едно докосване, което този път проследи линията на устните ѝ. Наслаждавайки се на усещането, тя издаде тих звук на задоволство и отвори очи.

Светлината беше мътна. Здрачаваше се. Очите ѝ се фокусираха върху небето над нея. Нямаше нито облаци, нито звезди, само нежно синьо небе. Пое дълбоко въздух и протегна ръце. Някой хвана ръката ѝ и я целуна. Тори обърна глава и видя, че Фил седи до нея.

— Здравей.

— Достатъчно е човек да те гледа как се събуждаш, за да полудее — измърмори той и задържа ръката ѝ. — Ти си по-секси, когато спиш, отколкото са повечето жени, когато са съвсем будни.

Тя се засмя лениво.

— Спането винаги е било едно от нещата, в които съм най-добра. Отдавна ли си тук?

— Не. Снимките малко се проточиха. — Фил разкърши рамене и се усмихна. — Как мина денят ти?

— Отвратително. — Тори въздъхна тежко и седна. — Говорих с Тод днес следобед. Не се справих много добре. По дяволите. — Тя отново отпусна чело на коленете си. — Не исках да нараня това момче.

— Тори... — Фил поглади косата ѝ. — Не е имало начин да не го нараниш. Хлапетата са жилави. Ще се оправи.

— Знам. — Тори се обърна към него. — Но той е толкова крехък. Любовта е крехка, не мислиш ли? Толкова лесно се разбива. Сигурно ще е най-добре, ако ме мрази за известно време.

— Няма — възрази Фил. — Ти значиш твърде много за него. След време чувствата му ще се преместят в перспектива. Предполагам, че винаги ще те смята за първата си истинска любов.

— Това ме кара да се чувствам много специална, ала мисля, че не успях да го накарам да ми повярва. Както и да е — продължи тя. — След като оплесках това, аз се озъбих на един от градските съветници, почти откъснах главата на един фермер и плеснах Мърл няколко пъти. — Тори изруга със същото умение, на което той се бе възхитил преди време. — Седях си тук и знаех, че има опасност да потъна в самосъжаление, така че вместо това заспах.

— Мъдър избор. Аз едва не удуших надзорника си.

— Надзорник? О, гаранта. — Тори се разсмя и отметна косата си. — Значи и двамата сме прекарвали прекрасен ден.

— Да го полеем. — Фил измъкна бутилка шампанско иззад гърба си.

— Хм, какво е това? — Тя погледна етикета и сви устни. — Винаги предпочиташ най-доброто, нали, Кинкейд.

— Абсолютно — съгласи се той и отвори бутилката. Наля шипящото вино в една чаша. Тори я пие и се загледа в мехурчетата, които се пукаха, докато Фил пълнеше своята чаша. — Да пием за края на деня.

— За края на деня — съгласи се тя и чашите им звъннаха. Леденото шампанско приятно оципа езика ѝ. — Хубаво е — измърмори Тори, вкусвайки със затворени очи. — Много хубаво.

Пиеха в споделено мълчание, докато мракът се сгъстяваше. Над главите им няколко звезди затрептяха колебливо, а луната започна бавното си изкачване по небето. Не се чуваше полъх на вятър или плисък на вода. Фил се облегна на лакът и се вгледа в профила на Тори.

— За какво мислиш?

— Че се радвам, че си взех свободна вечер. — Тя се усмихна и се обърна към него. Бледата светлина на луната освети чертите ѝ и ги подчерта.

— Господи, Тори — ахна той. — Трябва да заснема лицето ти.

Тя отметна глава и се разсмя толкова свободно, колкото не се беше чувствала от седмици.

— Ами направи си домашен филм, Кинкейд.

— Би ли ми позволила? — попита той незабавно.

Тори просто пак напълни чашите.

— Ти си обсебен.

— Да, повече, отколкото е удобно — измърмори Фил. Отпи с наслада, ала си мислеше за нея. — Не бях сигурен, че ще дойдеш.

— Нито пък аз. — Тя се вгледа съсредоточено във виното в чашата си. — Още една чаша и може да призная, че ми е приятно с теб.

— Имаме още половин бутилка.

Тори повдигна рамо и отново отпи.

— Стъпка по стъпка — каза тя. — Макар че, струва ми се, че вече сме минали няколко стъпки, нали?

— Няколко. — Той плъзна пръсти по тила ѝ. — Това не те ли притеснява?

Тори се изсмя унило.

— Да, повече, отколкото е удобно.

Фил седна и небрежно преметна ръка през раменете ѝ.

— Най обичам нощта. Тогава имам възможността да мисля. — Той усети, че тя бе напълно отпусната и усети приятна тръпка, когато Тори склони глава на рамото му. — През деня съм под напрежение, имам задачи и мога да мисля само на крак.

— Това е забавно. — Тя вдигна ръка, за да преплете пръстите си с неговите. — В Албъкърки често най-добре планирах в леглото в нощта преди делото. През нощта мислите ти идват по-лесно. — Тори изви главата си и леко докосна устните му със своите. — Приятно ми е с теб.

Фил ѝ върна целувката, но също толкова леко.

— Значи нямах нужда от шампанското?

— Е... Не болеше. — Той се изкикоти и тя отново отпусна глава във вдлъбнатината на рамото му. Главата ѝ пасваше там идеално. — Винаги съм обичала това място — промълви тихо Тори. — Тук водата е много ценна и всичко наоколо винаги е изглеждало като малък мираж. Не е много голямо, ала на места е доста дълбоко. Хората от града обичат да го наричат езеро. — Тя внезапно се засмя. — Когато бяхме деца, се събирахме тук в някой непоносимо горещ ден, събличахме се и скачахме вътре. Разбира се, когато станяхме тийнейджъри, на това не се гледаше с добро око, ала все пак успявахме.

— Нашата упадъчна младеж.

— Не, чисто и просто забавление, Кинкейд — възрази Тори.

— О, така ли? Защо не ми покажеш?

Тя се обърна към него полуусмихната. Фил повдигна предизвикателно вежда и Тори се засмя. Сърцето ѝ заби развълнувано.

— Дадено. — Отблъсна го и свали обувките си. — Целта на играта е да влезеш първи.

Той смъкна ризата си и осъзна, че никога преди не я бе виждал да се движи бързо. Още събуваше обувките си, когато тя се втурна гола към водата. Лунната светлина танцуваше по кожата ѝ и по косата, която се спускаше по гърба ѝ, и Фил спря и се загледа в нея. Беше дори по-прекрасна, отколкото си бе представял. Тори скочи до кръста във водата и се гмурна. Той се отърси от транса, съблече се и я последва.

Водата беше приятно хладна. В началото накара сгорещената му кожа да изтръпне, но после я погали. Фил изстена от чисто удоволствие и се потопи до раменете. Малкото вирче наред нищото му даваше същото облекчение, както правения по поръчка басейн. Дори повече, осъзна той и се огледа за Тори. Тя изплува с вдигнато нагоре лице и загладена назад коса. Лунната светлина блестеше във

водата по лицето ѝ. Русалка, помисли си Фил. Тори отвори очите си. Те бяха зелени като на котка.

— Бавен си, Кинкейд.

Той се бореше с почти болезнена вълна от желание. Не биваше да избързва. И двамата знаеха, че това време бе тяхно и имаха още часове на разположение.

— Преди никога не съм те виждал да се движиш бързо — отбеляза Фил и заплува към нея.

— Пазя се... — Дъното беше малко под пръстите ѝ и тя движеше лениво крака, за да се задържи на повърхността. — Съхранението на енергия е една от основните ми цели.

— Това сигурно означава, че не искаш да се състезаваш.

Тори го изгледа.

— Ти се шегуваш!

— Сигурно не е много трудно да те победи човек — реши той и добави: — Кльоцава си.

— Не съм. — Тя го опръска с вода.

— След няколко месеца в добра фитнес зала ще заякнеш малко — усмихна се Фил и изтри спокойно водата от очите си.

— Съвсем добре съм си сложена — отвърна Тори. — Това опити на начинаещ психолог ли са, Кинкейд?

— Подейства ли? — попита той на свой ред.

В отговор тя се завъртя и заплува, като изтласка в лицето му завеса от вода и се насочи към далечния край на басейна, Фил се усмихна, като забеляза, че когато пожелаеше, Тори можеше да се движи като светкавица, и се впусна след нея.

Тя го изпревари с две загребвания, изчака го засмяна и отметна назад косата си.

— По-добре запази членството си в тази фитнес зала, Кинкейд.

— Ти мамиш — изтъкна той.

— Ала спечелих. Само това има значение.

Фил повдигна вежда развеселен и се учуди, че Тори дори не бе задъхана. Очевидно твърдението ѝ за енергията беше съвършено вярно.

— И това от един служител на закона.

— Не нося значката си.

— Забелязах.

Тя отново се засмя и спокойно заплува, обърната настрани към средата на басейна.

— Мисля, че си в доста добра форма... Като за режисьор от Холивуд.

— Така ли? — Той заплува до нея и се нагоди към ленивите ѝ движения.

— Нямах шкембе... Все още — добави Тори засмяна.

Фил натисна нежно, но здраво главата ѝ под водата.

— Значи искаш да играеш мръсно — измърмори тя, когато изплува. С бързо движение стисна краката му между своите и силно го бутна в гърдите. Хвана го неподготвен, той се преобърна и потъна. Изплува и тръсна глава, за да отметне капещата коса от очите си. Тори вече беше на няколко метра и се кикотеше.

— Основна самозащита, хватка сто и едно — осведоми го тя. — Макар че във водата трябва да вземеш предвид плаваемостта.

Този път Фил вложи повече сила в загребванията си. Преди Тори да стигне до брега, той здраво я хвана за глезена, завлече я под водата и я придърпа към себе си. Когато изплува, плюейки вода, тя се озова в ръцете му.

— Искаш ли да опиташ няколко свободни хвърляния? — подкани я Фил.

Тори беше предпазлива жена. Измери противника и шансовете си.

— Отказвам се. Водата не е моята стихия.

Ръцете ѝ бяха притиснати между телата им, ала когато се опита да ги освободи, той я привлече още повече. Усмивката му се смени с изражение на разбиране. Тя усети как сърцето ѝ заби бавно и силно.

Целуна я с безкрайно внимание, като искаше да се наслади на момента. Устните ѝ бяха влажни и студени. Езикът ѝ потърси неговия без колебание. Целувката се задълбочи бавно и с наслада. Фил я поддържаше и краката ѝ бяха малко над песъчливото дъно. Чувството за безтегловност я възбуждаше и Тори се оставяше да плава, хваната за него като за котва. Устните им се загоряха от общата им топлина и те потърсиха нови вкусове.

Изследваха лицата си без да бързат, обсипваха с влажни целувки влажна кожа. Водата се плискаше около тях с тих шепот.

Тя най-после освободи ръцете си, обви ги около врага му и се притисна към него. Чу как той си пое рязко дъх при допира и почувства как по него премина тръпка, Фил притисна устни към нейните. Времето за бавна любов беше отминало. Дълго сдържаната страст избухна, докато устните им се търсеха. Той задържа здраво ръката си на кръста ѝ и започна да я гали, както отдавна копнееше. Пръстите му се плъзнаха по влажната ѝ кожа.

Тори се движеше срещу него и омаломощаваше и двамата, така че потънаха прегърнати. Изплуваха със стичаща се от тях вода и прилепени устни и поеха жадно въздух. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му, привлякоха го и пак го отблъснаха, за да потърсят още. Не можа да понесе желанието, зарови пръсти в косата му и отново привлече устните му към своите. С внезапна ярост Фил и наведе назад, докато косата ѝ се зарея по повърхността на водата. Устата му се спусна по лицето ѝ, като парира усилията ѝ да я спре със своята, а дланта му намери гръдта ѝ.

Опиянен от властта си, той прекара устни по тръпнещата ѝ кожа до мястото, където водата ги разделяше. Тори се вкопчи разтреперана в раменете му.

Фил я отпусна и главата и се отметна назад така, че шията ѝ остана открита и проблясваща на лунната светлина. Той я целуна алчно и тя извика от болезнено удоволствие.

Водата беше студена, но Тори беше толкова гореща, че краката му едва не го предадоха. Струваше ѝ се, че водата ври, сгряна от топлината на собственото ѝ тяло. Сякаш дишането ѝ ехтеше в празната нощ и се връщаше при нея. Искаше да му извика да я вземе, ала името му едва излизаше през устните ѝ. Не издържаше повече, желанието беше непоносимо. Със сила, бликаща от страстта ѝ тя обви крака около кръста му и се наведе към него.

Двамата се олюляха еднакво потресени. После Фил сграбчи краката ѝ и ѝ позволи да го отведе на диво, невероятно пътешествие. Тори чувстваше в главата си свистене като вятър. Разтреперани, те се отпуснаха във водата.

Той смътно осъзна къде се намират и отново я притисна към себе си.

— Най-добре да излезем оттук — успя да каже Фил. — Ще се удавим.

Тя положи глава на рамото му.

— Нямам нищо против.

Той се засмя тихо и дрезгаво, вдигна я на ръце и я изнесе от басейна.

ОСМА ГЛАВА

Той я положи на земята и легна по гръб на тревата до нея. Известно време единственият звук в нощта беше дишането им. Звездите вече грееха ярко и луната беше пълна. Двамата се вгледаха нагоре.

— Ти спомена — подзе Фил с все още пресеклив глас, — че водата не е твоята стихия.

Тя се заля в смях, който прерасна във взрив от чисто удоволствие.

— Сигурно съм сгрешила.

Той затвори очи, за да се наслади по-добре на тежката слабост, която изпълваше тялото му.

Тори въздъхна и се протегна.

— Беше чудесно.

Фил я привлече по-близо до себе си.

— Студено ли ти е?

— Не.

— Тази трева...

— Ужасна е, нали? — Тя отново се разсмя и се претърколи върху гърдите му. Влажната ѝ кожа се плъзна по неговата. Той прекара мързеливо ръка по гърба ѝ и Тори му се усмихна. Косата ѝ беше пригладена, а кожата ѝ беше бледа и прекрасна като мрамор на лунната светлина. На миглите ѝ висяха няколко малки капки вода.

— Красива си, когато си мокра — каза Фил и я привлече надолу за една бавна мързелива целувка.

— Ти също. — Той се усмихна и тя прекара палците си от страните му към скулите му. — Харесвам лицето ти — промълви Тори и наклони глава, за да го разгледа. — С тази аристократична структура на костите, която си наследил от баща си. Не е чудно, че изглеждаше толкова добре като авантюрист в ранните си роли. — Тя присви очи, сякаш търсеше друга гледна точка. — Разбира се, твоето доста ми харесва, особено когато си с това надменно изражение.

— Надменно? — Фил помръдна, защото тревата бодеше голата му кожа.

— Правиш го много добре. Погледът ти има страхотната способност да казва „моля“ и да означава „върви по дяволите“. Забелязала съм го, особено когато говориш с онзи нисък човек с очилцата.

— Тримейн — промърмори Фил. — Съпродуцент и голям досадник.

Тори се изкикоти и целуна бузата му.

— Не обичаш някой друг да си пъха носа във филма ти, нали?

— Много съм ревнив към нещата, които ми принадлежат. — Той я целуна отново с повече страст, отколкото възнамеряваше. Когато целувката се проточи и задълбочи, Фил издаде звук на удоволствие и я притисна към себе си. Когато устните им се разделиха, погледите им се срещнаха. И двамата знаеха, че се насочват към опасна територия и пристъпваха внимателно. Тя отпусна глава на гърдите му и се опита да помисли логично.

— Струва ми се, и двамата знаехме, че това ще стане, рано или късно.

— Мисля, че да.

Тори прехапа долната си устна.

— Важното е да не позволяваме да възникнат усложнения.

— Не. — Фил погледна намръщено към звездите. — И двамата искаме да избягваме усложненията.

— След няколко седмици и ти, и аз напускаме града. — Те не осъзнаваха, че се бяха прегърнали по-силно. — Трябва отново де поема делата си.

— Аз трябва да довърша студийните снимки — промълви той.

— Хубаво е, че се разбираме още от началото. — Тя затвори очи и пое аромата му, сякаш я беше страх да не го забрави. — Така можем да бъдем заедно и да знаем, че никой няма да бъде наранен, когато всичко свърши.

— Да.

Двамата лежаха в мълчание и се опитваха да се справят със своето взаимно и неизказано чувство на потиснатост и загуба. Ние сме възрастни хора, мислеше си Тори, борейки се с настроението си.

Привличаме се. Няма нищо повече от това. Не може да има нещо повече. Ала не беше така уверена в себе си, както ѝ се искаше.

— Добре — подзе тя ведро и отново вдигна глава. — Кажи ми как вървят снимките? Днешната сцена изглеждаше идеално.

Фил се насили да се нагоди към настроението ѝ и да не обръща внимание на съмненията, които се оформяха в главата му.

— Ти дойде при последния дубъл — отвърна той сухо. — Беше като вадене на зъб.

Тори се протегна през него и взе бутилката шампанско. Чашата беше запотена.

— Стори ми се, че Марли Съмърс накрая просто установи надмощие — забеляза тя, докато си наливаше.

— Много е добра.

Тори отпусна ръка на гърдите му и отпи. Виното още беше студено.

— Да, и аз това си помислих, но бих искала да остави Мърл на мира.

— За целомъдрието му ли се тревожиш, Тори? — попита Фил.

Тя го погледна раздразнено.

— Той ще бъде наранен.

— Защо? — възрази Фил. — Защото една красива жена е достатъчно заинтересувана, че да прекара известно време с него? Виж сега — продължи той, преди Тори да успее да възрази, — ти имаш своя представа за него, ала някой друг може да има друга.

Тя се намръщи и пак отпи.

— Как ще се чувства, когато Марли си замине?

— Това е нещо, с което ще трябва да се справи сам — каза тихо Фил. — Той вече знае, че тя ще си тръгне.

Погледите им отново се срещнаха с разбиране, бързо и почти уплашено. Тори погледна настрани и се вгледа във виното в чашата си. С тях беше различно, каза си тя. Двамата с Фил имаха определени приоритети. Когато дойдеше време да се разделят, щеше да е без съжаление и болка. Трябваше да бъде.

— Може би няма да е лесно да се приеме — промълви Тори, като се опита да повярва, че още говори за Мърл.

— И от двете страни — отговори той след дълга пауза.

Тя завъртя глава и установи, че Фил я гледаше със светнали очи, ясни и много настоятелни. Земята отново ставаше несигурна.

— Предполагам, че всичко ще стане възможно най-добре... За всички. — Беше решена да разведри настроението и му се усмихна. — Знаеш ли, целият град се вълнува заради сцените, в които ги снимаш като статисти. Близнаците Креймър не са нарушавали реда цяла седмица.

— Един от тях ме попита дали може да го снимаме в едър план.

— Кой от двамата?

— Кой би могъл да каже? — отвърна Фил. — Същият се опита да си уреди среща с Марли.

Тори се засмя и притисна опакото на дланта си към устата си, за да задържи една глътка шампанско.

— Трябва да е бил Зак. Той е невъзможен. Ще му дадеш ли снимки в едър план?

— Ще му тегля един як шут по задника, ако пак бърника около крана — отвърна Фил.

— Охо, не съм чула за това.

Той сви рамене.

— Не ни се стори необходимо да го заплашваме със закона.

— Колкото и да е изкусително — вметна тя, — не бих го изпратила в затвора. Да се оправяш с близнаците Креймър си е цяло изкуство.

— Накарах един от пазачите здравата да го наплаши — продължи Фил неспринудено. — Изглежда поддържа.

— Слушай, Фил, ако някой от хората ми има нужда да бъде възпрян, аз очаквам да бъда уведомена.

Той въздъхна, измъкна чашата от ръката ѝ, захвърли я настрани и се претъркули върху нея.

— Взела си свободна вечер, шерифе. Да не говорим за това.

— Наистина. — Ръцете ѝ се обвиха около врата му. — За какво ще говорим тогава?

— За нищо — измърмори Фил и притисна устни към нейните.

Тори отговори с приглушен стон на съгласие. Той усещаше вкуса на шампанско на езика ѝ и се заигра с него. Нощната горещина вече бе изсушила телата им, но Фил прекара ръце през хладната влага в косите ѝ. Този път, помисли си той, нямаше да има отчаяние. Можеше да ѝ се

наслади бавно — дългите, стройни форми на тялото ѝ, копринената ѝ кожа, упоителният ѝ вкус.

Без да бърза, Фил предприе пътешествие от устните ѝ с вкус на вино към по-топлия вкус на шията ѝ. Ала ръцете му вече бродеха настоятелно. Тори се движеше под него с неконтролируема настойчивост. За свое учудване Фил установи, че би могъл да я вземе веднага, но възпря желанието. Имаше да научи още толкова много от нея, толкова много да изпита. Като плъзгаше устни по кожата ѝ, той се придвижи надолу към гърдите ѝ.

Тори се изви и го притисна към себе си. Бавните му, прелъстителни целувки я накараха да изстене с доволно мъркане. Устните му бродеха под възвишението на гърдта ѝ и изпращаха през нея нови и нови тръпки на удоволствие. Той докосваше бавно с устни едната ѝ гърда, сложил длан върху другата, и я караше да мълви неразбираеми слова. С безкрайно внимание пое втвърденото зърно на гърдата ѝ между зъбите си, остави го напрегнато от желание и се насочи към другата ѝ гърда.

Ръцете му се бяха преместили по-ниско и страстта се спускаше върху нея на толкова много места, че тя бе изпълнена с луд копнеж.

Жадна да научи колкото можеше повече за тялото му, Тори прекара пръстите си по стегнатите мускули на раменете му и надолу по силния му гръб. Усети как Фил потрепери при допира ѝ със замъглени от чувствата сетива. Плъзна бавно пръсти по ребрата му. Той изръмжа и впи зъби в нежната ѝ плът. Устата му жадно се върна към нейната.

Тя се протегна към сърцевината на чувствата му и Фил пое рязко въздух при допира. Зарови глава във врата ѝ и усети, че потъва в удоволствието. Желанието му нарасна неимоверно, ала той отново го потисна.

— Не още — промълви Фил на себе си и на нея. — Не още.

Пое надолу по долината между гърдите ѝ и се потопи в горещото ухание на кожата ѝ. Коремът ѝ трептеше под устните му. Тори вече не усещаше грубия килим от трева под гърба си. Чувстваше единствено търсещите устни на Фил и милувките на ръцете му. Устата му се плъзна по-надолу и тя изстена от желание. Езикът му — умел и алчен — изпращаше наслада от сърцевината ѝ чак до върховете на пръстите ѝ. Тялото ѝ натежа от нея, а главата ѝ олекна. Доведе я трепереща до

върха, но не ѝ остави време да се възстанови. Пръстите му я търсеха, дори когато устата му намираще нова наслада във вкуса на бедрата ѝ.

Тя поклати глава, неспособна да повярва, че можеше да бъде толкова безпомощна. Пръстите ѝ скубеха сухата трева, а устните ѝ отговаряха на замайващото темпо, което налагаше Фил. Кожата ѝ отново беше влажна и потръпваше в горещия нощен въздух. Той отново и отново я издигаше до върха, без да ѝ даде пълно освобождение.

— Фил — промълви тя между накъсаното си дишане. — Искам...

Той се бе докарал до ръба на лудостта. Цялото му тяло туптеше от болка за нея. Устните му диво се впуснаха в безумно пътешествие нагоре по тялото ѝ.

— Какво? — настоя Фил. — Какво искаш?

— Теб — изтръгна се от нея. Тори вече не съзнаваше думите и значението им. — Теб.

С триумфално ръмжене той проникна в нея и изстреля и двамата по-близо до това, което така настоятелно отричаха.

Беше го предупредила за горещината. Въпреки това Фил проклинаше безмилостното слънце, докато подготвяше новите снимки на открито. Сценичните работници бяха сложили стойки с „пеперуди“ — дълги ленти от плат, които да правят сянка между дублите. Операторът стоеше под огромен оранжево-бял чадър и се потеше обилно. Актьорите поне можеха да прекарат малко време на сянка, ала Фил работеше на слънце през почти цялото време, като проверяваше ъгли, осветление, сенки. Използваха огледала, за да пренасочват слънчевата светлина и волтови дъги от графит, за да балансират осветлението на фона. Един, гол до кръста, осветител нанасяше последните парченца син гел върху една крушка. Ослепително яркият ден беше точно това, което Фил искаше, но това не правеше работата му по-приятна.

Насили се да преглътне още солени таблетки и заповяда да започне следващия дубъл. Интересно, Дреслър сякаш се бе нагодил към горещината по-лесно от по-младите си колеги. Или, помисли си Фил, докато той вървеше бавно надолу по улицата с неопитния актьор,

който играеше второто му аз, беше решен да не позволи да го надвият. С времето Дреслър ставаше все по-борбен и колкото по-борбен ставаше най-вече с Марли, толкова повече можеше да измъкне от него Фил.

Да, помисли си Фил, когато Дреслър се обърна към по-младия актьор с изражение на умора от живота. Той напредваше бавно с диалога си, едва ли не се влачеше. Даваше съветите си неохотно, без увереност, че са смислени или поне, че някой ще се вслуша в тях. Говореше почти на себе си. За момент Фил забрави проблемите си и просто се възхити от един професионалист, който беше напипал същността на героя си. Остаряваше и не му пукаше, искаше да го оставят на мира, ала не се надяваше, че ще се съобразят с желанията му. Някога бе познал славата, после го бе напуснала. Виждаше себе си в по-младия мъж и изпитваше горчиво съжаление. Накрая се обърна и си отиде. Камерата се задържа върху него за половин минута в мълчание.

— Стоп. Идеално — съобщи Фил с рядко за него несъмнено одобрение. — Време за обяд — каза той и сложи ръка на рамото на младия актьор. — Скрий се от слънцето за малко. Ще ми трябваш за снимки в едър план след тридесет минути. — Тръгна да пресрещне Сам. — Това беше страхотно изпълнение.

Сам се ухили и избърса челото си.

— Някой трябва да покаже на тези хлапета как се правят нещата. Любовната сцена с Марли ще бъде интересна — добави той малко мрачно. — През цялото време не ми излиза от ума, че е на възрастта на дъщеря ми.

— Това ще ти помогне да си верен на образа.

Сам се засмя и прекара пръсти през гъстата си прошарена коса.

— Е, момичето е професионалистка — продължи той след малко. — Този филм ще я изстреля право в бързата лента. — Погледна изпитателно Фил и добави: — А ти и аз ще си изработим един на друг по един Оскар. — Фил само повдигна вежда и Сам го плесна по гърба. — Не ме гледай така, момче — кимна той развеселен. — Говориш с човек, който сам е бил подминат няколко пъти. Може да се надуваш и да разправяш, че наградите не значат нищо... Но те значат. — Отново погледна Фил в очите. — Аз искам тази точно колкото и ти. — Той

потърка корема си. — Сега отивам да си взема една бира и да си вдигна краката.

Сам се отдалечи мудно, докато Фил гледаше след него. Не искаше да признае, дори пред себе си, че просто копнееше за най-голямото признание в професията си. Дреслър го беше казал с много малко думи. Да, искаше да режисира добри филми — с финансов и критически успех, трайни, важни. Обаче искаше и онази златна статуетка. Фил изтри чело с крива усмивка. Изглежда нуждата да побеждаваш и да бъдеш признат не изчезваше с годините. Дреслър беше в професията по-дълго, отколкото бе живял Фил, и все пак още чакаше заветната награда. Фил намести слънчевите си очила и си призна, че няма желание да чака тридесет и пет години.

— Хей, Фил. — Бикс се приближи към него, като бършеше лицето си. — Виж, трябва да направиш нещо с тази жена.

Фил извади цигара.

— Коя?

— Шерифа. — Бикс пъхна още едно парче дъвка в устата си. — Страхотно изглежда — добави той. — Така върви, че кара човек просто да се лепне за... — Той забеляза изражението на Фил и млъкна. — Просто наблюдение — измънка Бикс.

— Какво искаш да направя за походката на шериф Аштън, Бикс?

Бикс улови веселия тон в гласа на Фил и се ухили.

— Нищо, моля те. Човек трябва да има нещо приятно за гледане на това място. Но, по дяволите, Фил, тя ми написа квитанция и ми натресе глоба от двеста и петдесет долара.

Фил бутна очилата горе на главата си и въздъхна уморено. Щеше му се да вземе един бърз душ, преди да възобнови снимките.

— За какво?

— Замърсяване.

— Замърсяване? — повтори Фил и се изсмя.

— Двеста и петдесет за това, че съм хвърлил обвивки от дъвка на улицата — отвърна Бикс, на който хич не му беше до смях. — И изобщо не разбира от дума. Щях да ги събера и да се извиня. Двеста и петдесет за хартийка от дъвка, Фил. Боже!

— Добре, добре, ще поговоря с нея. — Фил погледна часовника си и тръгна нагоре по улицата. — Пригответе се за следващия кадър след двадесет минути.

Тори седеше с крака на бюрото и се мъчеше да дешифрира доклада на Мърл за враждата между две съседни имения. Изглежда спора за една ограда започваше да се разгорещява и щеше да изисква личното ѝ внимание. Същото важеше и за писмото, което беше получила от един от клиентите си в Албъкърки. Когато Фил влезе, тя вдигна поглед от драсканиците в бележника и се усмихна.

— Изглеждаш сгорещен — отбеляза Тори.

— Съм сгорещен — потвърди той и хвърли поглед към скърцащия вентилатор над главите му. — Защо не накараш да го оправят?

— И да разваля атмосферата?

Фил прекрачи спящото куче и седна на ъгъла на бюрото.

— По-късно ще снимаме една от сцените, в които се мотаят хората от града. Ще гледаш ли?

— Непременно.

— Искаш ли да служиш като украшение? — попита той с усмивка.

— Не, благодаря.

Фил се наведе напред и притисна устни към нейните.

— Да вечеряме в стаята ми довечера...

Тя се усмихна.

— Имаш ли още от онези свещи?

— Всичко, което поискаш — съгласи се той.

— Убеди ме — промърмори Тори и привлече лицето му за повторна целувка.

— Тори, ако някой ден донеса камера на ранчото ти, ще ми позволиш ли да те снимам как яздиш онова паломино?

— Фил, за Бога...

— Домашно кино? — прекъсна я той и нави косата ѝ на пръста си.

Тя въздъхна покорно.

— Ако е важно за теб.

— Важно е. — Фил се изправи, погледна часовника си и извади цигара.

— Слушай, Тори, Бикс ми каза, че си го глобила за замърсяване.

— Вярно е. — Телефонът звънна и Фил изчака, докато тя говореше. След малко осъзна, че тонът ѝ бе леко различен. С интерес я

слушаше как използва юридическия жаргон. Сигурно се обаждаха от Албъкърки, сети се той. Наблюдаваше я внимателно и откри, че това бе част от живота ѝ, за която не знаеше нищо. Каза си, че сигурно бе твърда в съдебната зала. Под тази мудна външност се криеше настойчивост, която се проявяваше неочаквано на моменти. И какво ли правеше след деня в съда или кантората?

Сигурно има мъже, помисли си Фил и картината не му хареса. Жена като Тори би прекарвала вечерите и нощите сама, само ако реши. Той погледна настрани и дръпна силно от цигарата. Не биваше да позволява на мислите си да отиват в такава посока, напомни си Фил.

Двамата бяха свободни хора. Това беше първото им правило.

— Фил?

Той се обърна и видя, че бе оставила слушалката.

— Какво?

— Казваше нещо.

— А... — Фил се опита да си спомни целта на посещението си.
— Бикс.

— Да, какво за него?

— Двеста и петдесет долара глоба за замърсяване — изтъкна той. Бръчката между веждите му още не беше изчезнала напълно.

— Да, това е размерът на глобата.

— Тори, бъди разумна.

Тя вдигна вежда.

— Разумна ли, Кинкейд?

Употребата на фамилията му показваше на какво ниво си имаха работа.

— Определено е прекалено за обвивка от дъвка.

— Глобата не зависи от вида на отпадъците — отговори Тори и сви непринудено рамене. — Консерва от черен хайвер щеше да му струва също толкова.

Фил се надигна при това предизвикателство.

— Слушай, шерифе...

— И като стана дума — прекъсна го тя, — можеш да кажеш на хората си, че ако не почнат да прибират по-внимателно след себе си, всички ще бъдат глобени. — И добави със спокойна усмивка: — Нека пазим Френдли чист, Кинкейд.

Той пое дълбоко въздух.

— Няма да ти позволя да тормозиш хората ми.

— А аз няма да ти позволя да замърсяваш града ми.

Фил изруга и тръгна да заобикаля бюрото, когато вратата се отвори. Тори свали крака на пода и понечи да се изправи, радостна, че вижда Тод. В този момент забеляза на бузата му тъмна синина. Яростта ѝ се надигна толкова бързо, че трябваше да стисне юмруци, за да я овладее. Отиде бавно до него и взе лицето му в дланите си.

— Как получи тази синина?

Той сви рамене, като избягваше погледа ѝ.

— Нищо ми няма.

Борейки се да запази спокойствие, тя повдигна ръцете му и разгледа внимателно кокалчетата. Нямахше признаци да се е бил.

— Баща ти ли?

Тод бързо поклати глава.

— Дойдох да измета — каза той и се опита да се измъкне.

Тори го хвана здраво за раменете.

— Тод, погледни ме.

Той вдигна неохотно очи и каза напрегнато:

— Имам да отработя още пет долара.

— Баща ти ли ти направи тази синина? — настоя тя. Когато той пак понечи да сведе поглед, Тори го разтърси рязко. — Отговори ми!

— Той просто се ядоса, защото... — Тод забеляза яростта на лицето ѝ, млъкна и инстинктивно се сви. Тя го отмести и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — Фил я настигна бързо и хвана ръката ѝ на дръжката на вратата.

— Да видя Суонсън.

— Не! — И двамата се обърнаха към Тод. Той стоеше неподвижно в средата на стаята. — Не, не можеш. На него няма да му хареса. Ужасно ще ти се ядоса.

— Тод, смятам да говоря с баща ти — каза внимателно Тори, — за да му обясня защо не бива да те наранява така.

— Само когато си изтърве нервите... — Тод се спусна през стаята и сграбчи свободната ѝ ръка. — Той не е лош човек. Не искам да го пращаш в затвора.

Въпреки че чувстваше убийствен гняв, тя стисна ободрително ръката му.

— Просто ще поговоря с него, Тод.

— Той страшно ще ти се ядоса, Тори. Не искам да те нарани.

— Няма, не се безпокой. — Тя се усмихна, като видя по изражението му, че вече ѝ бе простил. — Сега отивай да вземеш метлата. Аз скоро ще се върна.

— Тори, моля те...

— Върви — каза тя твърдо.

Фил изчака, докато момчето изчезне в задната стая.

— Няма да ходиш.

Тори го изгледа продължително и отвори вратата. Когато се опита да излезе, Фил я завъртя към себе си.

— Казах ти, че няма да ходиш.

— Пречиш на закона, Кинкейд.

— По дяволите! — Фил я притисна вбесен до стената.

— Трябва да си луда, за да помислиш, че ще ти позволя да отидеш там.

— Нищо не можеш да ми позволяваш — напомни му тя. — Аз съм длъжна да защитавам хората под моя юрисдикция. Тод Суонсън е един от тях.

— Човек, който удря дете, няма да се поколебае да ти се нахвърли, само защото носиш това парченце ламарина на ризата си.

Тори се насили да говори спокойно, защото гневът ѝ бушуваше.

— Какво ми предлагаш да направя? Да се престоря, че не забелязвам това, което съм видяла?

Фил изруга, объркан от изражението на слабото лице на Тод.

— Аз ще отида.

— Нямах право. — Тя посрещна твърдо погледа му. — Ти не си представител на закона и, което е по-важно, ти си чужденец тук.

— Изпрати Мърл.

— Не одобряваш ли жените шерифи, Кинкейд?

— По дяволите, Тори. — Той я разтърси наполовина от страх, наполовина от яд. — Това не е шега.

— Не — отговори тя сериозно. — Това е работата ми. А сега ме пусни, Фил.

Той се подчини, вбесен, гледайки как Тори крачи към колата си.

— Тори — извика Фил след нея, — ако те докосне, ще го убия!

Тя се качи в колата и потегли, без да погледне назад.

Тори измина бавно краткия път, за да овладее чувствата си, преди да се изправи срещу Суонсън. Помисли си, че трябва да бъде обективна, ала кокалчетата ѝ бяха побелели на волана. Но най-вече трябваше да е спокойна. Не можеше да направи това, което трябваше, с гняв или да позволи на чувствата на Фил да я разстроят. За да дорасне до значката на ризата си, трябваше да остави всичко това настрана.

Не усещаше физически страх не защото беше смела до глупост, а защото, когато видеше крещяща несправедливост, забравяше всичко, освен мисълта, че трябва да я поправи.

Но когато пое по лявото разклонение към ранчото на Суонсън, тя изпита първите съмнения.

Ами ако подходи грешно към ситуацията? Ако срещата ѝ със Суонсън само създаде на момчето повече проблеми? При спомена за ужасеното лице на Тод почувства внезапна слабост и се постара да я потисне. Не, нямаше да сгреши, каза си твърдо, когато видя къщата. Щеше да се изправи срещу Суонсън и най-малкото щеше да се опита да оправи проблема. Вярата ѝ, че всичко можеше да се оправи с търпение, чрез закона, ѝ беше втъпена от детство. Тори не познаваше и не приемаше никакъв друг начин.

Спря зад очукания пикап на Суонсън и излезе от полицейската кола. Едно куче, което спеше на верандата, веднага залая ядосано и предупредително. Тя го погледна предпазливо и видя, че не идва подалече от края на разкривената веранда. Изглеждаше старо и занемарено като къщата.

Огледа се бързо наоколо и почувства жалост към Тод. Това беше крайна бедност. Тя също беше израснала в дом, където затегнатият колан често беше правило, ала с любовта на майка ѝ към реда и спретнатостта и благодарение на упорития труд на родителите ѝ, малкото им ранчо винаги беше по домашному уютно. Това ранчо, от друга страна, изглеждаше изоставено и безнадеждно. Тревата растеше дива и отдавна имаше нужда да се окоси. Липсваха ярки петна от цветя и растения в саксии. Къщата беше истинска съборетина, боята на места беше олющена по дървенията. На верандата нямаше стол, нямаше знак, че някой има време или желание да седне и да се наслади на гледката.

Никой не дойде до вратата в отговор на лаенето на кучето. Тори се чудеше дали да извика от мястото, където стоеше, или да си опита късмета с мизерния помяр. От задната страна на къщата се разнесе проклятие и заповед към кучето да млъкне. То се подчини и се задоволи с ниско ръмжене, когато Тори се насочи по посока на гласа.

Забеляза Суонсън да работи по оградата на празното заграждение за добитък. Гърбът на ризата му беше мокър от пот. Шапката на главата му беше придърпана ниско, за да засенчи лицето му. Беше нисък и набит мъж със силните рамене на работник. Помисли си за телосложението на Тод и реши, че го бе наследил, може би заедно с темперамента, от майка си.

— Господин Суонсън?

Той вдигна рязко глава. Сменяше дъска от оградата. Ръката, която размахваше чука, спря наред удара. Когато видя лицето му, Тори реши, че има грубото, набраздено лице на човек, който постоянно се бори за насъщния. Суонсън присви очи и плъзна поглед по значката ѝ.

— Шерифе — каза той кратко и заби докрай пилона. Не уважаваше много жени, които вършат мъжка работа.

— Бих искала да поговоря с вас, господин Суонсън.

— А? — Суонсън измъкна нов пирон от една стара кутия от кафе. — За какво?

— За Тод. — Тя изчака, докато той заби гвоздеа в изкорубената дъска.

— Проблеми ли има?

— Очевидно — отвърна Тори кротко. Когато Суонсън ѝ обърна гръб, за да вземе още един гвоздей, тя си каза, че не трябва да се засяга от грубостта му.

— Аз се оправям със своите — заяви той кратко. — Какво е направил?

— Нищо, господин Суонсън.

— Или има проблеми, или не. — Суонсън нагласи още един гвоздей и го заби в дървото. Звукът отекваше в неподвижния въздух. Някъде отляво Тори чу ленивото мучене на крава. — Нямам време за приказки, шерифе.

— Той има проблеми, господин Суонсън — отвърна тя спокойно. — И вие ще говорите с мен или тук, или в кабинета ми.

Тонът ѝ го накара отново да я измери с поглед.

— Какво искате?

— Искам да говоря с вас за синината на лицето на сина ви. — Тори погледна надолу към месестите му ръце и забеляза, че кокалчетата около дръжката на чука побеляват.

— Нямате работа с момчето ми.

— Тод е непълнолетен — възрази тя. — И много ми влиза в работата.

— Аз съм му баща.

— И като такъв нямате право да го малтретирате физически или емоционално.

— Не знам за какво, по дяволите, говорите. — Зачервеното му от слънцето лице потъмня ядосано. Очите на Тори останаха спокойни и неотклонни.

— Много добре знам, че сте били момчето и преди — продължи Тори хладно. — Има много ясни закони, които защитават децата от такова отношение. Ако не са ви известни, може да се консултирате с юрист.

— Не ми трябва никакъв проклет адвокат — подзе той, като взе да размахва чука и надигна глас.

— Ще ви потрѣбва, ако пак размахате това към мен — процеди тя тихо. — Опит за физическо насилие над служител на закона е много тежко престъпление.

Суонсън погледна към чука и го пусна отвратен на земята.

— Не нападам жени — измърмори той.

— А само деца?

Мъжът я погледна вбесено с насълзени от слънцето очи.

— Имам право да възпитавам моите. Трябва да се грижа за ранчото. — Суонсън обхвана жалкото парче земя с един жест на мускулестата си ръка. — Щом се обърна, и той духва нанякъде.

— Не ме интересуват причините ви, а резултата.

Той пристъпи към нея с пламнало от гняв лице, но Тори не помръдна.

— Качвайте се обратно в колата си и си заминавайте. Не ми трябва някой да ми казва как да отглеждам момчето си.

Тя го гледаше в очите, въпреки че добре съзнаваше, че ръцете му бяха свити в юмруци.

— Мога да поискам Тод да бъде поставен под съдебна опека.

— Не можете да ми вземете момчето.

— Така ли? — повдигна вежда Тори.

— Аз имам права — избухна Суонсън.

— Тод също.

Той преглътна и се обърна да вдигне чука и гвоздеите.

— Няма да ми вземете момчето.

Нещо в очите му, преди да се обърне, я накара да се спре. Напомни си, че правосъдието е индивидуално.

— Той не би искал да го правя — вметна тя по-тихо. — Каза ми, че сте добър човек и ме помоли да не ви пращам в затвора. Вие му насинявате лицето, ала Тод не спира да ви обича.

Видя как гърбът на Суонсън се напрегна. Той рязко хвърли настрана чука и кутията и гвоздеите се посипаха по тревата.

— Не исках да го нараня — каза мъжът с болка в гласа, която накара Тори да замълчи. — Проклетото момче трябваше да оправи оградата, както му казах. — Той прекара ръце по лицето си. — Не исках да го удрям така. Вижте тая къща — промълви Суонсън и сграбчи горната гредка на оградата. — Всяка свободна минута все я стягам и кърпя, и пак за нищо не става. Но това е, нямам друга. А от Тод все чувам как иска да ходи на училище, как иска това и онова, също като...

— Като брат си? — попита Тори.

Суонсън бавно обърна глава със сериозно лице.

— Няма да говоря за това.

— Господин Суонсън, знам какво значи да се поддържа къща като тази. Но грижите и гневът ви не са извинение да се отнасяте грубо с момчето си.

Той отново се извърна и стисна зъби.

— Трябва да се научи.

— И вие го учите, като го биете?

— Казах ви, че не исках да го удрям. — Мъжът се извърна вбесен към нея. — Не искам да го бия, както баща ми мен. Знам, че не е правилно, ама когато ме вбеси... — Той отново млъкна, ядосан, че говори за работите си с чужд човек. — Няма да го удрям повече.

— Но вие сте си казвали това и преди, нали? — възрази тя. — И сте го мислели, сигурна съм. — Тори пое дълбоко въздух. Мъжът просто я гледаше. — Господин Суонсън, вие не сте единственият

родител, който има подобни проблеми. Има групи и организации, създадени, за да помогнат на вас и вашето семейство.

— Няма да говоря с разни психиатри и благодетели.

— Има обикновени хора, точно като вас, които си говорят и си помагат.

— Не искам да говоря за работите си с непознати. Мога сам да се оправя.

— Не, господин Суонсън, не можете. — За момент безпомощно ѝ се прииска да имаше лесен отговор. — Нямате голям избор. Можете да накарате Тод да ви напусне като първия ви син. — Тори остана на място, когато той се завъртя като бик. — Или — продължи тя спокойно — можете да потърсите помощ, която ще оправдае любовта на сина ви към вас. Изглежда трябва да решите кое е по-важно за вас — гордостта ви или синът ви.

Суонсън зарея поглед над оградата.

— Ако и той си отиде, майка му няма да го преживее.

— Имам един телефонен номер, на който можете да се обадите, господин Суонсън. Някой, с който да поговорите и да ви изслуша. Ще го дам на Тод.

В отговор той само сви рамене. Тори почака малко, като се молеше преценката ѝ да е била правилна.

— Не обичам ултиматумите — продължи тя. — Ала очаквам да виждам Тод всеки ден. Ако той не идва в града, аз ще идвам тук. Господин Суонсън, ако видя белег на това момче, ще издам съдебно постановление и ще го взема под попечителство.

Той извърна глава, за да я погледне пак и кимна бавно и преценяващо.

— Във вас има много от баща ви, шерифе.

Тори несъзнателно вдигна ръка към значката и за пръв път се усмихна.

— Благодаря. — Обърна се и се тръгна. Чак когато се скри от погледа му, си позволи лукса да избърше влажните си длани в джинсите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тори беше спряна от бариера на края на града. Изключи двигателя и излезе от колата. Един човек от охраната на Фил се приближи към нея.

— Извинете, шерифе, не можете да използвате главната улица. Снимат.

Тя сви рамене и се облегна на капака на двигателя.

— Нищо. Ще почакам.

Гневът, който я заведе в ранчото на Суонсън, бе изчезнал. Сега Тори оцени възможността да се отпусне и да почине. От мястото си виждаше снимачния екип и хората от града, които дебютираха като статисти. Видя как Холистър пресича улицата зад двама актьори, които си разменяха реплики. Усмихна се и си помисли как ще се хвали с този момент на слава години наред. Десетина души, които познаваше, се въртяха по улиците или чакаха възможността да се повъртят. Фил снимаше дубъл след дубъл. Дори отдалече тя усещаше, че е притеснен. Намръщи се и се зачуди дали следващата им среща няма да се превърне в битка. Не можеше да отстъпи, когато знаеше, че бе постъпила правилно — всъщност по единствения възможен начин.

Щяха да прекарат много малко време заедно, помисли си Тори. Не искаше да го разваля със спорове и напрежение. Но напрежението щеше да бъде неизбежно, докато той не приеме изискванията и отговорностите на службата ѝ. За нея вече бе много важно предстоящите седмици да останат непомрачени. Може би, призна си тя замислено, твърде важно. Ставаше все по-трудно да бъде съвсем логична, когато мислеше за Фил. А след предишната вечер бъдещето бе станало неясно и далечно. Сякаш съществуваше единствено завладяващото настояще.

Не можеше да си позволи това, напомни си Тори. Никой от двамата не го искаше. Тя раздвижи рамене. Ризата ѝ беше гореща и влажна на гърба. Имаха лятото и само лятото, преди да поемат по различни пътища. Кое то, разбира се, го искаха и двамата.

— Шерифе... Шериф Аштън?
Объркана, Тори поклати глава и погледна към мъжа до нея.
— Какво... Да?
Пазачът ѝ подаде ледена кутия с газирана вода.
— Помислих, че ще ви дойде добре.
— О, да, благодаря. — Тя отвори кутията и въздухът излезе от нея със съскане. — Смятате ли, че ще продължат още дълго?
— Не. — Той повдигна своята кутия и изпи половината на един дъх. — Работят по тази сцена вече повече от час.
Благодарна, Тори изля леденото питие в засъхналото си гърло.
— Кажете ми господин...
— Бенсън, Чък Бенсън, госпожо.
— Господин Бенсън — продължи Тори. — Имали ли сте някакви проблеми с хората от града?
— Нищо особено — отвърна той и се облегна на капака до нея.
— Няколко хлапета. Онези близнаци.
— О, да — кимна тя с разбиране.
— Само се опитаха да ме изиграят да ги пусна да се качат на крана. — Мъжът се засмя снизходително и обясни: — Аз самият имам двама тийнейджъри.
— Сигурна съм, че сте се справили с тях, господин Бенсън. — Тори го дари с ослепителна усмивка, която покачи пулса му. — Все пак, много ще ви бъда признателна, ако ми кажете, когато някой от града не се държи както трябва. Особено близнаците Креймър.
Бенсън се изкикоти.
— Предполагам, че тези двамата ви създават грижи.
— Понякога могат да ми отворят работа за цял ден. — Тори сложи крак на бронята и се разположи по-удобно. — Кажете, колко са големи децата ви?

Докато завърши сцената, Фил бе взел достатъчно аматьори за деня. Беше успял, с доста самообладание, да запази търпение и да поговори с всеки от статистите, преди да го освободи. Искаше да заснеме още един кадър, преди да свършат за деня, така че незабавно даде инструкции. Подготовката щеше да отнеме един час и ако имаха късмет, щяха да заснемат сцената, преди да загубят светлината.

Зумерът на бедрото му, звънна и го отвлече. Той нетърпеливо измъкна радиостанцията.

— Да, Кинкейд.

— Бенсън е. Тук е шерифът. Мога ли вече да я пусна?

Фил машинално погледна към края на града. Забеляза Тори, облегната лениво на капака на колата си, да пие от кутията. Почувства едновременно облекчение и раздразнение.

— Пусни я — заповяда той кратко и прибра радиостанцията. Сега, когато знаеше, че е невредима, изпитваше перверзното желание да я удуши. Изчака я да паркира пред участка и тръгна към нея нагоре по улицата. Преди да измине и половината път, Тод изскочи през вратата.

— Шерифе! — Той се поколеба на ръба на тротоара, сякаш не беше сигурен дали да продължи повече.

Тори се качи на тротоара и прекара пръст по синината на бузата му.

— Всичко е наред, Тод.

— Нали не го... — Той облиза устни. — Нали не го арестува?

Тя положи ръце на раменете му.

— Не. — Тори усети трепетливата му въздишка.

— Той не ти ли се ядоса или... — Тод млъкна и я погледна безпомощно.

— Не, просто поговорихме. Той знае, че не е прав да те наранява, Тод. Искан да спре.

— Уплаших се, когато отиде, ама господин Кинкейд каза, че знаеш какво правиш и всичко ще бъде наред.

— Така ли? — Тя обърна глава към Фил, който пристъпи до нея. Погледът му беше продължителен и малко притеснителен. — Е, прав е бил. — Тори се обърна обратно към Тод и стисна раменете му. — Влез за малко. Искан да ти дам един телефонен номер, който да предадеш на баща си. Искан ли чаша кафе, Кинкейд?

— Добре.

Те влязоха заедно в кабинета на Тори. Тя отиде право към бюрото си и измъкна малък, подвързан с кожа бележник, който изглеждаше абсурдно не на място тук. Прелисти го, написа на един друг бележник име и телефон и откъсна листа.

— Този телефон е за цялото ти семейство — каза Тори и подаде листа на Тод. — Иди си вкъщи и поговори с баща си, Тод. Той има нужда да разбере, че го обичаш.

Момчето сгъна листа и го прибра в задния си джоб. Пристъпи от крак на крак и се загледа надолу в разхвърляното бюро.

— Благодаря. Въ... Извинявам се за това, което казах преди. — Изчерви се леко и погледна към Фил. — Нали се сещаш — измърмори Тод и пак сведе поглед към бюрото.

— Недей да се извиняваш, Тод. — Тя сложи ръка върху неговата и той вдигна очи към нейните. — Разбрано? — попита Тори и му се усмихна.

— Да, разбрано. — Тод отново се изчерви, ала събра кураж, целуна я бързо по бузата и изхвърча през вратата.

Тори се засмя тихо и пипна мястото, където я бяха докоснали устните му.

— Кълна се — измърмори тя, — че ако беше с петнадесет години по-голям... — Фил сграбчи ръцете ѝ.

— Наистина ли си добре?

— Не изглеждам ли добре? — попита Тори.

— По дяволите, Тори!

— Фил... — Тя пое лицето му и го целуна силно. — Нямаше причини да се тревожиш. Не си ли казал на Тод, че знам какво правя?

— Момчето беше ужасено. — И аз също, помисли си той и я привлече в обятията си. — Какво стана там? — настоя Фил.

— Поговорихме си — отговори просто Тори. — Той има много проблеми. Искях да го мразя и не можех. Разчитам, че ще се обади на този телефон.

— Какво щеше да направиш, ако те беше нападнал?

— Щях да се справя — отговори тя и се отдръпна леко. — Това ми е работата.

— Не можеш...

— Фил — прекъсна го твърдо Тори. — Аз не ти казвам как да режисираш някоя сцена, не ми казвай как да поддържам реда в града си.

— Не е същото и ти го знаеш. — Той я разтърси ядосано. — Никой не ми се нахвърля, когато поискам още един дубъл.

— Какво ще кажеш за някой раздразнен актьор?

Очите му потъмняха.

— Тори, не можеш да се шегуваш с това.

— По-добре шега, отколкото спор — възрази тя. — Не искам да се караме, Фил, не се хващай за нещо такова. Няма да е добре за нас.

Той преглътна едно ядно възражение. Отиде до прозореца и погледна навън. Откакто за пръв път бе влязъл в тази тясна стаичка, нищо не изглеждаше така просто, както преди.

— Трудно е — промълви Фил. — Защото значиш нещо за мен.

Тори гледаше гърба му и през нея преминаваха различни чувства. Сърцето ѝ не се подчиняваше на здравия разум, който му налагаше. Вече не беше сигурна какво иска. Потисна желанието да отиде до него и отново да го прегърне.

— Знам — промълви тя накрая. — И ти значиш нещо за мен.

Той бавно се обърна. Двамата се погледнаха както преди, когато решетките бяха между тях, малко предпазливо и внимателно. Известно време единствените звуци бяха виенето на вентилатора и долитащ отвън разговор.

— Трябва да се връщам — каза Фил и внимателно пъхна ръце в джобовете си. Желанието да я докосне беше прекалено силно. — Ще вечеряме ли?

— Разбира се. — Тори се усмихна, но установи, че не ѝ бе толкова лесно да извие устните си както преди. — Ще трябва да е малко по-късно, около осем става ли?

— Прекрасно. Тогава ще се видим.

— Добре... — Тя изчака вратата да се затвори след него и седна на бюрото си. Краката ѝ бяха омекнали. Облегна глава на ръката си и въздъхна продължително.

О, Господи, помисли си Тори. О, Господи. Почвата беше много по-нестабилна, отколкото бе очаквала. Ала тя не можеше да се влюбва в него. Не това. Всичко беше по-емоционално заради водовъртежа от чувства през последните дни. Не беше готова за обвързването и задълженията, свързани с любовта, и това беше всичко. Стана и включи кафеварката. Щеше да дойде на себе си, след като изпие чаша кафе и се хване на работа.

Фил престоя под душа повече време, отколкото трябваше. Беше прекарал много дълъг и напрегнат дванадесетчасов ден. Беше свикнал с невъзможни часове и изисквания в работата си. Обикновено минаваше през тях с големи крачки. Но не и този път.

Горещата вода и парата не премахваха напрежението в тялото му. То се бе настанило в него от момента, в който Тори потегли за ранчото на Суонсън, после необяснимо се бе увеличило по време на краткия им разговор в кабинета ѝ. Винаги умееше да се справя добре с напрежението и затова се ядоса, че този път не става така.

Затвори очи и остави водата да се стича по главата му. Тя беше съвсем права, каза си той, че не може да се меси в работата ѝ. Всъщност не можеше да се меси в никой аспект от живота ѝ. В отношенията им нямаше задължения. И Фил не ги искаше, също както Тори. Никога не бе имал този проблем в някоя от предишните си връзки. Проблем ли, помисли си той и махна мократа коса от очите си. Бъдещ проблем, реши Фил. Трябваше отново да разгледа връзката си с Тори в перспектива.

А кой би го направил по-добре от един режисьор, помисли си той кисело и спря душа. Просто оставяше в сцената да се промъкнат твърде много чувства. Втори дубъл, реши Фил и взе кърпата. Някак бе забравил няколко основни, много важни правила. Задръж всичко просто и лековато, напомни си. Определено човек с неговия произход, възпитание и опит беше твърде умен, за да търси усложнения. Отношенията между него и Тори бяха съвсем прости и без напрежение, защото и двамата искаха да е така.

Това беше едно от нещата, които най-много го бяха привлекли към нея, спомни си той. Уви хлабаво кърпата около кръста си и взе още една, за да изсуши косата си. Тя не очакваше обвързване или постоянна връзка, като любов или брак. Това бяха две неща, в които и двамата определено бяха твърде умни, за да се забъркват. В замъгленото огледало Фил улови съмнението в очите си.

О, не, каза си, той, определено не. Не беше влюбен в нея. Дума не можеше да става. Тори значеше нещо за него, естествено. Беше много особена жена — силна, красива, интелигентна и независима. И притежаваше голям първичен чар, който се изявяваше неочаквано. Именно това нейно качество непрекъснато го изкарваше от равновесие. Значи тя значеше нещо за него, реши Фил и пусна втората

кърпа на пода. Дори можеше да признае, че я чувстваше по-близка от много хора, които познаваше от години. В това нямаше нищо необикновено. Имаха нещо общо, по което си приличаха — някакво странно приятелство, реши той. Това беше достатъчно безопасно. Беше оставил нещата да загубят мярка само защото беше притеснен за нея.

Ала когато се почука на вратата, Фил погледна намръщен към отражението си в огледалото.

— Кой е?

— Обслужване по стаите.

Намръщването незабавно се смени с усмивка, когато разпозна гласа на Тори.

— Хей, здравей. — Тя го огледа мързеливо. — Малко си закъснял за резервацията си, Кинкейд.

Той отстъпи назад и я пусна да влезе с една голяма табла.

— Загубих представа за времето под душа. Това нашата вечеря ли е?

— Бъд ми се обади. — Тори остави таблата на масичката, която бяха използвали преди. — Каза, че си поръчал храна за осем души, но не вдигаш телефона и тъй като умирах от глад, реших да забързам нещата. — Плъзна ръце около кръста му и ги прекара по топлия му, влажен гръб. — Ммм, напрегнат си — измърмори тя, наслаждавайки се на начина, по който косата му се виеше хаотично около лицето му. — Лош ден?

— Доста — съгласи се Фил и я целуна.

Миришеше на чисто — на сапун и шампоан — и все пак Тори откри, че ароматът я възбуждаше колкото по-тъмното ухание на мускус, което свързваше с него. Желанието ѝ за храна бързо отстъпи на нарастващото ѝ желание. Тя се притисна по-близо до него, като настояваше за повече. Ръцете му се напрегнаха, мускулите му се втвърдиха. Отново се загубваше в нея и нямаше сили да се овладее.

— Наистина си напрегнат — промълви Тори в устата му. — Лягай.

Той се изкикоти и впи зъби в долната ѝ устна.

— Бързо действаш.

— Ще ти разтрия гърба — осведоми го тя и се отдръпна. — Можеш да ми разкажеш как са те дразнили актьорите, докато си се

опитвал да бъдеш блестящ.

— Нека ти покажа как се оправяме с нахаканите мацки по крайбрежието — предложи Фил.

— На леглото, Кинкейд.

— Добре... — ухили се той. — Щом настояваш.

— По корем — нареди Тори, когато Фил се опита да я придърпа със себе си.

Фил реши, че да се остави да го погледят може да има предимства и се подчини.

— Имам бутилка вино в хладилника. — Въздъхна и се опъна на леглото. — Отвратително място за петдесетгодишно бургундско.

— Не бъди сноб — предупреди го тя и седна до него. — Днес трябва да си работил десет-дванадесет часа — подзе Тори. — Много ли напреднахте?

— Не колкото трябваше. — Той изръмжа от удоволствие, когато тя започна да мачка мускулите на раменете му. — Това е чудесно.

— Момчетата в салона за масаж винаги питаха за Тори.

— Какво? — вдигна глава Фил.

— Просто исках да видя дали внимаваш. Долу, Кинкейд... — Тя се изкикоти меко и продължи надолу по ръцете му. — Проблемите технически ли бяха, или с хората?

— И двете — отговори той и отново се отпусна. Установи, че е разкошно да затвори очите си. — Някои повредени части. Ако имаме късмет, новите ще бъдат докарани утре. Най-много фалове станаха при масовите сцени. Твоите хора обичат да се хият към камерата — осведоми я Фил. — Очаквах всеки момент някой от тях да помаха.

— Това е част от шоубизнеса — заключи Тори и застана на колене. Вдигна полите на роклята си, за да не ѝ пречат. Фил отвори очи и видя бедрото ѝ. — Не бих се учудила, ако градският съвет реши да построи кино във Френдли само за да покаже филма ти. Помисли колко ще е благоприятно за индустрията.

— Мърл вървеше по улицата, сякаш е яздил три седмици. — Фил отново затвори очи, защото пръстите ѝ правеха чудеса с гърба му.

— Мърл още се вижда с Марли Съмърс.

— Тори...

— Просто поддържам разговора — каза тя непринудено, ала заби пръсти в плешките му малко по-силно, отколкото беше нужно.

— Ох!

— Стегни се, Кинкейд. — Тори се засмя и положи звучна, мляскаща целувка в средата на гърба му. — Не изоставаш от графика, нали?

— Не. Въпреки всички проблеми се справяме много добре. Още четири седмици и би трябвало да свършим.

Двамата замълчаха за малко, неочаквано потиснати.

— Е, тогава — каза Тори оживено — не би трябвало да се тревожиш за гаранта.

— Той ще ми виси над главата, докато филмът не е напълно завършен — измърмори Фил. — Малко по-надясно... О, да — простена той, когато пръстите ѝ намериха мястото.

— Много жалко, че нямаш от онези миризливи масла и лосиони — отбеляза тя и го яхна с едно плавно движение, за да приложи по-добре натиска. — Разочароваш ме, Кинкейд. Мислех, че всички вие от Холивуд си носите запаси от такива неща.

— Мммм... — Би ѝ отговорил в тон, но започваше да се унася. Пръстите ѝ, хладни и уверени, притискаха кръста му точно над края на кърпата. Краката ѝ, обути в тънки чорапи се плъзгаха по хълбоците му всеки път, когато се навеждаше, и го възбуждаха. Ароматът на шампоана ѝ погъделичка ноздрите му, когато се наведе отново да разтрие раменете му. Чаршафите под него бяха топли, почти прекалено топли, ала Фил не можеше да събере сили да помръдне. Слънцето залязваше и светлината се местеше и избледняваше. Стаята беше пълна със златиста мараня, която подходеше на настроението му. Чу бръмченето на кола долу на улицата, после остана единствено лекото, равномерно дишане на Тори. Мускулите му бяха отпуснати и топли, но не смяташе да ѝ казва да спре. Напълно беше забравил вечерята, която изстиваше на масата зад тях.

Тори продължаваше да плъзга ръце по гърба му, като си мислеше, че е заспал. Имаше красиво тяло, помисли тя, твърдо, загоряло и тренирано. Мускулите на гърба му бяха гъвкави и силни. За момент просто се отдаде на удоволствието да го изследва. Премести се по-надолу и полата на роклята ѝ се набра по бедрата ѝ. Изсумтя недоволено, разкопча я и я съблече през главата си. В прозирното си боди можете да се движите с повече свобода.

Кръстът му беше стегнат. Плъзна ръце по него, радвайки се на твърдостта му. Преди се бяха любили много бързо и Тори беше изцяло в негова власт. Сега се наслаждаваше да изучава очертанията на тялото му. Надолу по тесните хълбоци, през кърпата, към бедрата. Тук също имаше мускули, откри тя, втвърдени от часове на крак, тенис, плуване. Тънката покривка от косми върху кожата му я накара да почувства напиреща женственост. Тори разтри прасците му, не можа да се сдържи и леко целуна ямката зад коляното му. Кръвта на Фил започна да се сгорещява, ала тялото му беше твърде опиянено от удоволствие, за да се раздвижи. Със странно топло чувство тя разтри стъпалата му.

Той работеше много повече, отколкото бе предположила първоначално, каза си Тори и бавно тръгна обратно нагоре по краката му. С часове стоеше на слънцето, на крак, повтаряше сцените отново и отново, докато стигне до съвършенството, към което се стремеше. Вече знаеше, че филмът никога не бе далече от мислите му, дори през свободното му време. Филип Кинкейд, помисли си тя с нежна усмивка, беше много впечатляващ мъж. С много повече дълбочина от бляскавия плейбой, когото пресата обичаше да одумва. През времето, което бе прекарал във Френдли, беше успял да заслужи уважението ѝ и Тори неприятно се уверяваше, че бе заслужил и нещо по-важно. Нямаше да мисли за това сега. Навярно нямаше друг избор, освен да мисли за това, след като той си заминеше. Но сега Фил бе тук и това беше достатъчно.

Тя въздъхна и се наведе, за да опре буза на рамото му. Желанието беше пропълзяло в нея, без да усети. Сърцето ѝ биеше силно, а във вените ѝ сякаш се движеше гъста топла течност, като горещ мед.

— Фил... — Тори сложи уста на ухото му, езикът ѝ го проследи и се плъзна вътре, за да го събуди. Той изсумтя тихо и сърцето ѝ заби по-бързо. Подръпна ухото му със зъби и след това се придвижи към чувствителната област малко по-надолу. — Желая те — промърмори тя и бързо спусна устни по тялото му със същата грижа и внимание, както пръстите си.

Той изглеждаше толкова податлив, докато го изследваше, че когато една силна ръка се протегна и я привлече надолу, Тори остана без дъх. Преди да си го възвърне, устните му покриха нейните. Те бяха меки и топли, ала целувката му бе твърда и енергична, и тежината на тялото му я притисна в матрака. Той предприе бързо, алчно

пътешествие през лицето ѝ и погледна надолу към нея. В изражението му нямаше нито сънливо. Само погледът му беше достатъчен, за да ѝ се разтрепери дъхът.

— Мой ред е — прошепна Фил.

Със сръчни пръсти разкопча редицата от малки копчета отпред на бодито ѝ. Устните му следваха пръстите и оставяха следа от огън по току-що оголената кожа. Ципът свършваше точно под пъпа ѝ. Той се спря там, за да вкуси меката медена плът. Тори усети, че я помита ураган от чувства, докато стигна до тежкото, чакащо око на бурята. Ръцете на Фил обхванаха бедрата ѝ и палците му се притиснаха там, където тънката коприна се вдигаше нависоко. Умело откачи чорапите ѝ и ги свали бавно, а устните му бързаха да я вкусят. Тя простена и сви крак, за да му помогне и мъчението и насладата се преплетоха. В един шеметен момент езикът му се спря на върха на бедрото ѝ. Той нежно го пъкна под плата и я накара да се извие в очакване. Дъхът му стигаше през плата до сърцевината ѝ. Но Фил я остави да тръпне болезнено и се върна алчно на устата ѝ. Тори посрещна страстно целувката му и го притисна по-близо до себе си. Почувства как тялото му тупти и пулсира срещу нейното, ала желанието му не беше по-голямо от нейното. Долната ѝ устна беше неустойима и той нежно я захапа. Тори позна страст толкова концентрирана и опасна, че се бореше под него, за да получи крайното удовлетворение.

— Тук — прошепна Фил и се премести на онова местенце на шията ѝ, което винаги го привличаше. — Вкусът ти е като на никоя друга — промълви той. Вкусът ѝ сякаш трептеше на върха на езика му. Фил изръмжа и остави вълчия си апетит да надделее.

Гърдите ѝ бяха твърди и го очакваха. Бавно навлажни връхчетата им с език, докато слушаше накъсаното ѝ дишане и я възбуждаше. Движенията ѝ под него станаха безнадеждни и отчаяни. Страстта стигна до сладостен връх и Фил ги пое, горещи и влажни, в ненаситната си уста. Тя не усети кога той смъкна бодито надолу по раменете ѝ и я разголи до кръста. Последните лъчи на слънцето се изсипваха в стаята като тъмна червена мъгла и придаваха на кожата ѝ екзотичен оттенък, който го възбуди още повече. Смъкна коприната надолу и още по-надолу, докато я загуби в разбърканите чаршафи.

Тори се протегна към него отчаяно. Чу как Фил пое рязко въздух при докосването ѝ, почувства как потръпна внезапно и конвулсивно.

Сега го желаше със сила, която беше твърде голяма, за да я отрича.

— Още — промълви той задъхано, но не можа да устои, когато тя го привлече към себе си.

— Сега — промълви Тори и се изви, за да го приеме.

Когато първите лъчи на луната проблеснаха в стаята, те лежаха изтощени и мълчаха. Фил знаеше, че трябва да се премести. Тялото му притискаше Тори към матрака. Ала се чувстваха толкова добре, плът до плът. Пръстите ѝ сънено и нежно се преплитаха в косата му и я галеха. Времето минаваше незабелязано. Секундите ставаха минути, без думи и без нужда от тях. Чуваше как биенето на сърцето ѝ постепенно се забавя и стабилизира. Мързеливо погали с език все още изправеното ѝ зърно и усети как то се втвърдява още повече.

— Фил — простена тя слабо.

Той се разсмя тихо, невероятно доволен, че можеше толкова да я възбуди.

— Уморена ли си?

— Да. — Тори изръмжа тихо, когато Фил започна да си играе с другата ѝ гърда. — Фил, не мога.

Той не ѝ обърна внимание и покри устните ѝ с дълги бавни целувки, докато ръцете му продължаваха да я галят. Бе възнамерявал само да я целуне, преди да я освободи от тежестта си, но устните ѝ бяха непоносимо меки и щедри. Дъхът ѝ трептеше на устните му и връщаше страстта му със зашеметяваща скорост. Тя си каза, че това не бе възможно, когато съненото желание се превърна в нова мъчителна нужда.

Фил откри нова наслада в линиите на тялото ѝ, в опияняващия, току-що опитан вкус на кожата ѝ. Леко блещукащата искра пак се превърна в пламък.

— Искам дубъл — промърмори той.

Облада я бързо и остави и двамата замаяни, потни и прегърнати в стая, пълна с лунна светлина.

— Как се чувстваш? — попита по-късно Фил.

Тори лежеше до него с ръка през гърдите му.

— Удивително.

Той се засмя и целуна слепоочието ѝ.

— Аз също. Вечерята ни сигурно е изстинала.

— Мммм... Каква беше?

— Не помня.

Тя се прозя и се притисна към него.

— Това тъй и тъй винаги е по-добро студено. — Знаеше, че с много малко усилие би могла да спи цяла седмица.

— Не си ли гладна?

Тори помисли малко.

— Нещо, което трябва да се дъвчи ли е?

— Сигурно — ухили се Фил в тъмнината.

— Ъъ — Тя се изви като доволна котка, когато той прекара ръка по гърба ѝ. — Трябва ли да ставаш рано?

— В шест.

Тори изохка и стисна очи.

— Разрушаваш загадъчния си образ — каза му тя. — Холивудският Казанова не става в шест.

Фил се изсмя.

— Става, ако има да снима филм.

— Предполагам, че когато заминеш, ще ти остане още много работа, докато завършиш филма.

Неговото намръщване беше огледално отражение на нейното, въпреки че никой от тях не го осъзна.

— Има още много да се заснеме в студио, после монтажа... Искате ли да имаме повече време.

Тори знаеше какво имаше предвид Фил и внимателно оправи гласа си.

— И двамата знаехме. Аз ще бъда в града само с няколко седмици по-дълго от теб — добави тя. — Имам много работа да наваксам в Албъкърки.

— Имаме късмет, че и на двамата ни е удобно по този начин. — Той се втренчи в тавана, а пръстите му продължиха да рошат косата ѝ. — Ако се бяхме влюбили, това би било невъзможна ситуация.

— Да — промълви Тори и отвори очи в тъмнината. — Никой от нас няма време за невъзможни ситуации.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тори спря пред ранчото. Мушкатата на майка ѝ растяха много добре. Бели и розови растения бяха разположени систематично между по-обикновените червени цветя. Резултатът беше един подреден, добре поддържан цветен килим. Забеляза, че скъсаната мрежа бе поправена. Както винаги, няколко дрехи висяха на въжето встрани от къщата. Страх я беше да влезе.

Това беше задължение, от което никога не се измъкваше, но и никога не изпълняваше лесно. Поне веднъж в седмицата идваше и прекарваше един напрегнат половин час с майка си. Откакто филмовият екип беше пристигнал във Френдли, майка ѝ само два пъти бе предприела пътуването до града. И двата пъти се отби в кабинета на Тори, ала посещенията ѝ бяха кратки и неловки и за двете жени. Времето не преодоляваше пропастта, а само я разширяваше.

Обикновено Тори отделяше за пътуването до ранчото неделните следобеди, обаче този път дойде един ден по-рано, за да угоди на Фил. Мисълта я накара да се усмихне. Най-накрая бе успял да я накара да се съгласи на неговото домашно кино. Щеше да донесе една от резервните видеокамери, когато свършеше със сутрешните снимки. Въпреки че не можеше да разбере защо толкова държеше да я заснеме на филм. Тори реши, че няма да навреди. И освен това, помисли си тя кисело, той нямаше да я остави на мира, докато не се съгласеше. Така че, нека се позабавлява, заключи Тори и излезе от колата. На нея щеше да ѝ бъде приятно да поязди.

Паломиното в заграждението изцвили нервно, удари с копито и се изправи на задните си крака, когато Тори го погледна. Щом видя Тори, конят знаеше, че за него ще има морков или ябълка, както и освежителна езда. И двамата добре знаеха, че ако стане достатъчно нетърпелив, лесно може да прескочи оградата. Той се засили показно и Тори се засмя.

— Успокой се, Джъстис. Ще те снимат. — Тя се поколеба за момент. Толкова беше лесно да отиде до коня и да го поглези малко в

знак на благодарност за неотслабващата му привързаност. Тук нямаше усложнения или подводни течения. Очите ѝ отново се върнаха към къщата. Въздъхна и тръгна нагоре по алеята.

Когато влезе, усети лекия дъх на пчелен восък и лимон и разбра, че майка ѝ скоро е лъскала пода. Спомни си машината за лъскане, която баща ѝ донесе един ден. Хелън се бе развълнувала, сякаш ѝ беше донесъл диаманти. Прозорците блестяха на слънцето без петънце.

Как го прави, зачуди се Тори, докато оглеждаше спретнатата стая. Как издържа да прекарва всеки ден в битка с праха? Може ли наистина това да е всичко, което иска от живота?

Откакто се помнеше, майка ѝ не искаше нищо друго, освен да сменя чаршафи или завеси. За жена, която винаги търсеше перспективи и алтернативи, беше трудно да разбере такова спокойно приемане на живота. Може би щеше да е по-лесно, ако дъщерята разбираше майката или майката дъщерята. Поклати объркано глава и се запъти към кухнята, като очакваше да намери Хелън да се суети около печката.

Стаята беше празна. Уредите блестяха, бели и ослепителни, на силното слънце. Във въздуха примамливо се носеше миризмата на прясно опечен хляб. За кого ли го е изпекла, запита се Тори ядосано, без да знае защо. Вече нямаше кой да го оцени, нямаше кой да отчупи голямо парче и да се засмее, когато му се скарат. По дяволите, не знаеше ли, че сега всичко е различно? Тя се завъртя и излезе от стаята.

Осъзна, че къщата бе прекалено тиха. Хелън със сигурност беше тук, защото малката стара кола беше на обичайното си място край къщата. Сети се, че майка ѝ може да е в някоя от допълнителните постройки. Но тогава защо не беше излязла, когато бе чула, че се изкачва кола? Смътно разтревожена, Тори погледна нагоре по стълбите. Отвори уста да извика и се спря. Нещо я накара да се изкачи тихо по стъпалата.

Горе спря и долови някакъв слаб звук от края на коридора. Отиде към спалнята на родителите си, като все още се движеше тихо. Вратата беше полуотворена. Тори я бутна и влезе.

Хелън седеше на леглото в свежа жълта домашна рокля. Русата ѝ коса беше прибрана зад гърба с кърпа в тон с роклята. Тя здраво стискаше в ръцете си една от работните ризи на бащата на Тори. Беше синя и избеляла, с оръфани маншети. Тори си спомни, че му беше

любима, а Хелън твърдеше, че става само за бърсане на прах. Сега тя я притискаше към гърдите си, люлееше се леко и ридаше с такова тихо отчаяние, че Тори можеше само да гледа.

Никога не беше виждала майка си да плаче. Баща ѝ беше този, чиито очи се навлажняваха, когато тя завършваше гимназията и колежа. Той плака с нея, когато кучето, което бе отгледала от кутре, умря. Майка ѝ посрещаше радостта и мъката еднакво сдържано. Ала в жената, която виждаше сега, нямаше сдържаност. Тя беше потънала в дълбока скръб, сляпа и глуха за всичко друго, освен собственото си оплакване.

Целият гняв, цялото негодувание, цялото чувство за отчуждение изчезнаха в един миг на просветление. Тори усети сърцето си да се изпълва със съчувствие и гърлото ѝ пламна от собствената ѝ скръб.

— Майко...

Хелън рязко изправи глава. Когато се фокусираха върху Тори, очите ѝ бяха лъскави и объркани. Тя поклати глава, сякаш отричаше нещо и се опита да възпре риданията си.

— Не, недей. — Тори се спусна към нея и я прегърна силно. — Не ме отблъсквай от себе си.

Хелън се стегна в опит да се овладее, но Тори само я притисна по-силно. Внезапно тя се поддаде, отпусна глава на рамото на дъщеря си и заплака без задръжки.

— О, Тори, Тори, защо не можеше да съм аз? — Хелън приемаше утехата от силните ръце на дъщеря си, а ризата беше притисната между тях. — Не Уил, никога Уил. Трябваше да бъда аз.

— Не, не говори така. — По лицето ѝ се спускаха горещи сълзи. — Не бива да мислиш така. Татко не би искал.

— През всички тези седмици, тези ужасни седмици в болницата, се молах и молах да стане чудо. — Тя сграбчи по-силно Тори, сякаш имаше нужда да се задържи за нещо стабилно. — Казвах, че няма никаква надежда. Никаква надежда. О, Господи, исках да крещя. Не можеше да умре без мен... Не и без мен. Последната нощ в болницата, преди... Отидох в стаята му. Молих го да им покаже, че грешат, да се върне. Беше си отишъл. — Хелън простена и щеше да се плъзне, ако Тори не я беше задържала. — Вече ме беше напуснал. Не можех да го оставя да лежи там с онази машина. Не можех да направя това, не и с Уил. Не с моя Уил.

— О, майко! — Те се поклащаха заедно с глави на раменете си.
— Извинявай... Не знаех... Не мислех... Толкова съжалявам.

Хелън въздъхна дълбоко и накъсано. Риданията ѝ затихнаха.

— Не знаех как да ти кажа, как да ти обясня. Не умея да показвам чувствата си. Знаех колко много обичаше баща си — продължи тя. — Ала бях много ядосана, за да се протегна към теб. Предполагам, че исках да се нахвърлиш върху мен. Така ми беше по-лесно да бъда силна, макар и да знаех, че те наранявам още повече.

— Това вече няма значение.

— Тори...

— Не, няма значение. — Тори отдалечи майка си и погледна в опустошените от сълзи очи. — Никоя от нас не се опита да разбере другата онази нощ. И двете не бяхме прави. Мисля, че вече сме платили достатъчно за това.

— Толкова го обичах. — Хелън преглътна треперенето на гласа си и погледна втренчено надолу към омачканата риза, която още стоеше в ръцете ѝ. — Струва ми се невъзможно, че няма отново да мине през вратата.

— Знам. Всеки път, когато дойда в къщата, отново го търся.

— Толкова приличаш на него. — Хелън се протегна нерешително да докосне бузата ѝ. — Имало е случаи, когато ми беше трудно дори да те гледам. Винаги си била повече негова, отколкото моя, докато растеше. Грешката е моя — добави тя, преди Тори да успее да проговори. — Бях малко притеснена от теб.

— Притеснена? — понечи да се усмихне Тори.

— Ти беше толкова умна, толкова бърза и настойтелна. Винаги ме е учудвало как успя да се оформиш такава и съм се питала каква е моята заслуга за това. Тори... — Хелън взе ръцете ѝ и се вгледа в тях. — Никога не съм се старала да се сближа с теб. Просто не съм такава.

— Знам.

— Това не значи, че не съм те обичала.

Тори стисна ръцете ѝ.

— И това знам. Но винаги гледахме първо него.

— Да. — Хелън прекара ръка по смачканата риза. — Мислех си, че се справям много добре — каза тя меко. — Смятах да разчистя шкафа. Намерих това и... Толкова я обичаше. Още се виждат дупчиците от значката му.

— Майко, време е да започнеш да излизаш от къщи и отново да се виждаш с хора. — Когато Хелън поклати глава, Тори хвана поздраво ръцете ѝ. — Отново да живееш.

Хелън огледа спретнатата стая с объркана усмивка.

— Това е всичко, което умея да върша. През всички тези години.

— Когато се върна в Албъкърки, защо не дойдеш да останеш малко с мен? Никога не си идвала.

— О, не знам, Тори.

— Помисли за това — предложи тя. Не искаше да я притиска. — Може да ти хареса да гледаш как дъщеря ти разкъсва свидетел на кръстосан разпит.

Хелън се засмя и нервно изтри сълзите си.

— Може би. Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че понякога се тревожа, че си сама, че нямаш някой като баща ти, при който да се прибираш?

— Не. — Внезапно обзелото я чувство на самота я разтревожи много повече от думите. — На всеки му трябва нещо различно.

— На всеки му трябва някой, Тори — поправи я меко Хелън. — Дори на теб.

Тори погледна за малко майка си в очите и после отклони поглед.

— Да, знам. Ала понякога този някой... — Тя млъкна, наскърбена от начина, по който мислите ѝ се бяха съсредоточили върху Фил. — Има време за това — каза Тори бързо. — Все още имам много задължения и много неща, които искам да направя, преди да се обвържа... С който и да било.

В гласа ѝ имаше достатъчно тревога, за да може Хелън да разбере, че „който и да било“ си има име. Чувстваше, че е много рано да дава съвет и просто потупа ръката на Тори.

— Не чакай прекалено дълго — промълви тя. — Животът има навик да се движи бързо. — Изправи се и отново отиде до шкафа. Нуждата да бъде заета бе твърде дълбоко вкоренена, за да я остави да седи дълго. — Не те очаквах днес. Ще яздиш ли?

— Да. — Тори сложи ръка върху ризата на баща си, преди да стане. — Всъщност угаждам на режисьора на филма, който снимат в града. — Отиде да погледне през прозореца и видя, че Джъстис обикаля неспокойно из двора. — Обсебен е от идеята да ме снима. Аз

направо му отказах да бъда статистка във филма, но накрая се съгласих да ме снима, докато яздя Джъстис.

— Трябва да е много убедителен — отбеляза Хелън.

— О, такъв е — засмя се Тори.

— Това е синът на Маршъл Кинкейд — спомни си Хелън. — Прилича ли на баща си?

Тори с усмивка си помисли, че актьорът би заинтересувал майка ѝ повече от режисьора.

— Всъщност да. Същите доста аристократични черти и студени сини очи. — Тори видя колата му да вдига прах по пътя към ранчото. — Той идва в момента, ако искаш да се запознаеш с него.

— О, аз... — Хелън притисна пръсти под очите си. — Мисля, че в момента не съм много представителна, Тори.

— Добре — кимна тя и тръгна към вратата. На прага се поколеба за момент. — Добре ли си вече?

— Да, да, добре съм. Тори... — Тя прекоси стаята и я целуна леко по бузата. Очите на Тори се разшириха от изненада при този необичаен жест. — Радвам се, че поговорихме. Наистина, много се радвам.

Фил отново спря колата до оградата. Конят дотича до нея и протегна глава, нетърпелив за внимание. Фил остави камерата на задната седалка и отиде да потупа силната златиста шия. Паломиното алчно зарови муцуна в джобовете му.

— Хей! — Той се разсмя и отстъпи назад.

— Търси това... — Тори заслиза по стълбата с морков в ръката.

— Твоето приятелче би трябвало да бъде арестувано за джебчийство — засмя се Фил, когато тя се приближи. Приветливата му усмивка изведнъж изчезна. — Тори... — Той я хвана за раменете и се вгледа в лицето ѝ. — Плакала си — установи Фил със странен глас.

— Добре съм. — Тори се обърна и подаде моркова на коня, който го пое от ръката ѝ.

— Какво има? — настоя той и отново я притегли към себе си. — Какво е станало?

— Майка ми.

— Болна ли е? — попита Фил бързо.

— Не. — Тя се усмихна, разчувствана от загрижеността в гласа му. — Поговорихме — продължи и въздъхна дълбоко. — Наистина

поговорихме, може би за първи път от двадесет и седем години.

В погледа ѝ, когато вдигна очи към него, имаше нещо незащитно. Фил се почувства почти както тогава на гробището — силен и обзет от желание да я защити. Без да продума, той я привлече в прегръдките си.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. — Тори затвори очи и отпусна глава на рамото му. — Наистина добре. Сега ще бъде много по-лесно.

— Радвам се. — Тя повдигна глава и го целуна леко. — Ако днес нямаш желание...

— Не, Кинкейд — прекъсна го Тори и се усмихна. — Каза, че ще ме обезсмъртиш, така че давай.

— Тогава първо иди си оправи лицето. — Фил я щипна по брадичката. — Аз ще подготвя нещата.

Тя се извърна, за да се подчини, ала подхвърли през рамо:

— Няма да има нищо от рода на „втори дубъл“. Трябва да стане още от първия път.

Той се наслади на смеха ѝ и се протегна да извади камерата и касетофона от колата.

По-късно Тори се намръщи към апарата.

— Ти каза филм — напомни му тя. — Не спомена нищо за звук.

— Това е лента — поправи я той и я хвана на фокус. — Просто оседлай коня.

— Страхотно си нагъл, когато си играеш на кино, Кинкейд. — Без да бърза, Тори пхна мундщука в устата на паломиното и умело сложи седлото на гърба му.

Тя е много естествена, реши Фил. Нямаше притеснение или пресилени жестове заради камерата. Искаше да я накара да проговори. Бавно заобиколи, за да я хване под друг ъгъл.

— Ще вечеряш ли с мен довечера?

— Не знам — отговори Тори, докато затягаше ремъците. — Онази студена пържола, която ми предложи снощи, не беше много апетитна.

— Довечера ще поръчам студено месо и бира — предложи той. — Така няма да има значение кога ще стигнем до тях.

— Става — усмихна му се през рамо тя.

— Много лесно се съгласяваш, шерифе.

— Ъъ — възрази Тори, обърна се към него и обвинителски ръка около врата на коня. — Очаквам още една бутилка от онова френско шампанско в близко време. Защо не ми дадеш да си поиграя с камерата и не застанеш до коня?

— Качвай се.

Тя вдигна вежда.

— Костелив орех си, Кинкейд. — Хвана се за седлото и се метна отгоре с едно лениво движение. — А сега какво?

— Потегли в посоката, дето я пое първия път, когато те видях да яздиш. Не много надалече — добави той. — На връщане премини в галоп. Не обръщай никакво внимание на камерата. Просто язди.

— Ти си шефът — съгласи се Тори. — За момента. — Пришпори паломиното и пое на запад.

Веднага усети въодушевлението. Конят искаше скорост, така че тя го остави да препусне на воля и горещият въздух заплуся в лицето и косата ѝ. Насочи се към планините, както и преди. Този път нямаше нужда да избяга, просто изпитваше удоволствие от бързината. Мощта и силата под нея поставяха уменията ѝ на изпитание.

Фил увеличи и приближи образа ѝ и си помисли, че тя язди с истински хъс. Без външен блясък, просто с увереност. Тялото ѝ сякаш не се движеше, докато конят вдигаше прах. Почти изглеждаше така, като че ли конят я води, но нещо в начина, по който седеше, и в стойката на главата ѝ показваше, че има пълен контрол.

Когато се обърна, конят затанцува на място, преизпълнен с желание да бяга още. Тръсна глава и вдигна предните си крака предизвикателно. Смахът на Тори стигна до Фил през неподвижния, замрял въздух и от звука му го полазиха тръпки по гърба.

Великолепна е, помисли той и приближи образа ѝ, доколкото позволяваха лещите на камерата. Беше абсолютно великолепна. Не гледаше към него. Очевидно не мислеше за насочената към нея камера. Лицето ѝ бе вдигнато към слънцето в небето и тя управляваше коня с явна лекота. Когато се насочи обратно, пое в галоп с дълги скокове, набирайки скорост.

Краката на паломиното се събираха и разгъваха и вдигаха във въздуха облак прах. Зад тях се простираше гола земя и в далечината рязко се очертаваха планините. Тори беше Ева, помисли си Фил.

Единствената жена. И ако раят на тази Ева беше суров и безлюден, тя го управляваше по свой вкус.

В един момент, сякаш спомнила си, че и той бе там, Тори погледна към него, право срещу камерата. Когато се усмихна, лицето ѝ почти запълваше обектива. Фил усети, че дланите му се навлажняват. Ако един мъж има жена като нея, осъзна той внезапно, няма да му трябва нищо друго и никой друг. Единствената жена, помисли пак и разтърси глава, сякаш да я проясни.

Тя спря коня с рязка команда и подръпване на юздите и машинално се наведе да го потупа по врата.

— Е, господин Холивуд? — попита Тори лениво.

Тъй като знаеше, че още не се бе овладял напълно, Фил задържа камерата върху нея.

— Това ли е най-доброто, на което си способна?

Тя отметна косата си зад гърба си.

— Какво очакваше?

— Няма ли да има по-специални номера?

Тори го погледна развеселено.

— Ако искаш да видиш някой да язди с един крак на седлото, иди на цирк.

— Може да минем с няколко малки скока... Ако можеш да се справиш.

Тя разроши русата грива на коня и се засмя.

— Мислех, че искаш да яздя, а не да спечеля синя лента. — Усмихна се и обърна коня. — Добре тогава — кимна Тори покорно. Засили се леко и прескочи дървената ограда. Конят взе еднометровото препятствие с дълъг, мощен скок.

— Това достатъчно ли е? — попита тя, след като се върна с повторен скок и мина край него.

— Още веднъж — настоя той и застана на едно коляно. Тори сви рамене и отново прекара коня над оградата. Фил за първи път отпусна камерата, засенчи очи и погледна нагоре към нея. — Щом може да направи това, как го задържаш вътре?

— Той знае кое е добро за него — заяви тя и остави паломиното да потича малко, докато разтриваше гърба му. — Просто се показва за пред камерата. Това достатъчно ли е, Кинкейд?

Той отново вдигна камерата и я насочи към нея.

— Само това ли можеш?

— Ами... — Тори помисли малко и бавно му се усмихна. — Какво ще кажеш за това? — Остави едната си ръка отпусната на юздите и започна да разкопчава блузата си.

— Харесва ми.

Тя спря след третото копче и леко му се изплези.

— Не искам да забранят филма ти за малолетни — реши тя. Прехвърли крак през седлото и се плъзна на земята.

— Това е частен филм — напомни ѝ Фил. — Цензурата никога няма да го види.

Тори се засмя, ала поклати глава.

— Изчезвай — препоръча му тя и разхлаби колана на коня. — Махни тази играчка. — Той заобиколи коня, като все още снимаше.

— Погледни ме за малко. — Тори се подчини полуусмихната. — Господи, какво лице — промълви Фил. — По един или друг начин ще го изкарам на екрана.

— Как ли пък не! — Тя вдигна седлото и го сложи на оградата. — Освен ако не почнеш да снимаш съдебни дела.

— Мога да бъда много упорит.

— И аз мога да се заинатя — отвърна Тори. При командата ѝ паломиното се върна в заграждението.

Фил остави апаратурата в колата и се обърна да прегърне Тори. Без да продумат, устните им се срещнаха в продължително, общо удоволствие.

— Ако можехме — измърмори той, като зарови лице в косите ѝ, — да прекараме няколко дни далеч оттук, сами...

Тя затвори очи и почувства тръпка... И болка.

— Задължения, Фил — промълви тихо. — И двамата имаме работа да вършим.

Той искаше да каже, че работата може да върви по дяволите, но знаеше, че не може. Освен задълженията съществуваше и уговорката, която бяха направили в началото.

— Ако ти се обадя в Албъкърки, ще се съгласиш ли да се видим?

Тя се поколеба. Това беше нещо, което желаше и което я плашеше.

— Да. — Изведнъж осъзна, че ѝ става мъчно. Постоя неподвижно, смутена от неочакваното усещане. — Фил, целуни ме

пак.

Бързо намери устните му, за да може топлината и удоволствието от целувката да притъпят болката. Оставаха им още няколко скъпоценни седмици, каза си Тори и обви по-здраво ръце около нето. Имаше още време преди да... Тя се притисна силно към него със стон. Искаше да изпразни ума си. Въздъхна, потрепери и отпусна глава на рамото му.

— Трябва да прибера амуницията на коня — промърмори Тори. Изкушаваше се да остане както си беше, здраво прегърната, докато кръвта ѝ се раздвижва. Пое дълбоко въздух, отдръпна се от него и се усмихна. — Защо не вземеш седлото?

— Режисьорите не мъкнат екипировката — отвърна той и се опита отново да я привлече към себе си.

— Нарамвай го, Кинкейд. — Тя праметна юздите през рамо. — Имаш страхотни мускули.

— Така ли? — Фил се засмя, вдигна седлото и тръгна след нея, към конюшната. Бикс беше прав, реши той, като я гледаше как върви. Движеше се така, че подлудяваше мъжете.

Вратата на конюшната изскърца жалостиво, когато Тори я отвори.

— Ей там. — Тя прекоси циментовия под и окачи юздите на един гвоздей.

Фил остави седлото и се обърна. Помещението беше освежително прохладно.

— Няма ли животни? — попита той и отиде до една празна ясла.

— Майка ми отглежда няколко глави добитък — обясни Тори и отиде до него. — Те са на паша. Имахме повече коне, ала тя не язди много. — Тори повдигна рамене. — Джъстис разполага практически сам с помещението.

— Никога не съм бил в обор.

— Онеправдано дете.

Фил я погледна спокойно през рамо, докато се разхождаше из конюшната.

— Не съм очаквал да е толкова чисто.

Смехът на Тори отекна в помещението.

— Майка ми е обявила война на мръсотията — поясни тя. Странно, сега се почувства развеселена, вместо изпълнена с

негодувание. Това беше чисто чувство. — Мисля, че щеше да сложи завеси в плевнята, ако татко ѝ беше позволил.

Фил откри стълбата и опита здравината ѝ.

— Какво има горе?

— Сено — каза сухо Тори. — Виждал ли си сено?

— Не се надувай толкова — предупреди я той и започна да се изкачва. Въодушевлението му се стори на Тори много симпатично и тя реши да се качи с него.

— Гледката е невероятна. — Застанал до прозореца, виждаше на километри. Френдли изглеждаше почти спретнат и подреден в далечината.

— Често идвах тук горе. — Тори пхна ръце в задните си джобове и погледна над рамото му.

— Какво правеше?

— Гледах света да минава край мен — отвърна тя и кимна към Френдли. — Или спях.

Фил се засмя и се обърна обратно към нея.

— Ти си единственото същество, което познавам, дето може да превърне спането в изкуство.

— Посветила съм голяма част от живота си на това. — Тори хвана ръката му, за до го отведе. Вместо това той я дръпна в един тъмен ъгъл.

— Има едно нещо, което винаги съм искал да направя в плевня.

Тя отстъпи със смях.

— Фил, майка ми е в къщата.

— Но не е тук — изтъкна той. Хвана я за разкопчаната блуза, дръпна я силно и Тори пристъпи към него.

— Фил...

— Трябва да е от носенето на седлото — предположи той и нежно я бутна на една купчина слама.

— Чакай малко... — започна тя и се опита да се повдигне на лакти.

— И примитивната обстановка — добави Фил и я притисна обратно с тежестта си. — Ако аз режисирах тази сцена, щеше да започне ето така. — Покри устните ѝ с гореща, настояща целувка, която превърна протеста ѝ в стенание. — Осветлението щеше да е такова, сякаш сноп слънчева светлина минава косо ето оттук. — Фил

очерта с пръст линия от дясното ѝ ухо, през шията ѝ, до вдлъбнатината между гърдите ѝ. — Всичко друго би било тъмнорозово като кожата ти.

Ръцете ѝ опираха раменете му, за да го отблъснат, въпреки че сърцето ѝ беше силно.

— Фил, сега не е моментът...

Той положи две леки целувки в ъглите на устата ѝ. Откри, че бе странно вълнуващо да се налага да я убеждава. Ръката му се плъзна под блузата ѝ леко като ветреца и намери гърдата ѝ. При докосването му очите ѝ потъмняха и се отнесоха. Ръцете на раменете му спряха да се съпротивляват и се вкопчиха в него.

— Прекалено си чувствителна — промърмори Фил, забелязал промяната на лицето ѝ. — Подлудява ме мисълта, че когато те докосна така, костите ти омекват и си изцяло моя.

Остави пръстите си да я галят и се наведе, за да впие зъби в копнеещите ѝ устни. Силна, самостоятелна, решителна. Тези думи би използвал, за да я опише. И все пак знаеше, че когато бяха заедно по този начин, Тори беше напълно в неговата власт. Дори сега, когато тя вдигна ръце, за да го притегли към себе си, той усети слабостта да го завладява на вълни. Беше едновременно плашещо и неустойчиво.

Тори можеше да поиска всичко от него и нямаше да може да ѝ откаже. Дори мислите си не можеше да смята за свои, когато тя беше толкова дълбоко вплетена в тях. Разкопча останалите ѝ копчета с несигурни пръсти. Досега трябваше да е свикнал с нея, каза си Фил, докато търсеше почти неистово нежната кожа на шията ѝ. Чувствата не трябваше да са толкова силни всеки път, когато започваше да се люби с нея. Всеки път си казваше, че отчаянието ще изчезне, ала то само се връщаше, удвоено, утроено, докато напълно се загубеше в нея.

Сега съществуваше само Тори над чистата, селска миризма на сено. Тънкият ѝ, изкусителен парфюм създаваше непоносимо вълнуващ контраст. Тя мълвеше нещо, докато той сваляше ризата си през глава. Гласът ѝ сякаш отекваше из тялото му. Слънцето огряваше голия му гръб, но Фил чувстваше единствено хладното докосване на пръстите ѝ, когато Тори го привлече надолу и се притиснаха плътно.

Устата му поглъщаше нейната, докато плъзгаше джинсите ѝ надолу по бедрата ѝ. Премести се алчно по врата ѝ, по раменете, по гърдите, ненаситен за всеки отделен вкус. Устата му пътуваше по

тялото ѝ, езикът му оставяше влажна следа и вкусваше, кожата ѝ се сгорещяваше. Беше гола, с изключение на малкото парче плат ниско на слабините ѝ. Той измъчи и двамата, като го смъкна малко по малко, докато устните му го следваха.

Удоволствието стана непоносимо. Фил започна дивото пътешествие нагоре по тялото ѝ, а пръстите му се засуетиха с ципа на джинсите му, докато тя не ги отблъсна нетърпеливо.

Тори бързо го съблече и устата ѝ се спусна по кожата му. Внезапната смяна от покорство към надмощие го вцепени. После тя го възседна и устните и зъбите ѝ започнаха да правят черна магия с пулса на врата му. Почти обезумял от възбуда, той сграбчи бедрата ѝ, повдигна я и Тори извика, когато се съединиха. Главата ѝ се отметна от удоволствие и тя се остави на това ново опиянение да я завладее. Кожата ѝ блестеше от влага, когато стигна до върха. Плъзна се замаяна към него, ала Фил бързо я преобърна под себе си и я изкачи до втори връх, по-висок от първия.

Докато лежаха, притиснали влажни тела, и дишаха пресекливо, Тори почувства толкова пълно задоволство, че очите ѝ запариха от сълзи. Бързо ги отблъсна и целуна извивката на рамото му.

— Изглежда в една плевня може не само да се спи.

Фил се изкикоти, обърна се по гръб и я притисна до себе си, за да открадне още няколко мига насаме с нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един от последните кадри, които щяха да снимат, беше доста напрегната сцена пред бара на Ернандес. Фил бе избрал да снима през нощта на слабо осветление, вместо през деня с филтри. Това щеше да помогне на актьорите да почувстват атмосферата и да запази твърдия реализъм в крайния продукт. Беше сцена, пълна с чувства, които щяха да се загубят, ако бяха преиграни. Още от самото начало нищо не вървеше както трябва.

Озвучителната техника на два пъти се повреди и причини дълги забавяния. Една опитна поддържаща актриса непрекъснато бъркаше репликите си и напускаше сцената, проклинайки се. Гръмна дефектна крушка и посипа парчета стъкло, които трябваше да бъдат събрани старателно. За пръв път от началото на снимките Фил трябваше да се справи с една наострена и сприхава Марли.

— Хей — подзе той, хвана я за ръката и я отведе настрани. — Какво става с теб?

— Нищо не излиза — сопна се тя вбесено. Отдалечи се малко с ръце на кръста и ритна праха. — По дяволите, Фил, просто не мога да го почувствам.

— Виж, размотаваме се с това повече от два часа. На всички ни е писнало. — Неговото собствено търпение висеше на косъм. Най-късно след два дни нямаше да има друг избор, освен да замине за Калифорния.

Трябваше да е доволен, че основната част от филма бе готова. Вместо това беше напрегнат, раздразнителен и търсеше някой, на когото да си го изкара. — Просто се стегни — каза ѝ той рязко. — И го направи както трябва.

— По дяволите, чакай малко! — Марли веднага се разпали и остави раздразнението ѝ да се излее в гняв. — Съобразявах се с безбройните ти дубли, с този вонящ, потен бар и с този забравен от Бога град, защото сценарият е злато. Оставих те да ме пришпорваш

като кон, защото имам нужда от теб. Тази роля е моят билет за голямата игра и го знам много добре.

— Щом искаш билета — отвърна Фил, — трябва да платиш цената.

— Платила съм каквото трябва — отговори тя вбесено. Няколко глави се обърнаха безразлично към тях, но никой не се приближи. — Не съм длъжна да търпя отвратителния ти характер на снимачната площадка, защото имаш лични проблеми.

Той я измери с присвити очи.

— Ще трябва да приемеш точно това, което ти давам.

— Ще ти кажа нещо, Кинкейд. — Марли заби малкия си пръст в гърдите му. — Не съм длъжна да търпя нищо, защото съм точно толкова важна за този филм, колкото и ти, и двамата го знаем. Няма никакво значение кой получава повече пари. Кейт Лохмън е ключът към тази сцена и аз съм Кейт Лохмън. Не го забравяй и не си го изкарвай на мен.

Когато се обърна, за да си отиде, Фил я сграбчи за ръката и я дръпна обратно. Очите му бяха ледени, пръстите на ръката ѝ бяха твърди. Ала когато погледна в напрегнатото ѝ лице, той усети как гневът му се сменя с уважение.

— Дяволите да те вземат, Марли — каза той тихо. — Знаеш как да се слееш с образа, а?

— Познавам този отвсякъде — отвърна тя. Напрежението изчезна от стойката ѝ.

— Добре, какво не ти харесва?

Ъглите на устните ѝ се извиха нагоре.

— Искях да работя с теб — започна тя, — защото си най-добрият напоследък. Не очаквах да те харесам. Добре — продължи Марли, минавайки на професионален тон. — Когато Сам излиза след мен от бара и ме сграбчва, най-накрая загубил самообладание, той е бесен. Всичко, което е сдържал, се излива навън. Речта му е безпощадна.

— Ти не си го оставила на мира, откакто е дошъл в града — напомни ѝ Фил, развивайки сцената в ума си. — Вече си прекалила. След сцената той ще те отведе в стаята ти, за да се любите. Ти печелиш.

— Така ли? — възрази Марли. — Моята героиня е твърда жена. Има причина да бъде. В нея има достатъчно уязвимост, за да не я

презре публиката, но не е някаква пихтия.

— Значи?

— Значи той идва след мен, нарича ме уличница, студена пресметлива курва, освен всичко друго, и в отговор — аз го приемам просълзена и шокирана.

Фил помисли и на устните му се появи усмивка.

— Ти какво би направила?

— Бих го цапардосала тоя тип в мутрата.

Смехът му се разнесе по улицата.

— Да, мисля, че би го направила.

— Сълзи, може би — продължи Марли, която вече предвкусваше победата, — но и гняв. Тя не е кой знае колко далече от онова, в което той я обвинява, и това я вбесява. И той също, защото не е без значение за нея.

Фил кимна и веднага планира промените и ракурсите в главата си. Намръщи се, повика Сам и му изложи промяната.

— Можеш ли да го направиш, без да ми избиеш коронките? — попита той Марли.

— Може би — прихна тя.

— След като те удари — прекъсна ги Фил, — искам пълно мълчание за поне десет секунди. Изтриваш уста с опакото на ръката си, бавно, но без да сваляш поглед от нея. Да започнем от момента, в който Марли излиза от бара. Бикс! — Той остави актьорите и отиде да намери главния оператор.

— Тишина... По места... Давай... — Застанал до рамото на оператора, Фил гледаше как се развива сцената. Адреналинът се качваше. Виждаше го в очите на Марли, в стойката на тялото ѝ, когато тя изхвъркна на тротоара през вратата на бара. Когато Сам я сграбчи, вместо да се остави да я завърти, Марли се обърна към него. Той сякаш също се възпламени, чертите му станаха по-остри и емоционални. Преди в сцената нямаше нищо, освен гнева на мъжа, сега присъстваше и гневът на жената. Вече се почувства и една дремеща сексуалност. Когато тя го удари, сякаш всички на снимачната площадка затаиха дъх. Жестът беше съвсем неочакван и, помисли си Фил в трептящата тишина, съвсем в стила ѝ. Почти усещаше желанието на Сам да ѝ отвърне, както и неспособността му да го направи. Марли го

предизвикваше, шията ѝ потръпна, когато преглътна нервно. Сам изтри уста, без да сваля очи от нея.

— Стоп! — Фил изруга тържествуващо, отиде при Марли, хвана я за раменете и я целуна силно. — Фантастично! — каза той и отново я целуна. — Фантастично! — Вдигна поглед и се ухили на Сам.

— Недей да опитваш същото и с мен — предупреди Сам, като попипваше долната си устна. — Има здраво кроше. — Той погледна мрачно Марли. — Да си чувала, че трябва да се дръпнеш малко точно преди докосването? — попита Сам. — Сценичен трик, нали разбираш.

— Отнесох се.

— Едва не те цапнах.

— Знам. — Тя се засмя и прибра косата си назад с две ръце.

— Добре, продължаваме оттук. — Фил се върна при оператора. — По места.

— Не можем ли да започнем от момента точно преди удара? — попита Марли и се изкикоти към Сам. — Ще ми даде началния тласък за останалата част от сцената.

— Смилете се над мен! — извика той.

В кабинета си Тори четеше внимателно едно дълго, подробно писмо от противников адвокат. Тонът беше много ясен през юридическите термини и плавния стил. Работата отиваше към съд, помисли тя и се намръщи. Щеше да отнеме поне два месеца, но този спор не можеше да се уреди извън съдебната зала. Въпреки че обикновено предпочиташе да стигне до споразумение без съд, почувства леко вълнение. Беше се отделила от работата си за твърде много време. До един месец щеше да се върне в Албъкърки. Тори установи, че има и желание, и нужда, от нещо заплетено и продължително, когато се върне.

Приспособяване, каза си тя и се опита да се съсредоточи върху думите в писмото. Този път щеше да има нужда от приспособяване, когато напусне Френдли. След като напусне Фил. Не, поправи се Тори и стисна носа си с пръсти. Той заминаваше пръв, утре или в другиден. Беше смущаващо лесно да види празнината, която вече се оформяше в живота ѝ. Тя си напомни, че няма право да мисли за това. Правилата бяха определени ясно в началото. И от двамата. Ако за нея нещата бяха

започнали да се променят, просто трябваше да се върне малко и да утвърди приоритетите си. Нейната работа, нейната кариера, нейният живот. Това притежателно прилагателно никога не беше звучало по-празно от сега. Тори поклати глава и започна да чете писмото втори път от началото.

Мърл крачеше из кабинета и от време на време хвърляше погледи към нея. Беше се уговорил с Марли да се срещнат тук, след като тя свърши с работата си. Ала не беше очаквал, че Тори ще стои цяла вечер на бюрото си. Нямаше опит с хитростите и не знаеше как да разкара шефа си и да освободи кабинета за себе си. Надникна през прозореца и забеляза, че изключват прожекторите нагоре по улицата. Прочисти гърло и се обърна шумно към Тори.

— Сигурно си уморена — пробва той.

— Хм.

— Днес е доста тихо — опита Мърл отново, като въртеше копчетата на ризата си.

— Ъхъ. — Тя започна да нахвърля бележки в жълтия си бележник.

Мърл вдигна очи към тавана. Може би прекият подход ще успее, реши той.

— Защо не приключиш и не си идеш вкъщи?

Тори продължи да пише.

— Да не се опитваш да се отървеш от мен, Мърл?

— Ами, не, ъ... — Той погледна надолу към прашните върхове на обувките си. Все не умееше да се справя с жените.

— Среца ли имаш? — попита тя спокойно и продължи да нахвърля отговора на писмото.

— Нещо такова... Ами, да — отговори Мърл по-уверено.

— Давай тогава.

— Но... — Той замълча и пхна ръце в джобовете си.

Тори вдигна глава и се вгледа в него. Забеляза, че мустаците му забележително бяха пораснали. Не бяха чак страхотни, ала придаваха зрял вид на лицето му, което винаги ѝ беше напомняло това на мече. Още ходеше прегърбен и се изчерви под погледа ѝ, но не отмести поглед, както би направил преди. Очите му гледаха към нея и в тях тя лесно можеше да прочете раздражение и притеснение. Старата привързаност се събуди в нея.

— Марли? — попита меко.

— Да. — Мърл изправи малко рамене.

— Как ще се чувстваш, когато си замине?

Той сви рамене и отново обърна поглед към прозореца.

— Предполагам, че ще ми липсва. Тя е страхотна жена.

Тонът му я накара да се вгледа объркано в профила му. В него нямаше тъга, а обикновено разбиране. Тори се засмя леко и погледна към бележките си. Странно, помисли си тя, изглежда ролите им се бяха разменили някъде по пътя.

— Няма нужда да оставаш, Мърл — подзе Тори неспринудено. — Ако сте планирали късна вечеря или...

— Планирали сме — прекъсна я той. — Тук.

Тя отново вдигна поглед.

— О, разбирам... — Тори не можа да сдържи усмивката си. — Изглежда преча.

Мърл пристъпи притеснено.

— О, Тори!

— Няма нищо. — Тя стана и продължи с пресилено услужлив глас: — Знам, когато не ме искат. Просто ще ида отзад и ще поработя по това сам-самичка.

Докато Тори събираше документите си, в Мърл приятелството се бореше с егоизма.

— Можеш да вечеряш с нас — предложи той галантно.

Тя пусна книжката и заобиколи бюрото. Сложи ръце на раменете му и го целуна по двете бузи.

— Мърл — каза Тори нежно, — ти си истинско съкровище.

Той ѝ се усмихна доволен и вратата зад тях се отвори.

— Точно както ти казвах, Фил — заяви Марли, докато влизаха. — Красивите жени не го оставят на мира. Ще трябва да се наредите на опашка, шерифе — продължи тя и го хвана под ръка. — Тази вечер аз съм първа.

— Защо ли не я махна от пътя ти? — предложи Фил. — Това е най-малкото, което мога да направя след последната сцена.

— Човекът е абсолютно безкористен — каза поверително Марли на Тори. — Никаква жертва за хората му не е твърде голяма.

Тори изсумтя и се обърна към бюрото си.

— Може да му позволя да ме почерпи едно питие — реши тя, докато пхаше книжата си в малко кожено куфарче. Той седна на края на бюрото и Тори му хвърли един поглед. — И вечеря.

— Сигурно ще успея да осигуря студени закуски — промърмори Фил.

Ниският, одобрителен смях на Тори беше прекъснат от телефона.

— Шерифът е на телефона... — Тя въздъхна машинално, когато чу развълнувания глас от другата страна. — Да, господин Потс. — Мърл изстена, ала Тори не му обърна внимание. — Разбирам. Какъв шум? — Тя изчака, докато старецът лomotеше в ухото ѝ. — Заключени ли са вратите и прозорците ви? Не, господин Потс, не искам да излизате с пушката. Да, разбирам, че човек трябва да защитава имота си. — Мърл изсумтя саркастично и си спечели един строг поглед. — Оставете ме да се оправя с това. Ще пристигна до десет минути. Не, ще внимавам, просто стойте мирно.

— Крадци на овце — измърмори Мърл, когато Тори затвори телефона.

— Обирджии — поправи го Тори и отвори горното чекмедже на бюрото.

— Какво смяташ да правиш с това? — попита Фил, когато я видя, че вади пистолета.

— Абсолютно нищо, надявам се. — Тя започна да го зарежда спокойно.

— Тогава защо... Чакай малко — прекъсна се той и се надигна. — Да не искаш да кажеш, че този пистолет не е бил зареден?

— Разбира се. — Тори зареди последния патрон. — Никой нормален човек не държи зареден пистолет в отключено чекмедже.

— Вкарала си ме в килията с празен пистолет?

Тя се усмихна лениво и препаса кобура.

— Много беше сладък, Кинкейд.

Развеселен, Фил пристъпи към нея.

— Какво щеше да направиш, ако не бях отстъпил?

— Шансовете бяха на моя страна — напомни му Тори. — Но щях да измисля нещо. Мърл, дръж нещата под око, докато се върна.

— Губиш си времето.

— Това ми е част от работата.

— Ако само си губиш времето — започна Фил и я спря на вратата, — защо взимаш този пистолет?

— Прави много силно впечатление — отговори му тя и излезе навън.

— Тори, нали няма да отидеш в някаква си овцеферма като една съвременна Бел Стар.

— Тя е била от лошите — напомни му Тори.

— Сериозно ти говоря! — Фил застана вбесен пред колата и ѝ препречи пътя.

— Виж какво, казах, че ще бъда там след десет минути. За да успея, ще трябва да карам като луда.

Той не помръдна.

— Ами ако там има някой?

— Точно затова отивам.

Тя посегна към дръжката на вратата, ала Фил здраво хвана ръката ѝ.

— Идвам с теб.

— Фил, нямам време.

— Идвам.

Тори присви очи и се вгледа в лицето му. Не можеше да се спори с това изражение, реши тя.

— Добре, временно си назначен за помощник-шериф. Качвай се и прави каквото ти кажа.

Той вдигна вежди при тона ѝ. Мисълта, че Тори ще отиде в някакво отдалечено ранчо само с пистолета за компания, го накара да преглътне гордостта си и да влезе в колата.

— Няма ли да получа значка? — попита Фил, когато тя запали двигателя.

— Използвай въображението си — посъветва го Тори.

Тя караше доста заспало, докато излязат от града. Щом оставиха сградите зад себе си, Фил забеляза с нарастваща тревога как стрелката на скоростомера се качва. Ръцете ѝ стояха отпуснато и уверено на волана. Вятърът от отворения прозорец диво развяваше косата ѝ, но лицето ѝ беше спокойно.

Тори смята, че няма нищо, реши той, докато следеше как пейзажът препуска покрай тях. Ала ако допускаше, че има, продължиха мислите му, щеше да направи абсолютно същото. Тази

мисъл го накара да потрепери леко от страх. В спретнатия черен кобур на хълбока ѝ имаше едно грозно и много реално оръжие. Не беше нейна работа да гони крадци и да носи пистолет. Не беше нейна работа да се излага и на най-малката опасност. Прокле телефонното обаждане, което бе показало твърде ясно доколко потенциално опасна бе работата ѝ във Френдли. Беше по-просто, докато мислеше за нея като за някаква фигурантка, съдник в кавгите на малкото градче. Нощното позвъняване бе променило всичко.

— Какво ще направиш, ако ти се наложи да използваш пистолета? — попита той неочаквано.

Тори знаеше върху какво бяха съсредоточени мислите му, без да го погледне.

— Ще преценя, когато се наложи.

— Кога изтича мандатът ти тук?

Тя отмести поглед от пътя за малко. Фил гледаше право напред.

— След три седмици.

— В Албъкърки ще бъдеш по-добре — промърмори той. В безопасност, беше неизказаната фраза. Тори си спомни как един клиент едва не я удуши в килията си, докато пазачите не го издърпаха, но реши, че по-добре да не го споменава. Зави надясно по един тесен, изровен и прашен път почти без да намалява скоростта. Фил се удари във вратата и изруга.

— Трябваше да си сложиш колана — вметна Тори безгрижно.

Той отговори грубо и лаконично.

Всяка светлина в малката къща светеше. Тори спря пред нея със скърцане на спирачките.

— Мислиш ли, че си пропуснала нещо? — попита благо Фил, разтривайки рамото, което се беше ударило във вратата.

— Ще наваксам по обратния път. — Преди да ѝ отговори, тя излезе от колата и се заизкачва по стъпалата на верандата. Почука силно и извика, за да се представи. Когато Фил застана до нея, вратата се откряна. — Господин Потс — започна Тори.

— Кой е този? — попита настоятелно старецът.

— Новия помощник-шериф — отговори спокойно тя. — Сега ще огледаме около къщата.

Вратата се отвори още малко и разкри едно древно, набръчкано лице и блестяща, черна пушка.

— Чух ги в храстите.

— Ние ще имаме грижата, господин Потс. — Тори хвана приклада на пушката. — Защо не ми дадете това засега?

Потс стисна упорито пушката.

— Трябва да мога да се защита.

— Да, ала те не са в къщата — напомни му тя меко. — Пушката би ми била полезна.

Потс се поколеба и отпусна хватката си.

— И двете цевы са пълни — заяви той и затръшна вратата. Чу се как заключи тройната ключалка.

— Това не ти е никакво безобидно старче — отбеляза Фил.

Тори извади двата патрона от пушката.

— Твърде отдавна е сам — каза тя просто. — Да огледаме наоколо.

— Хвани ги, шефе!

Тори едва сдържа смеха си.

— Просто не ми се пречкай, Кинкейд.

Фил забеляза, че независимо дали смяташе това за фалшива тревога или не, тя бе много усърдна. С празната пушка в едната ръка и фенер в другата провери всички врати и прозорци на порутената къща. Докато я гледаше, той се спъна в купчина кутии от боя и ги разпиля с дрънчене. Когато изруга, Тори се обърна да го погледне.

— Движиш се като котка, Кинкейд — каза тя възхитено.

— Тук навсякъде има купчини боклуци — възрази Фил. — Един крадец не би имал никакъв шанс.

Тори сподави кикота си и продължи напред. Заобиколиха къщата, търсейки път през двора на Потс, осеян със стари автомобилни части, изкорубена дървесина и ръждясали сечива. Доволна, че никой не се е опитвал да проникне в къщата през последните двадесет и пет години, Тори разшири кръга, за да провери участъка.

— Губим си времето — повтори Фил думите на Мърл.

— Тогава нека го пропилеем както трябва. — Тя освети неравната трева и продължи да върви. Фил вървеше примирен до нея. Мислеше си, че има по-добри начини да се прекара една топла лятна нощ. А луната беше пълна. И чисто бяла, забеляза той, взирайки се нагоре. Хладна, пълна и обещаваща. Искаше да се люби с Тори под нея, в неподвижния, горещ въздух с нищо и никой на километри

наоколо. Желанието се появи внезапно и настоятелно и го обхвана объркващо.

— Тори — промълви Фил и сложи ръка на рамото ѝ.

— Шът!

Заповедта беше рязка. Той почувства как тя се стяга под ръката му. Очите ѝ бяха приковани в един сух, загиващ храст точно срещу тях. Фил отвори уста да каже нетърпеливо нещо и видя движението. Пръстите му се впиха в рамото ѝ и той несъзнателно пристъпи напред. Този покровителствен жест беше инстинктивен и толкова естествен, че никой от тях не го забеляза. Фил не си помисли: „Това е моята жена и аз бих направил всичко, за да я предпазя“, а просто реагира. Тялото му стоеше пред нейното като щит, докато двамата мълчаливо наблюдаваха храста.

Чуваше се слаб звук, по-слаб от шепот по вятъра, но Тори усети кожата на тила ѝ да настръхва. Сухите листа на храста шумоляха тихо от някакво движение. Тя извади двата патрона от джоба си и отново зареди пушката. Луната се отразяваше от смазания метал. Ръцете ѝ не трепваха. Фил беше застанал стабилно, готов да се хвърли напред. Тори насочи пушката към луната и изпразни двете цеви. Звукът разцепи тишината като гръм.

Овцата, която пасеше зад храста, хукна към по-безопасно място с ужасено блеене. Фил и Тори гледаха как мръсното бяло петно бяга диво в нощта, без да продумат.

— Още един отчаян престъпник бяга от закона — забеляза сухо Тори.

Фил се разсмя облекчено. Усети всеки отделен мускул на тялото му да се отпуска.

— Бих казал, че избяга.

— Надявах се, че няма да го кажеш. — Ръката с пушката трепереше и Тори я свали до хълбока си. Преглътна с пресъхнало гърло. — Е, да идем да кажем на Потс, че домът и огнището му са в безопасност. След това можем да идем да се почерпим.

Фил сложи ръце на раменете ѝ и погледна я погледна в лицето, осветено от луната.

— Добре ли си?

— Разбира се.

— Трепериш.

— Ти трепериш — възрази тя и му се усмихна.

Той плъзна ръка към китката ѝ и усети пулса ѝ да препуска.

— Дяволски те уплаши — каза Фил меко.

Очите на Тори дори не трепнаха.

— Да. — Отново успя да се усмихне, този път с повече чувство.

— А теб?

— И мен. — Той се разсмя и леко я целуна. — В края на краищата, няма да ми трябва значка. — И няма да съм спокоен, добави Фил наум, докато ти не свалиш своята за последен път.

— Ох, не знам, Кинкейд. — Тя водеше обратно с лъча на фенерчето. — Първа нощ на работа и да подплашиш овца.

— Просто върни на лудия старец пушката му и да се махаме оттук.

Тори десет минути използва дипломатичността си, за да убеди Потс, че всичко е под контрол. Той отново се заключи, успокоен повече от факта, че Тори беше използвала пушката му, отколкото от информацията, че натрапникът е от неговото стадо. Тя се свърза с Мърл по радиото и пое обратно към града с умерена скорост.

— Сигурно мога да смятам това за подходящ завършек на пребиваването ми във Френдли — отбеляза Фил. — Опасност и вълнение през последната ми нощ в града.

Пръстите на Тори се стегнаха върху кормилото, ала тя успя да запази скоростта равномерна.

— Утре заминаваш.

Той търсеше съжаление в гласа ѝ, но не го откри. Постара се да възприеме нейния тон и продължи да гледа през прозореца.

— Тази вечер свършихме, един ден преди срока. Утре заминавам с екипа. Искам да съм там, когато Хъфман види филма.

— Разбира се. — Болката пулсираше в нея, поразяващо осезаема. Беше ѝ необходимо голямо самообладание, за да не изстене от нея. — Предполагам, че още имаш много работа, преди да свършиш.

— Студийните снимки — съгласи се Фил, като се мъчеше да пренебрегне чувството на паника и изоставеност. — Редактирането, монтажа... Предполагам, че, когато се върнеш в Албъкърки, графикът ти ще е доста натоварен.

— Така изглежда. — Тя гледаше светлините на фаровете. Дълъг прав път без завои и възвишения. Без край. Тори силно ухапа

вътрешната страна на устната си, преди да посмее да продължи. — Мисля дали да не наема нов помощник.

— Това сигурно е добра идея. — Каза си, че нарастващата празнина в корема му се дължи на липсата на храна. — Не вярвам делата ти да намалееят много.

— Не, ще ми трябва шест месеца упорит труд, за да овладее положението. Сигурно ще започнеш нов филм, щом свършиш с този.

— Вече се подбират актьорите — измърмори той. — Освен това ще го продуцирам.

— И няма да има гаранции? — усмихна се Тори.

Фил също се усмихна.

— Ще видим.

Пропътуваха в мълчание още около километър. Тя намали скоростта, отби в един малък черен път и спря. Той се огледа наоколо, не видя нищо особено и се обърна към нея.

— Какво правим?

— Паркираме. — Тори се измъкна изпод волана и обви ръце около врата му.

— Няма ли някакъв закон относно използването на служебно превозно средство за незаконосъобразни цели? — Устата му вече търсеше нейната с копнеж.

— Сутринта ще платя глобата. — Тя заглуши смеха му с дълбока, отчаяна целувка.

Напредваха бавно, сякаш по взаимна договорка. Цялото удоволствие и желание бяха съсредоточени във вкусовете. Устните, зъбите и езиците им създаваха трептяща възбуда и ги подтикваха да бързат. Ала тепърва трябваше да задоволят нуждата си за месеци напред. Устните ѝ бяха копринено податливи дори когато пресрещаха и увеличаваха желанието му. В него бушуваше дива, безумна страст, но устата ѝ го държеше в плен. Фил не я докосваше никъде другаде. Този вкус на мед, тази кожа като горещ сатен щяха винаги да живеят в него.

Тори спусна устни по лицето му. Познаваше всяка гънка, всеки ъгъл, всеки наклон по-добре, отколкото познаваше собствените си черти. Ако затвореше очи, можеше да го види като жив, и знаеше, че трябва само пак да затвори очи след една или десет години, за да види същата жива картина. Кожата на врата му беше влажна и тя чувстваше още по-остро вкуса му, като я докосваше с език. Плъзна пръсти по

ризата му и започна да разкопчава копчетата му, без да мисли. Когато оголи гърдите му и притисна дланите си върху тях, по тялото му премина тръпка. Тори бавно и подканващо върна устните си върху неговите.

Върховете на пръстите ѝ оставяха по голата му кожа пътека от огън и лед. Устата ѝ го притегляше и съзнанието му заплува. Задъханото му дишане се носеше в нощта. Той се раздвижи, искаше да я привлече по-близо, прокле ограниченото пространство на колата и я придърпа в скута си. Повдигна я към себе си и зарови лице във врата ѝ. Задържа се там алчно, докато тя простена и сложи ръката му на гърдите си. Фил разкопча копчетата мъчително бавно и проследи линията по кожата ѝ с пръсти, които я докараха до отчаяние.

Устата ѝ жадно се спусна към неговата и Тори се притисна, за да докосне повече от тялото му. Положението им го правеше невъзможно, ала тялото ѝ беше негово. Той прекара ръце по него и почувства как кожата ѝ потръпна, когато ги премести към колана на джинсите ѝ. Разкопча ги и плъзна вътре ръката си, а устата му се притисна към нейната и пое стенанията ѝ.

Тя се напрегна, подлудена от ограниченията, докато ръката му я възбуждаше невероятно. Фил я държеше здраво, защото знаеше, че в момента, в който го докосне, ще изгуби контрол. Тази нощ, помисли си той, тази последна нощ, щеше да продължи вечно.

Когато Тори стигна върха, Фил се издигна с нея почти не на себе си. Някоя жена не бе толкова мека и отзивчива. Сърцето му туптеше болезнено, докато от ново я поведе нагоре.

Съпротивата ѝ се смени с подчинение. Тя лежеше, разтреперана, в пашкул от несравними усещания. Беше негова. Макар и да не съзнаваше, че му се отдава напълно, тялото ѝ го знаеше. Беше негова, може би от първия момент, може би от този, но вече нямаше връщане назад. Любовта я заливаше, страстта я запълни цялата. Не беше останало нищо, освен нуждата да притежава един мъж и да бъде притежавана от него. В този момент Тори се отказа от свободата си.

Промяната в нея раздвижи нещо в него. Той не можеше да пита и да разсъждава. Знаеше единствено, че трябва да се съединят сега, докато кипи нещо вълшебно. Това нямаше нищо общо с лунната светлина, която струеше в колата, или с вълшебната тишина, която ги заобикаляше. Беше нещо, свързано само с тях, и с това, което беше

израснало тайно, въпреки съпротивата им. Фил не мислеше и не отричаше. Задърпа нейните и своите дрехи с внезапна припряност. Бързината беше на първо място в ума му. Трябваше да бърза, преди да се загуби онова, което трептеше в тясното пространство. Тялото ѝ се озова притиснато под неговото, настойчиво и умоляващо.

Облада я на седалката на колата като страстен тийнейджър. Чувстваше се сякаш бе получил нещо много ценно и все пак неразгадаемо.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето се точи сънливо. Лунна светлина по затворените клепащи... Нощен въздух върху голата кожа. Дълбоката тишина на самотата и до нея тихото дишане на близостта.

Тори се носеше по разкошната граница между съня и събуждането, легнала на хълбок на тясната предна седалка и силно притисната към Фил. Краката им бяха преплетени, ръцете им бяха обвити около телата им. Устата му беше близо до ухото ѝ и топлият му дъх се плъзгаше по кожата ѝ.

В хотела ги чакаха две безкрайно удобни легла. Можеха да изберат едното от тях за последната си нощ заедно, но бяха останали на мястото си, на грубата гумена седалка, на тъмния път, докато нощта напредваше. Бяха съвсем сами. Утрото още изглеждаше много далечно.

Изкрещя ястреб и се спусна към земята. Някакво животинче изписка в храсталака. Тори отвори очи и видя, че Фил бе буден и я гледаше. На лунната светлина ирисите му изглеждаха много бледи. Без нужда от думи и може би без желание за тях, тя повдигна устни към него. Любиха се отново, тихо, бавно, с повече нежност, отколкото и двамата бяха свикнали.

Отново задремаха, без да искат да признаят, че нощта се изплъзваше между пръстите им. Когато Тори се събуди, вече просветляваше. Още нямаше светлина, ала това означаваше, че утрото бе близо.

Още няколко часа, помисли тя и се вгледа в небето през прозореца, както си лежеше до него. Когато слънцето се вдигнеше, всичко щеше да е свършило. Усещаше топлото му тяло до своето. Знаеше, че спи леко. Трябваше само да се раздвижи или да измърмори името му и той щеше да се събуди. Остана неподвижна. Искаше още няколко скъпоценни мига да чувства простото единение, което идваше от мисълта, че Фил спи до нея. Не можеше да накара слънцето да не изгрее или да накара любимия си да не замине на запад. От нея

зависеше да приеме второто със същата лекота като първото. Затвори очи и пожела да бъде силна. Фил се размърда. Сънуваше.

Вървеше из къщата си в хълмовете, от стая в стая, и търсеше нещо, което не можеше да определи ясно, но отново и отново се връщаше объркан. Стая след стая. Всичко му беше познато — цветовете, мебелите, дори малките предмети, които характеризираха дома му, принадлежностите му. Нещо липсваше. Откраднато, загубено? Къщата отекуваше празно около него, докато продължаваше диренето си на нещо жизненоважно и неизвестно. Чувствата на мъжа в съня съответстваха на чувствата на мъжа, който сънуваше. Усещаше безпомощност, гняв и паника.

Тори го чу да изговаря името ѝ и се притисна към него. Той се събуди рязко, объркан. Сънят се плъзна в някое недостъпно кътче на съзнанието му.

— Почти сутрин е — промълви тя тихо.

Малко замаян, Фил погледна към небето и се опита да си спомни съня, който бе оставил в него такава празнота. Разсъмваше се. Първите бледорозови лъчи разцъфваха на хоризонта. Известно време двамата наблюдаваха мълчаливо как денят пристъпва и им отнема нощта.

— Люби ме пак — прошепна Тори. — Още веднъж преди сутринта.

Той виждаше тихата нужда в очите ѝ, тъмните петна, които говореха за разпокъсан сън, мекия блясък, който ясно издаваше любовната нощ. Задържа картината в ума си. Искеше да е сигурен, че няма да я загуби, когато времето замъгли другите спомени. Наведе се за горчиво-сладко довиждане.

Небето избледня към синьо. Хоризонтът се напълни с цвят. Златото се разтопи, в него се процеди алено и зората изгря. Любиха се настоятелно за последен път. С идването на утрото те се загубиха един в друг и се престориха, че още е нощ. Тя трепереше под докосването му. Неговата кожа пееше под целувките ѝ. Повече не можеха да отричат нуждата. Когато се съединиха, слънцето беше пълноправен господар и светлината се лееше безмилостно. Облякоха се, без да говорят много и потеглиха към града.

Когато спря пред хотела и изключи двигателя, Тори чувстваше, че напълно се бе съвзела. Никакви съжаления, напомни си тя и изключи двигателя. Просто стигнахме до разклонението на пътя. Когато започнахме, знаехме, че то ни чака. Тори се обърна към Фил и се усмихна.

— Днес сигурно ще сме малко схванати.

Той се засмя и се наведе да я целуне по бузата.

— Струваше си.

— Спомни си го, когато виеш за една топла баня по пътя към Лос Анджелис. — Тя се измъкна от колата. Когато се качи на тротоара, Фил хвана ръката ѝ. Допирът застраши самообладанието ѝ, ала Тори рязко си го възвърна.

— Ще мисля за теб — промълви той, когато влязоха в малкото фойе.

— Ще бъдеш зает. — Тя плъзна ръка по перилата на стълбата, докато се изкачваха.

— Не чак толкова. — Когато се качиха, Фил я обърна към себе си. — Не чак толкова, Тори.

Опитът от съдебната зала ѝ помогна. Вътрешно трепереше, но успя да му се усмихне непринудено.

— Радвам се. Аз също ще мисля за теб. — Твърде често, твърде много. Твърде болезнено.

— Ако ти се обадя...

— Името ми го има в указателя — прекъсна го тя. Карай леко, заповяда си Тори. Както трябваше да бъде, преди... — Пази се, Кинкейд — продължи тя и пхна ключа.

— Тори...

Фил се приближи към нея, но Тори му препречи пътя към стаята.

— Сега ще ти кажа довиждане. — Отново се усмихна и сложи ръка на бузата му. — Така е по-просто, пък и искам да наваксам няколко часа сън, преди да отида в участъка.

Той се вгледа внимателно и продължително в лицето ѝ. Погледът ѝ беше прям, усмивката лека. Очевидно нямаше какво повече да се каже.

— Ако това искаш...

Тя кимна. Не се доверяваше на гласа си.

— Бъди щастлив, Фил — успя само да каже и изчезна в стаята си. Заклучи много внимателно, отиде до леглото, сви се на топка и плака, плака, плака.

Когато се събуди, минаваше обяд. Главата ѝ пулсираше. Завлече се в банята и безпристрастно разгледа лицето си в огледалото над мивката. Ужасно, реши Тори с безразличие. Бузите ѝ бяха загубили цвета си от главоболието, а очите ѝ бяха червени и подути от сълзи. Тя безстрастно пусна водата, изчака я да стане ледена и наплиска лицето си. Когато кожата ѝ се вцепени, се разсъблече и застана под душа.

Реши да не взима аспирин. Хапчетата щяха да притъпят болката, а болката ѝ пречеше да мисли. Чувстваше, че мисленето бе последното нещо, от което имаше нужда в момента. Фил си бе отишъл и се бе върнал към собствения си живот. Тя щеше да продължи със своя.

Това, че се бе влюбила в него, въпреки желанието си, беше просто лош късмет. След няколко дни щеше лесно да се справи с това. Глупости, смъмри се Тори, докато бършеше кожата си с една грапава кърпа. Много си чувствителна, а някои рани не зарастват с години... Или никога.

Не беше ли смешно, помисли си тя и се върна в спалнята да се облече. Виктория Л. Аштън, юрист, посветила се да оправя живота на другите, хубаво обърка своя. И все пак, нямаше избор. Сделката си е сделка.

Фил, каза тя наум, реших да променя договора ни. Обстоятелствата се промениха и аз съм влюбена в теб. Предлагам да включим в споразумението ни определени неща, като обвързване и взаимна любов с възможност за добавки от типа на брак и деца, стига и двете страни да го намерят за приемливо.

Тори се изсмя и навлече чиста риза. Разбира се, можеше просто да се вкопчи в него и разплакана да го моли да не я напуска. На кой мъж не би му харесало да се изправи срещу истерична жена, която не иска да го пусне?

Така е по-добре, напомни си тя и нахлузи джинсите. Много е по-добре да се разделят тихо и културно. Каза на глас нещо убедително за това, да си културен и си закачи значката. Докато плака, бе решила, че е време да напусне Френдли. Мърл можеше да поеме отговорностите

през оставащите няколко седмици без много проблеми. Беше се оправила със смъртта на баща си и с майка си. Беше убедена, че бе помогнала на Тод в семейството му. Мърл бе пораснал малко. Изобщо, чувстваше, че вече не бе нужна тук. В Албъкърки можеше отново да задвижи живота си. Имаше нужда от това, ако не искаше да прекара три седмици, затънала в самосъжаление и отчаяние. Най-малкото, това бе нещо, с което да започне. Естествено, трябваше да поговори с кмета и да се оттегли официално. Щеше да посети майка си. Ако прекараше един ден да подготви Мърл, можеше да замине преди края на седмицата.

Нейната кантора, помисли Тори и се опита да почувства някакво вълнение. Работата, за която бе подготвена — тежко съдебно дело, което ще отнеме седмици на подготовка и много енергия. Усещаше, че има излишък от нея и няма къде да отиде. Върна се в банята, внимателно се гримира, за да прикрие следите от плача и изсуши и реса косата си. Кметът беше първи. Нямаше смисъл да отлага.

Отне й тридесет минути да го убеди, че говори сериозно и още петнадесет, за да го увери, че Мърл може да се справи с работата, до изборите.

— Знаеш ли, Тори — подзе Бъд, когато разбра, че намерението й бе твърдо, — мисля, че на всички ще ни бъде тъжно да те загубим. Мисля, че всички се надявахме, че ще промениш мнението си и ще се кандидатираш. Беше добър шериф. Предполагам, че ти идва отвътре.

— Много благодаря, наистина. — Тя пое ръката му развълнувано. — Пат Роу и Ник Мериуотър и двамата са честни хора. Който и да спечели, градът ще бъде в добри ръце. След няколко години от Мърл ще излезе чудесен шериф.

— Ако някога си промениш решението... — продължи Бъд, за да остави отворена вратичка.

— Благодаря ти, но моята ниша в правосъдието не е в прилагането на закона. Трябва да се върна към адвокатската си практика.

— Знам, знам. — Той въздъхна примирено. — Направи повече, отколкото имахме право да очакваме.

— Направих това, което исках — поправи го Тори.

— Мисли, че нещата ще утихнат за известно време, особено след като кинаджиите си тръгнаха. — Той погледна със съжаление през

прозореца и си помисли, че вълненията не са за Френдли. — Ела да ме видиш, преди да напуснеш града.

Първото нещо, което тя забеляза навън, беше отсъствието на снимачния екип. Нямахме каравани, нямахме прожектори и групи от хора. Френдли се беше върнал към сънливия си ритъм, сякаш никога не бе имало суматоха. Някой беше надраскал картинка в праха на прозореца на пощата. Една кола влезе в града и спря пред железарския магазин. Тори тръгна да пресича улицата, ала спря по средата, когато някой я повика. Заслони очи и видя Тод да тича към нея.

— Шерифе, търсех те.

— Нещо лошо ли е станало?

— Не. — Той се усмихна и усмивката измени тънкото му лице. — Много е хубаво. Искях да знаеш. Татко ми... Ами, поговорихме, нали разбираш, и отидохме да видим онези хора, за които ни каза.

— Как мина?

— Ще отидем пак. И мама също.

— Радвам се за теб... — Тя погали бузата му с опакото на ръката си. — Ще трябва време, Тод. Трябва да работите заедно.

— Знам, но... — Той я погледна развълнувано. — Татко наистина ме обича. Никога не съм мислил. А мама, тя пита дали можеш да дойдеш в къщи някой път. Исква да ти благодари.

— Няма нужда.

— Тя иска.

— Ще се опитам. — Тори се поколеба и откри, че това сбогуване щеше да бъде едно от най-трудните. — След няколко дни си тръгвам.

Лицето му посърна.

— Завинаги ли?

— Майка ми живее тук — напомни му Тори. — Баща ми е погребан тук. Ще се връщам от време на време.

— Но няма да останеш.

— Не — отвърна меко тя. — Няма.

Тод погледна към земята.

— Знаех, че ще си тръгнеш. Сигурно съм бил доста глупав онзи ден в кабинета ти, когато... — Той млъкна, сви рамене и продължи да гледа в земята.

— Не съм помислила, че си глупав. Това значеше много за мен. — Тори вдигна лицето му с ръка. — Значи много за мен.

Тод облиза устни.

— Мисля, че още те обичам, ако не възразяваш.

— О! — Очите ѝ се насълзиха и тя го прегърна. — Ужасно ще ми липсваш. Ще помислиш ли, че съм глупава, ако ти кажа, че ми се иска да бях на четиринадесет години?

Той се отдръпна усмихнат.

— Предполагам, че ако беше, бих могъл да те целуна за довиждане.

Тори се разсмя и го целуна леко по устните.

— Хайде, изчезвай — заповяда му тя с треперещ глас. — Нищо не подкопава спокойствието на един град, колкото шерифът му да плаче по средата на улицата.

Тод се почувства невероятно зрял и хукна. Обърна се и се изтича обратно.

— Ще ми пишеш ли понякога?

— Да, да, ще пиша. — Тори го гледаше да се отдалечава с пълна скорост. Усмивката ѝ загуби част от веселието си. Откри, че губи твърде много за един ден. Бързо се отърси от настроението и се обърна към участъка. Още беше на около метър от него, когато Мърл излезе през вратата.

— Хей — каза той глупаво и погледна първо към нея, а после към вратата, която току-що бе затворил.

— Ти си „хей“ — отвърна тя. — Току-що получи повишение, Мърл.

— Тори, има... Ъ?

— Забележително членоразделно — отговори тя и отново се усмихна. — Оттеглям се. Ти ще служиш като шериф до изборите.

— Оттегляш се? — Той я погледна съвсем объркано. — Но ти... — Мърл млъкна и отново поклати глава към вратата. — Как така?

— Трябва да се върна към практиката си. Във всеки случай — качи се Тори на тротоара, — не би трябвало да ми отнеме много време да те въведа в работата. Вече знаеш почти всичко. Влез и да започваме.

— Тори... — Той я хвана за ръката и я погледна право в очите. Това беше необичайно за него. — Разстроена ли си от нещо?

Мърл определено пораства, заключи тя.

— Току-що видях Тод. — Това беше част от истината и всичко, което би обсъждала. — Това хлапе ме разчувства.

В отговор той кимна бавно, ала не пусна ръката ѝ.

— Сигурно знаеш, че хората от филма заминаха късно сутринта.

— Да, знам. — При звука на сподавения си отговор, Тори отстъпи мислено една крачка назад. — Сигурно не ти е било лесно да се сбогуваш с Марли — каза тя по-нежно.

— Да, ще ми липсва малко — призна Мърл, но продължи да я гледа критично. — Забавлявахме се заедно.

Гласът му беше толкова спокоен, че Тори наклони глава и го разгледа. — Страхувах се да не си се влюбил в нея.

— Да се влюбя в нея? — Той се разсмя гръмогласно. — Глупости, не съм готов за това. В никакъв случай.

— Понякога няма значение дали си готов — промълви тя. — Е, — продължи Тори по-оживено, — щом не плачеш в бирата си, защо да не отхвърлим туй-онуй? Бих искала да се върна в Албъкърки до края на седмицата.

— Ъ... Да, разбира се. — Мърл огледа празната улица. — Трябва да поговоря с един човек в, хм... хотела — обобщи той. — Веднага се връщам.

Мърл тръгна през улицата и тя го изпрати с ядосан поглед.

— Е — промърмори Тори, — някои неща не се променят. — Реши да използва времето, за да опакова книгите и книжата си и влезе в участъка.

Фил Кинкейд седеше зад бюрото ѝ и разглеждаше небрежно пистолета. Тя замря на място и се втренчи в него.

— Шерифе — каза той спокойно и завъртя безделно дулото.

— Фил — едва успя да произнесе тя. — Какво правиш тук?

Вместо да стане, той вдигна крака на бюрото.

— Забравих нещо. Знаеш ли, че снощи не си изпразнила пистолета?

Тори дори не погледна към оръжието, ала остана на място като закована.

— Мислех, че си заминал преди часове.

— Така ли? — Фил я погледна изпитателно. Студената вода и гримът бяха помогнали, но той познаваше лицето ѝ много добре. — Заминах — съгласи се след малка пауза. — Обаче се върнах.

— О... — Значи сега трябваше да се справи със сбогуването още веднъж. Тя пренебрегна свиването на стомаха си и се усмихна. —

Какво забрави?

— Дълга ти нещо — каза Фил меко. Жестът с пистолета беше лек, ала достатъчно ясен.

Тори вдигна вежда, леко развеселена.

— Да приемем, че сме квит — предложи тя. Искаше ръцете ѝ да са заети и отиде да вземе книгите си от лавицата край бюрото.

— Не — възрази той спокойно, — не мисля така. Обърни се, шерифе.

Раздразнението беше най-малко болезненото ѝ чувство и Тори се отърси от него.

— Виж какво, Фил...

— В килията — прекъсна я той. — Мога да ти препоръчам първата.

— Ти си луд! — Тя остави книгите с тупване. — Ако е зареден, може да нараниш някой.

— Имам да ти казвам някой неща — продължи Фил невъзмутимо. — Там, вътре. — И отново посочи към килията.

Тори сложи ръце на кръста си.

— Добре, Кинкейд. Още съм шериф тук. Наказанието за въоръжено нападение над служител на закона...

— Млъквай и влизай вътре — заповяда той.

— Можеш да вземеш този пистолет — подзе заплашително тя — и...

Предложението ѝ беше прекъснато, когато Фил я сграбчи за ръката и я завлече в килията. Влезе с нея и затвори вратата с трясък.

— Идиот такъв! — Тори разтърси бясно заключената врата без никакъв резултат. — Как, по дяволите, ще излезем сега?

Той се разположи удобно на нара, подпрян на един лакът, и насочи пистолета към пода. Беше празен, точно както когато тя беше блъфирала.

— Нямам по-добро място, където да отида.

Тори се завъртя с юмруци на хълбоците.

— Какво искаш, Кинкейд? — настоя тя. — Предполага се да си на път за Лос Анджелис. Ти обаче си се настанил на бюрото ми. Вместо разумно обяснение, размахваш този пистолет като второкласен хулиган...

— Мислех, че го правя толкова изтънчено — оплака се Фил и се намръщи към въпросния предмет. — Разбира се, бих предпочел някой по-стилен. — Той се усмихна. — С перлена дръжка, може би.

— Трябва ли да се държиш толкова глупаво?

— Сигурно.

— Когато това свърши, ще бъдеш затворен за месеци. Години, ако мога да го постигна — добави Тори и отново разтърси безрезултатно решетките.

— Това няма да помогне — каза Фил мило. — Дърпах ги като луд преди няколко месеца.

Тя отиде до прозореца, без да му обръща внимание. На улицата нямаше жива душа. Чудеше се дали да преглътне гордостта си и да извика. Щеше да изглежда страхотно, помисли си мрачно Тори, шерифът да вика да го пуснат от една от собствените му килии. Ако изчакаше Мърл, поне можеше да го накара да се закълне, че ще пази тайна.

— Добре, Кинкейд — процеди тя през зъби. — Давай. Защо си тук и защо, по дяволите, сме заключени в тази килия?

Фил отново погледна надолу към пистолета и го остави на края на нара. Тори машинално прецени разстоянието.

— Защото... — Гласът му се промени достатъчно, за да привлече очите ѝ към неговите. — Защото се озовах в невъзможна ситуация.

При тези думи сърцето ѝ спря да бие и след това се впусна в бясно темпо. Внимателно се предупреди да не си прави погрешни изводи от думите му. Наистина, спомняше си, че той използва тази фраза, когато говореше за любов, но от това не следваше, че и сега има предвид същото.

— О? — успя да произнесе тя и се поздрави за брилянтното изпълнение.

— „О?“ — Фил скочи от нара. — Само това ли можеш да кажеш? Стигнах на тридесет километра от града — продължи той с внезапна ярост. — Казах си, че всичко е свършило. Ти искаше, и аз исках, проста, мимолетна връзка. Без усложнения. Беше ни приятно заедно, ала всичко свърши.

Тори преглътна.

— Да, имахме споразумение...

— По дяволите споразумението! — Фил я сграбчи за раменете и я разтърси така, че устата ѝ се отвори от изумление. — Нещата се усложниха. Много. — Той я пусна рязко и започна да крачи из килията, в която ги беше заключил.

— Тридесет километра от града — повтори Фил — и не можах да се справя. Дори снощи си казвах, че така с най-добре. Ти щеше да продължиш по своя път, а аз по моя, и на двамата щяха да ни останат прекрасни спомени. — Той отново се обърна към нея. Гласът му беше по-тих, но не и по-спокоен. — По дяволите, Тори. Искам повече от спомени. Трябва ми повече. Знам, че не искаше да става така. — Фил прекара развълнувано пръсти през косата си. — И аз не исках или така мислех. Вече не съм сигурен. Може би е станало в момента, в който влязох тук, или в деня на гробището. Може да е станало в нощта на езерото или в стотици други случаи. Не знам кога е станало, не знам защо. — Той поклати глава, сякаш беше се борил с този въпрос и се беше отказал окончателно. — Знам само, че те обичам. И Господ ми е свидетел, че не мога да те напусна. Опитах — не мога.

С пресеклива въздишка Тори се върна до решетките и опря глава. Главоболието, с което се бе събудила, се бе превърнало във вихрено замайване. Трябва ми една минута, каза си тя, една минута, за да възприема това.

— Знам, че имаш свой собствен живот в Албъкърки — продължи Фил и се опита да се пребори с надигащата се паника. — Знам, че имаш кариера, която е важна за теб. Не те карам да избираш. Има начин да се уравновесят нещата, стига хората да го искат достатъчно. Аз наруших правилата, готов съм аз да се приспособя.

— Да се приспособиш... — успя да каже Тори и се обърна към него.

— Мога да живея в Албъкърки — пресече я той и прекоси килията. — Това няма да ми попречи да правя филми.

— Студиото...

— Ще купя самолет и ще се оправя — каза Фил бързо. — Правено е и преди.

— Самолет! — Тя се отдалечи с тих смях и прекара ръка през косата си. — Самолет...

— Да, по дяволите, самолет. — Реакцията ѝ беше съвсем неочаквана и паниката му се усили. — Ти не искаше да си отивам —

започна той да се защитава гневно. — Виждам, че си плакала.

Тори отново се обърна към него малко по-уравновесена.

— Да, плаках. Не исках да си отиваш. И все пак смятах, че това е най-добре за двама ни.

— Защо?

— Не би било лесно да се съвместят две кариери и една връзка.

— Брак — поправи я Фил твърдо. — Брак, Тори. Искам всичко. И деца. Искам да имаме деца. — Той видя промяната в очите ѝ — изненада, страх? Неспособен да определи, Фил отново се приближи към нея. — Казах ти, че те обичам. — Той пак я хвана за раменете, ала този път не я разтърси. Държеше я почти колебливо. — Искам да знам какво чувстваш ти към мен.

Един момент Тори просто го гледаше в очите. Обича я? Да, осъзна тя с нещо като сътресение. Виждаше го. Това беше нещо истинско. И освен това го болеше, защото не беше сигурен. Съмненията изчезнаха.

— Мисля, че съм в невъзможна ситуация, откакто Мърл те доведе тук.

Усети как пръстите му се напрегнаха и после пак се отпуснаха.

— Сигурна ли си? — попита Фил, като едва се удържаше да не я притисне към себе си.

— Че съм влюбена в теб? — За пръв път на устните ѝ трепна бледо подобие на усмивка. — Толкова съм сигурна, че едва не умрях, когато помислих, че ме напускаш. Толкова сигурна, че щях да те пусна да си отидеш, защото съм точно толкова глупава, колкото и ти.

— Глупава? — Той зарови пръсти в косата ѝ и я привлече към себе си.

— „Той има нужда от собствен живот. Уговорихме се да не усложняваме нещата. Няма да му е приятно, ако го помоля да остане.“ — Усмивката ѝ се разшири. — Да ти звучи познато?

— С малка разлика в личното местоимение. — Фил я притиска силно. „Мой, моя“, помислиха двамата едновременно. — О, Тори, последната нощ беше толкова прекрасна. И толкова ужасна.

— Знам, като вярвахме, че е последната. — Тя се отдръпна точно толкова, че устните им да се срещнат. — Обмислям го от известно време — промърмори Тори и загуби нишката на мисълта си, когато пак се целунаха.

— Какво?

— Да... О, да се преместя на крайбрежието.

Фил хвана лицето ѝ и го вдигна към своето.

— Няма нужда да правиш това. Казах ти, че мога...

— Да купиш самолет — довърши тя със смях. — Сигурна съм, че можеш. Но от известно време си мисля дали да не се преместя. Защо не в Калифорния?

— Ще се разберем.

— След известно време — съгласи се Тори и отново привлече устните му към своите.

— Тори... — Той я задържа за малко и очите му отново станаха сериозни. — Ще се омъжиш ли за мен?

Тя помисли малко, като си играеше с косата му.

— Би било мъдро — реши Тори, — щом ще имаме деца.

— Кога?

— За това трябва поне девет месеца.

— Питам за сватбата — поправи я Фил и впи зъби в долната ѝ устна.

— Ами, след като си излежиш присъдата... Около три месеца.

— Присъда?

— Незаконна употреба на пистолет, прелъстяване на служител на закона, неправомерна употреба на килия... — Тя сви рамене и му се усмихна ослепително. — Като ти се опрости време за добро поведение, би трябвало да излезеш скоро. Не забравяй, че още съм шериф тук, Кинкейд.

— И още как! — Той дръпна значката от блузата ѝ и я изхвърли през решетките на прозореца. — Освен това няма да можеш да я закачиш.

Издание:

Нора Робъртс. Любов и закон

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-055-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.